

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cavaleri Brothers
Book Two

THE DEVIL'S PAWN

LILIAN HARRIS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

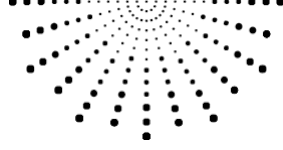
Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ŞEYTANIN PIYONU

CAVALERİ KARDEŞLER KİTAP 2

LILIAN HARRIS

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

© 2022 Lilian Harris tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde herhangi bir yolla iletilemez.

Editör/İç Formatlama: [CPR Editing](#)

Düzeltilen: [Judy's Proofreading](#) Kapak

Tasarımı: [Kara Dul Tasarımları](#)

 Vellum ile oluşturuldu

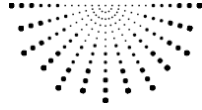
CONTENTS

- [Bölüm 1](#)
- [Bölüm 2](#)
- [Bölüm 3](#)
- [Bölüm 4](#)
- [Bölüm 5](#)
- [Bölüm 6](#)
- [Bölüm 7](#)
- [Bölüm 8](#)
- [Bölüm 9](#)
- [Bölüm 10](#)
- [Bölüm 11](#)
- [Bölüm 12](#)
- [Bölüm 13](#)
- [Bölüm 14](#)
- [Bölüm 15](#)
- [Bölüm 16](#)
- [Bölüm 17](#)
- [Bölüm 18](#)
- [Bölüm 19](#)
- [Bölüm 20](#)
- [Bölüm 21](#)
- [Bölüm 22](#)
- [Bölüm 23](#)
- [Bölüm 24](#)
- [Bölüm 25](#)
- [Bölüm 26](#)
- [Bölüm 27](#)

[Ayrıca Lilian Harris](#)
[tarafından çalma listesi](#)
[Yazar Hakkında](#)

Aşk en vahşî kalpleri bile evcilleştirebilir.

CHAPTER ONE

RAQUEL

Bir yerlerde kendimizin alternatif bir versiyonu var mı diye merak ediyorum. Ayna gerçekliği gibi, ama daha iyisi.

Eğer varsa, gitmek için ilk sırada ben olacağım. Beni oraya bırakın, soru sormayın, çünkü bahse dünyanın bu tarafındaki hayatımdan daha iyidir.

Ben her zaman iyi bir evlat oldum. Aileme saygısızlık ettiğim ya da onları üzdüğüm hiçbir zaman olmadı. Her zaman itaatkâr ve sorumluluk sahibiydim. İyi notlar aldım ve tıp fakültesine gittim. Onları gururlandırdım, ya da en azından umuyorum. Bana bir nebze olsun saygı göstereceklerini düşünebilirsiniz ama göstermediler.

Yirmi sekiz yaşında olabilirim ama onlar için hâlâ bir çocuğum. Hayatını kontrol edebilecekleri biri. Özellikle evleneceğim adam konusunda fikirlerimi hep göz ardı ediyorlar.

Genç bir kızken evliliği düşündüğümde, harika bir adama aşık olmayı hayal ederdim. Benim seçtiğim biri. Onun yerine, onlar benim yerime seçtiler. Ve o daha kötü olamazdı.

Carlito, bana fırlattıkları adam, asla birlikte olmak isteyeceğim biri değil. Aşağılık biri. Öfkeli. Ona durmasını söylediğimde beni sürekli taciz . Bana istediğini yapmak için ne kadar sabırsızlandığını söylüyor.

Kimse de onu durduramazdı.

Bizim çevremizde kadınların söz hakkı yok ve tüm güç erkeklerde. Kendi annem bile benden itaatkâr bir eş olmamı ve kocamı dinlememi bekliyor. Bu gerçekten iğrenç.

Bana vurabilir ya da beni aldatabilir ve kimse umursamaz. Kimse bana yardım etmeyecek. Yalnız kalacağım. Sonsuza kadar.

Böyle bir hayat

yaşayamam.

Yaşamayacağım.

Bianchi olmanın avantajları var, para gibi, ama hiçbir para beni parçası olmak bir hayata edemez. zorluk çekmedik. Her zaman büyük ve pahalı bir evde yaşadım, harika bir okula ve daha da iyi bir üniversiteye gittim. Ama evlenmeye zorlanmasaydım hepsini geri verirdim.

Babam, Salvatore, güçlü bir adamdır. Kendimi bildim bileli Palermo suç ailesinin danışmanlığını yapıyor. Tüm para, parçası yasadışı operasyonlardan geliyor. Babamın bu yönü söz konusu olduğunda gözlerimi kapalı tutmak için elimden geleni yaptım.

Amcam Faro Bianchi, don, geldikleri kadar acımasızdır. Kuzenim Chiara'ya bok gibi davranır. O ve ben çok yakınız. Birkaç hafta arayla doğduk ve kuzenden çok kız kardeş gibiyiz.

Sanırım ailem beni sevdiği için şanslıyım. Sadece bunu göstermek için berbat bir yolları var,

Özellikle de annem. O her zaman babamdan daha sert olmuştur. İkisine de Carlito'yu istemediğimi ve benim için istedikleri türden bir hayat anlatmaya çalıştım ama sanki bir duvara konuşuyormuşum gibi. En iyisinin ne olduğunu bildiklerini sanıyorlar ve Carlito da o.

Palermo ailesinin bir askeri, bana sahip olmam gerektiğini düşündükleri türden bir hayat vereceğine inandıkları biri. Ailesi eski bir aileden geliyor ve özellikle annem için önemli olan da bu.

Chiara, ailemle ve hatta onun boktan babasıyla konuşarak Carlito konusunda bana yardımcı olmaya çalıştı, ancak bunun bir faydası olmadı.

Mahvoldum.

Son zamanlarda ölmeyi düşündüm. Bu düşünce bile beni hasta ediyor ama başka ne ki? Çoğu geceyi ağlayarak uyuyarak geçiriyorum, bunun ya gerçek ölüm ya da bir ömür boyu yaşayan olduğunu biliyorum.

İlkini tercih ederim.

Carlito, nefes aldığım her gün, bunu yaptığımı pişman olacağımı garanti edecek. Böyle yaşanmaz.

Onu düşünmek bile beni hasta ediyor. Benden on dört yaş büyük, bu bir anlaşma kırıcı değil, ama o sadece iyi bir adam değil.

İş yerinden arkadaşlarım onu kulüplerde rastgele kadınlarla öpüşürken, onlara dokunurken ve onlarla ayrılırken görmüşler. Onların hikayelerini duymak ve karşılığında ne diyeceğimi bilememek çok aşağılayıcı. Keşke onu hiç öğrenmeselerdi, ama iş yerime uğramayı ve oradaki her erkeğin onun olduğumu bilmesini sağlamayı seviyor.

İş arkadaşlarıma ailemin beni onunla evlenmeye zorladığını nasıl söylerim? Muhtemelen yetişkin bir kadının nasıl hayır diyemediğini anlamayacaklardır.

Düğünümün altı ay içinde olması gerekiyor. Ailemin müdahalesinin nihai bedelini ödemedenden önce seçeneklerimi belirlemek biraz zamanım var. Ailemin hayatımı bu şekilde mahvetmesine izin vermem mümkün değil.

Yapabileceğim bir şey olmalı. Henüz göremediğim bir seçenek.

Carlito direksiyonda, gece yarısını çoktan geçmiş bir halde eve dönerken annem "Neredeyse eve geldik," diyor.

Kuzeni evlendi ve biz de davet edildik, hem de hiç hoşnut olmadığım bir şekilde. Herkes yanımıza gelip düğünümüze katılmak için ne kadar sabırsızlandıklarını söylerken bütün gece sadık bir nişanlı gibi davranmak zorunda. Carlito bütün gece neredeyse bana yapışmıştı.

Keşke buradan çok uzaklara kaçmama yardım edecek biri olsaydı. Bir kaçış şansı için her şeyi geride bıraktım - ailemi, işimi, her şeyi.

Araba evin önünde durduğunda, müstakbel kocamdan nihayet uzaklaşmayı hemen yolcu tarafından iniyorum. Annemin bana katılmasını bekliyorum ama gelmiyor.

"Bir fincan kahve içmek için içeri gel Carlito," diyor arkadan, kapıyı açarak.

Gözlerim açılıyor.

Ne halt ediyor bu? Geç oldu!

"Emin misin?" diye soruyor, aptal gibi sırtarak.

"Evet." Bir el sallıyor. "ama. Yorgun bile değilim." "Tamam."

Annem kapıyı kapattı ve yoluna park etmesine izin verdi. Bu çılgın saatte onu ağırladığına inanmıyorum. Babam da düğünde olacaktı ama şu anda biriyle savaş halinde. Bir haftadır amcalarımın yanında saklanıyor. Fazla soru sormuyorum. bilmek istemiyorum. Ne kadar uzak olursam o kadar iyi.

Chiara da ben de bu yaşam tarzıyla hiçbir şey yapmak istemiyoruz. Sonsuza kadar ya da en azından onu babasına karşı savunabilecek biriyle tanışana kadar bekar kalacağına yemin ediyor.

Bunu kim yapmak ister ki?

Diğer amcalarım, Benvolio ve Agnelo, sırasıyla ailenin alt patronlarıdır. Agnelo'nun kızı olan bir kuzenim daha var, Aida, ama yakın değiliz, gerçi bir şey yapmasına izin verilse olabilirdik. Chiara ona kötü bir şeyler olduğunu, Agnelo Amca'nın onu korkuttuğunu düşünüyor. Bunu ona hiç yakıştıramadım. Korkutucu bir hali var, sanki şeytan sürekli omzundaymış ve onu cehenneme gibi.

Araba park edildikten sonra Carlito .

"Ne güzel bir , değil mi Raquel?" Annemin sesi cıvıl cıvıldı. "Eminim sen de kendi gününü yaşamak istiyorsundur, değil mi?"

"Doğru," diye homurdanarak karşılık veriyorum, birkaç adım ileride bekliyorum.

Hislerimi bildiği halde bu konuyu açarak ne yapmaya çalıştığından emin değilim. Ama sanırım şaşırmamalıyım, çünkü bu korkunç adamla evlenmemi görmek için duyduğu aşırı arzuyu gizlemiyor.

İstemeyerek de olsa annemle Carlito'yu evimize kadar takip ediyorum.

Merdivenlere yönelirken onlara "Hemen döneceğim," diyorum. "Üstümü değiştirmem gerek."

"Tamam," diye yanıtlıyor annem, ayakkabılarını çıkarıp antredeki dolaba bıraktıktan sonra mutfağa .

"Bekle." Carlito'nun sesi kükreyen bir fısıltıyla yükselirken üst kolumu tutuyor, parmakları acımasızca içime giriyor ve tenimi yakıyor.

Ters ters bakıp dudaklarımı büzerek döndüm. "Evet?"

"Bu lanet tavrı da neyin nesi?" diye söyleniyor, içkisinin kokusu dudaklarımı yıkıyor, iğrenç nefesine karışıyor.

İçimden iğrenerek kusuyorum.

"bir şeyin var mı?" diye sorar.

Söyleyecek çok var ama aptal da değilim.

"Yorgunum. Saat neredeyse sabahın üçü."

Kolumu daha sıkı sıkıyor, sarhoş ifadesi düşmanca bir hal alıyor ve burun delikleri açılıyor. "Düğünde konuştuğun adam kimdi?"

"Hiç kimse." Sebep olduğu acı yüzünden dudaklarım yüzümü . "O bir doktor. Damadın bir arkadaşı. İhtisas yaptığını öğrenmiş ve nasıl soruyor."

"Kimin taktığını unutma. Başka erkeklerle konuşmayacaksın. Duydun mu beni?" diye fısıldıyor yüzünü benimkine yaklaştırırken, nefesindeki tekila ağzımın içine süzülüyor. "Eğer bir fahişe gibi davranarak adımı lekellersen, bunu sana ödetirim. Anladın mı?"

Kalbim davul gibi çarpıyor.

"Adını öyle bir lekeleyeceğim ki kimse evlenmek istemeyecek," diye hırlıyor.

"Belki bu kötü bir şey olmaz," diye karşılık veriyorum, kir rengi gözlerine bakarken dişlerimi takırdayana kadar gıcırdatıyorum.

Havaya bir yumruk atmadan önce üst dudağı seğiriyor.

Hızlı, sığ bir nefes alıyorum, parmak eklemleri çeneme yaklaşıp içime bastırıldığında gözlerim kocaman açılıyor.

"Sabırsızlanıyorum," diye tehdit ediyor o ruhsuz ifadesiyle, yüzüme vurarak. Ne demek istediğini biliyorum. Bana zarar vermek için sabırsızlanıyor.

Kolumu tutmaya devam ettiği için üzerindeki baskıyı biraz hafifletiyor ve ben de o saniyeyi geri çekilmek için kullanıyorum. Arkama bakmadan yukarı koşuyorum, göğsüm kabarıyor. Kapıyı arkamdan kapatıp ona yaslanıyorum, göz kapaklarım yaşlar düşerken kapanmaya başlıyor, yavaşça, sonra devasa bir

Fırtına. Avuçlarımda içinde sessizce hıçkırıyorum, tüm bedenim acıdan kırılıyor ve titriyor.

Tek sahip olduğum şey ağlamak. Her zaman sessizlik içinde acı çekeceğim.

Bir zamanlar bana verdiği yüzüğü parmaklayarak çıkardım ve ayaklarımda yanına bıraktım. Gerçek bir nişan yoktu. Ailelerimiz yemek odamızda buluşmuş, biz de orada bulunmuştuk ve Carlito bana zincire vurulmuş bir hayvanın tasma gibi bir yüzük vermişti.

Birkaç dakika sonra annemle Carlito'nun konuştuklarını duyuyorum. Kapıyı biraz aralayıp dinliyorum, benim hakkımda konuşup konuşmayacaklarını merak ediyorum. İlk başta konuşmuyorlar ama sonra konuşmanın düğüne döndüğünü duyuyorum.

"Düşünüyordum da tarihi biraz öne çekebiliriz. Belki üç ay?" Annemin sesi yükseliyor ve şekerli bir hal alıyor. "Annenle konuştum ve tüm ayarlamaları yaptım, onun sorun yok. Kızım evlenmek için ne kadar sabırsızlandığını biliyorum."

Yüzümdeki kan çekiliyor ve gözlerim dönüyor, kollarımda soğuk bir ürperti dolaşıyor.

Hayır. Bunu bana yapamaz.

"Benim için sorun değil. Ne kadar erken olursa o kadar iyi," diye şiddetle kabul ediyor Carlito. "Hayatımda iyi bir kadına ihtiyacım var."

"İstedğini biliyorum ve kızım senin için mükemmel bir eş." Annemin sesindeki gülümsemeyi duyuyorum.

Elimdeki cep telefonu titriyor ve ekranda Chiara'nın adını görüyorum. Hemen cevap veriyorum, ona olan biten her şeyi anlatıyorum ve artık bu hayatı yaşayamayacağımı ve ölmeyi tercih ettiğimi söylüyorum.

Yapabileceğimiz bir şey olduğunu düşünüyor ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. Bitti artık.

"Aynı olduğumuza sevindim," diye devam ediyor annem. "Kızım artık gençleşmiyor, biliyorsun.

Çocuk sahibi olmaya başlaması gerekiyor, eminim sen de bunu istiyorsundur." "Kesinlikle istiyorum. Hem de sürü," diye kıkırdıyor.

İnliyorum; içimden çıkan inilti sanki hayaletimin sesiymiş gibi geliyor.

Chiara sessizliğini koruyor ve ben de onu suçlamıyorum. Daha önce söylemediği ne söyleyebilir ki?

"Kızıma iyi haberi vermeliyiz," diye ekliyor annem. "Tanrı aşkına, nerede o? Raquel?!" Bağırması tenimi kırbaçlıyor. "Aşağı gel artık."

Oh, hayır. Onlarla yüzleşmem. Buradan çıkmam gerek. O beni bulmadan önce bu evden çıkmanın bir yolunu bulmalıyım.

Telefonu kapatmadan önce Chiara'ya "Gitmem gerek," diyorum. "Sanırım odama geliyor."

Yerden kalkıp, hala siyah kokteyl elbisem ve paltomla dolaptan bir çift spor ayakkabı giyiyorum, sonra kapının yanında düşürdüğüm el çantasını alıyorum.

Annem bunun için beni öldürecek ve Carlito da müstakbel karısının gecenin bir yarısı daracık bir elbiseyle ortalıkta dolaşmasına çok öfkelenecek ama sonuçları umurumda değil. Sadece burada olamayacağımı biliyorum. Düğünden bahsettiklerinde ikisinin de önünde yıkılacağım ve bu Carlito'yu kızdıracak. İsteyeceğim son şey onun bana daha da kızması.

Annem buraya gelmeden önce evden çıkma umuduyla arka yoldan gitmeye karar vererek, beni bulundukları yerden görmeyeceğini bildiğim için parmak uçlarımla merdivenlerden iniyorum. Tek yapmam gereken aşağı inmek ve arka kapıya doğru koşmak, sonra da dışarı koşmak. Yeterince uzaklaşınca bir Uber çağırabilirim.

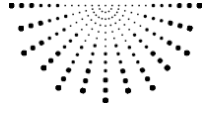
Tam son basamağa geldiğimde bir sandalye yere sürtünüyor. Son birkaç adımı kapıya doğru atıp çevirirken kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

"Raquel?" Annem sesleniyor. "Sen misin?"

Ayak sesleri halının üzerinde ilerliyor, yaklaşıyor. Endişem, öfkeli pençelerini etrafıma sarıyor.

Kapıyı yavaşça açıp arkamdan kapatırken sıkıyorum.
O zaman gibi koşarım.

CHAPTER İKİ

RAQUEL

Evimden kilometrelerce uzakta gittiğim bir bar var. Orası benim gizli sığınağım. Kimsenin haberi yok ve şu anda bunun için özellikle minnettarım.

Kaçtığıma inanamıyorum. Koşmaya devam ederken kapının açıldığını duydum. Annemin geri dönmem için bağırdığını duydum ama ben sadece daha hızlı koştum. Güvenli bir mesafeye geldiğimde, bir araba .

Neden kaçtığımı bile bilmiyorum. Yakında kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp geri döneceğimi biliyorum. Ama bana düğünümle ilgili harika haberleri verirken yüzüme bir gülümseme yerleştirmemin imkânı yoktu.

Carlito onu ne kadar hor gördüğümü çok iyi biliyor ve bu da benimle evlenmeyi daha çok istemesine neden oluyor. Bana işkence etmekten zevk alıyor. Bana düğün tarihinin ertelendiğini söylediklerinde ağlasaydım bundan hoşlanacağını biliyorum.

Vişneli kolamı yudumluyorum, düğünde zaten biraz içtiğim için alkolden vazgeçiyorum. Telefonum durmadan çalışıyor ve ekranda annemin adı yanıp sönüyor.

"Ugh!" Telefonu yüzüstü barın üstüne vurarak kapattım.

Ama aramayı bırakmıyor. Hiç durmayacak. Yüksek sesle, abartılı bir homurdanmayla cevap vermeye karar veriyorum.

"Ne istiyorsun?" Neredeyse havlayacaktım.

"Hangi cehennemdesin sen! Ne yaptığınızı sanıyorsunuz, genç bayan?!" diye bağıyor.

Üzgün olduğunda her zaman yaptığı gibi evin içinde yürürken sarı saçlarının gelişigüzel sallandığını hayal edebiliyorum.

"Carlito dışarıda seni ! Bunu biliyor muydun? Bu çok aşağılayıcı! Davranışlarının bu aileye nasıl yansıdığını *biliyor* musun? Bunun beni nasıl gösterdiğini anlamıyor musun? Beni nasıl böyle küçük düşürebilirsin?!"

"Aşağılayıcı mı?" Fısıldayarak bağıyorum, ses tonumdan acı akıyor. "Aşağılanıyor musun? Peki ya ben?! Evleneceğim adamı bile seçemiyorum! Sen ve babam benim için o korkunç seçtiniz. Bana bok gibi davranan, sanki onun malıymışım gibi beni tartaklayan ve şehirde beni aldatan birini. Değerimin bu kadar olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Carlito mükemmel bir eşleşme." Tedirginliği satırlara açıkça yansıyor. "O harika bir aileden geliyor-"

"Parayla mı?" Nabzım boynumda yükseliyor. "Seninle şey bu kadar olacak." Kızgın gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyor. "Benim bir önemim yok, değil mi?"

"Bunu neden yaptığınızı sanıyorsun? *Sizin* için!" Her heceden zehir damlıyor. "Sana iyi bir hayat ve düzgün bir aile sağlayabilir. Seni aptal, nankör çocuk! Başka ne isteyebilirsin ki?!"

Ne kadar çekici olduğunun ne önemi var? Yakında ya öleceğim ya da evleneceğim. Başka bir gün olsa, böyle bir adamın ilgisinden hoşlanırdım, ama bugün değil.
Artık değil.

Hiçbir zaman.

Hayatım sona erdi.

Ve yakında temelli olacak.

Bir şey fark : Eve dönmeye hiç niyetim yok. Bugün ölmenin bir yolunu bulacağım. Gerçekten yaşayabilmemin tek yolu bu.

Bal rengi sıvı dolu bardağını kaldırıp ağzına götürüyor, gözleri hâlâ benimkilerde. "Merak etme tatlım. İkimiz için de içebilirim."

Likörü alıp bir yudumda içiyor ve aynı gözleriyle beni içine çekiyor. Yutkunurken adem elmasının izlemekten kendimi alamıyorum.

Bardağı yerine koyup barmene seslenmek için parmağını kaldırıyor, ama karanlık bakışları hâlâ , beni öylesine vahşice değerlendiriyor ki, sanki beni tanıyor.

Ama bu saçmalık. Daha önce hiç tanışmadık.

Sanki beni görebiliyormuş gibi saklanmak için ani bir dürtü duyuyorum. Her .

Cildimi kastetmiyorum. Kalbimi kastediyorum. Ruhumu. Orada sakladığım tüm acıları. gömüldüm. Boğuluyorum.

Yoğun bakışlarının gücü, hayatımın uydurma katmanlarını neredeyse söküp atıyor ve her nefesimde çürüyen çıplak kemiklerden başka bir şey bırakmıyor.

"Burada böyle giyindiğine iyi bir hikâyen olmalı," diye ekliyor, bakışları vücudumda geziniyor, dar siyah elbisemin ince omuz askılarına .

Çenesi geriliyor. Gözlerinin kıvrımlarımda gezinme şeklinden vücudum , sanki beni kıyafetlerim olmadan hayal ediyor.

"Uzun hikâye." Gözlerim yanaklarının çukurlarından, bronz teninin altından adeta patlayan göğsünün ve kollarının dalgalı, kaslı kaslarına doğru kayarken boğazımı temizliyorum.

Gözlerini bulduğumda yüzündeki sırtış dolgun dudaklarının üzerine eğiliyor ve beni aval aval bakarken yakaladığını fark ediyorum. Yanaklarıma renk hücum ediyor ve anında bara dönüyorum, tüm vücudum sıcak ve kızarmış.

yerde sürükleniyor, dizinin kenarı benimkine değene kadar yaklaşıyor. Nefesi boynumun üzerinde geziniyor.

Sıcak.

Ağır.

Baştan

çıkarıcı.

Her şeyi öyle.

Vücudumu erotik bir akıntıyla sarıyor. Daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Dönüp ona bakmaya korkuyorum.

Neden bir yabancı beni bu kadar tahrik ediyor? Bu delilik.

Biriyle birlikte olmayalı uzun zaman olduğunu biliyorum ve bu adam çok güzel, ama beni içine çeken bu çekici, elektrik enerjisinin durması gerekiyor.

"Beni nesneleştirmene karşı değilim." Sesi tenimi , kelimeleri aşağıya doğru kayıyor, boşluğu heyecan verici bir ihtiyaçla dolduruyor. "Lütfen devam et. Bundan oldukça keyif alıyorum. Bir şeyden bu kadar zevk almayalı uzun zaman olmuştu."

Kalp atış hızım bir çentik atıyor -tamam, bir sürü çentik- içimdeki düğüm yumağıyla karışıyor.

Korkmalıyım, burada beni açıkça isteyen ve muhtemelen bana zarar verebilecek bu adamlar oturuyorum.

Ama yapsa fark eder mi? Kaybedecek neyim var ki? Artık uğruna yaşayacak hiçbir şeyim yok. "Bakmıyordum," diye yalan söylerken bir bakış atma riskini göze alıyorum, dudaklarımdan sert bir nefes düşüyor.

Ağzında dans eden gülümseme ve gözlerindeki parıltı bana yalan söylediğini bildiğini söylüyor. Bakışları yüzümden geçip vücudumda geziniyor ve beni kıvrandırıyor. Bana sanki beni tatmak istiyormuş gibi bakıyor, sanki nefesinde hala likör varmış gibi. O bakır tonlarda gezinen erotizm beni uzaklaştırmalı, ama beni sadece bataklık gibi daha derine çekiyor.

Arzulamak istiyorum. .

Onu arzuluyorum. Daha önce hiç bu kadar şehvet hissetmemiştim.

Belki de bu benim farklı biri olma şansımdır. Ben dünkü Raquel değilim. Bugün, başka biri olabilirim.

Eski Raquel'in yaşama şansı vardı.

Yenisinin yok.

Sonunda bir erkekle kaygısız ve hiçbir şeyi . Kaybedecek neyim var ki? Birkaç saatliğine de olsa varlığımın korkunçluğunu unutmam için ihtiyacım olan şey o olabilir.

Bana odaklanıyor ve vücudum anında canlanıyor, günaha teslim olmam için yalvarıyor. O şeytan bedeninde bir melek ve içten içe onun gibiler tarafından baştan çıkarılmanın nasıl his olduğunu bilmek .

Chiara daha önce de yabancılarla birlikte oldu ama ben her zaman ilişkiyi seven bir tip oldum. Birinin yatağına girmeden önce duygusal bir bağa ihtiyacım var. Ama bunun beni durdurmasına neden izin vereyim ki? Yarın hayatta olmayabilirim.

Chiara'ya ölmek istediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum. tek seçenek buydu. Ailemin bana bıraktığı tek seçenek.

"Peki, telefonda olanlar neydi?" diye soruyor, biraz geri çekilerek ama yine de rahatsız edici bir şekilde yakınlaşarak.

"Meraklı değil misin?" Stresin bir kısmı omuzlarımdan ayrılırken kaşlarımı çatıyorum. "tüm bara hayat hikâyeni anlatıyordun bebeğim."

Bana çarpık bir sırtış atıyor, parmaklarını hacimli saç tellerinde gezdiriyor ve ben bu duyguyla, o iri ellerin hareket edişiyile anında ürperiyorum.

"Eğer bazı şeyleri gizli tutmak istiyorsan..." Kulağıma eğiliyor, dudakları bir damla . "Muhtemelen iç sesini kullanmalıydın."

Ses tonunda titreşen yumuşak baştan çıkarma duygusu vücudumu ısıtıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Bu sözlerde cinsel bir ima olmadığından emin değilim ama hissettirdiği kesin.

Yakınlığının daha da farkına varıyorum ve her sanki müstehcen bir şiir okuyormuş gibi geliyor.

"Evet, zor bir gündü," diye mırıldanıyorum, o geri çekilirken bu yoğun çekimin arkasına saklanmaya çalışıyorum. "Özür dilerim." Flört etme gitmiş, yerini endişe dalgası almıştı.

"Ben de," diye iç geçiriyorum, ciğerlerim çalıştığım her nefeste sıkışırken bu geceki olayları yeniden hatırlıyorum. "Biliyor musun, belki o içkiyi içeceğim."

Barmene sesleniyorum, dikkatini çekmek için parmağımı kaldırıyorum ama tam o sırada yabancınn eli ön koluma ve tenim anında karıncalanıyor. Dokunuşu sert ve kaba, bir erkeğin dokunuşunda olması gereken her şey var.

Döndüğümde onun çelik gibi bakışlarının benimkilere kilitlendiğini görüyorum ve sanki olduğum yerde tutuluyorum. O gözler beni büyülüyor, pürüzsüz ve rahatlatıcı, kış gününde bir fincan sıcak kakao gibi. Ellerimi ona dolamak için neler yapmazdım.

"Sana o içkiyi getirmeyi çok isterim." Gözleri tekrar dudaklarımı yakalamadan önce dudaklarıma doğru kayarken sesi alçalıyor.

"Evet. Uh, tamam." Parmak uçlarım boynumda geziniyor. "Margarita, lütfen. Tuzsuz olsun."

Başını sallıyor, isteksizce geri çekiliyor, elini bana sipariş verirken kaldırıyor. Bir dakika bile geçmeden içkimi yudumluyorum, zihnim bu barın bir saat içinde kapanacağını ve zamansız ölümümün müziğiyle yüzleşmek zorunda kalacağımı tamamen unutuyor.

Nasıl yapacağımı bile bilmiyorum. Belki kendimi unutana kadar içerim ve sonra karşıdan gelen trafiğin önüne atlarım.

Hayır. Çok dağınık.

Muhtemelen beni öldürmesi için bir kiralık katil tutabilirim. Elimde kredi kartlarım var. Kendim yapmaktan çok daha kolay. Ama bu kadar çabuk kimi bulabilirim? Muhtemelen hiç kimseyi.

"Buraya çok sık gelir misin?" Sorusu beni korkunç planlarımdan uzaklaştırıyor. "Bazen. Sen?"

"Aynen. Ama burada her bana bakmaktan kendini alamayan güzel kadınlar da yok değil."

Dudaklarını sıkıyor, eğlenen sırtışını zapt etmeye çalışıyor.

"Gerçekten bakmıyordum." Gözlerimi deviriyorum, rol yapmak için berbat bir iş . "Sadece gömleğinize hayranlıkla bakıyordum. Nedir o, pamuk mu?"

Derin ve çakıllı bir şekilde kıkırdıyor, o çapkın sırtışı derinleşiyor.

Kutsal ateş.

"Hissetmek ister misin?" kumaşı çekiştiriyor, o davetkâr gülümsemesi beni de aynısını yapmaya çekiyor.

"Ah, hayır." Kalbim gittikçe daha yüksek çarparken başımı büyük bir güçle sallıyorum. "Belki bir dahaki sefere."

"Şimdi tek şansın olduğunu düşün, tatlım. Görünüşe bakılırsa evlenmek üzeresin." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, gözlerim bara takılıyor. "Eğer söz hakkım , evlenmezdim."

"Hey."

Avucu bir kez daha kolumda ve orası oldukça hoşuma gidiyor. Ona kaşlarının çatıldığını görüyorum.

"Yapmak istemediğin bir şeyi yapmak zorunda değilsin."

"Keşke bu kadar kolay olsaydı." Kaşlarım sıkıca çatıldı.

İçkimi kaldırıp bir yudumda bitiriyorum, sonra barmene bir tane daha söylemesi için sesleniyorum. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye soruyor adam elini .

Hala onun lanet adını bilmediğimi fark ettim.

"Harika," diye homurdandım. "Şimdi tamamen yabancı biri bana ne yapmam gerektiğini söylüyor."

"Öyle demek istemedim." Yana doğru eğilerek sağ dirseğini bara, diğer elini de zıplayan kalçasına dayıyor. "Eve güvenle gitmeni istiyorum."

"İyi olacağım, uh..." Yüzüm kaşlarımı çatarak buruşuyor. "Adın ne senin?"

"Dante."

"İyi olacağım, *Dante*. Endişen için teşekkürler."

"Bana adını söylemeyecek misin?" İçkisini eline aldı ve soru sorarcasına bana baktı. "Raquel."

"Raquel, seni kırmak istememiştin."

"Sorun değil. Hayatımın hikâyesi." Umursamazca omuz silkiyorum, ellerimi birleştirip barın gevşetiyorum ve önüme bakıyorum.

Onunla neden konuştuğumu bile bilmiyorum. Daha önce kendimi ne kadar ikna etmek istesem de onunla biliyorum. Rol yapmak güzeldi. Arkadaş da olamayız. Ben ölmüş olacağım.

Ya da yapmazsam, Carlito beni öldürür.

Dante, eli omzuma kaymadan önce benim için bir içki daha sipariş ediyor, işaret parmağı elbisemin askısının altından rahatça kayıyor.

Karıncalanmalar tenimi sarıyor, beni heyecan verici bir sıcaklıkla kaplıyor ve meme uçlarımın elbisemin kalın kumaşının altında çakıllaşmasına neden oluyor. Umarım onları göremez.

"Belli ki iyi değil," diye homurdanıyor ve dikkatimi ona neden oluyor.

Gözlerim onun dudaklarına kayarken nefeslerim dudaklarımdan aceleyle dökülüyor. Alkolden olabilir, ama vay canına, dudakları çok lezzetli. Bu kadar çekici bir adamı öpmek nasıl olurdu? Karşılığında istediğim biri tarafından gerçekten arzulandığımı hissetmek? Ben .

Yıllardır ne doğru düzgün öpüldüm ne de becerildim. İki yıl önce tıp fakültesinden mezun olduğumda ailem Carlito ile evleneceğimi açıkladığından beri. Carlito bana bu şekilde dokunmaya cesaret edemedi ve biz evlenene kadar da edemeyecek. zaman ne isterse yapar.

Kalbim sıkışıyor ve gözyaşlarım gözlerimin arkasına akıyor, yüzlerini göstermekle tehdit ediyor. Bir bar dolusu insanın önünde ikinci kez ağlayarak günümü daha da mahvetmek istemediğim için onları . Bu adam muhtemelen şimdiden deli olduğumu düşünüyordur. Ona böyle düşünmesi için daha fazla sebep vermek istemiyorum.

Dante ensesini ovuşturuyor ve ben onun triseps kaslarının esnemesini izlerken göğsüm her nefes alışımında daha da kabarıyor. Bakışları göğüslerime odaklanıyor, muhtemelen elbisenin içinden çıkan meme uçlarımı fark ediyor.

"Son çağrı," diye anons ediyor barmen.

Dante sertçe bara dönüyor, içkisinin geri kalanını hızlı bir yudumda ve bardağı geri çarpıyor. Buradan çıktıktan sonra hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmediğim için ben de hızlıca içkimi bitiriyorum.

Ya Carlito beni önce bulursa? Bana hiç vurmamış olsa , bana haddimi için can attığını söyleyebilirim. Ne zaman onun yanında olsam gözlerinden öfke damlıyor. kez , gazap yağacak ve ben ömür boyu onun kurbanı olacağım.

"Peki, nişanlın biri?" Dante soruyor, sıcak bakışları beni içine girmeyi çok isteyeceğim görünmez bir kafese hapsediyor.

Daha önce hiç bu kadar güzel kahverengi gözleri olan bir adam görmemiştim. Duygusallar, geri kalanı tamamen erkek. Kollarını kavuştururken pazılarının dalgalanan kasları günahkâr bir şekilde geriliyor ve uygun olandan daha uzun süre bakakalmama neden oluyor.

Tekrar.

Ama bu sefer hiçbir şey söylemiyor. Başımı kaldırdığımda gözleri hâlâ benimkilere dikili.

"O benim nişanlım sayılmaz," diye mırıldanıyorum, kucağıma bakarak. "Ve berbat biri. Ailem ayarladı ve bu konuda başka seçeneğim yok."

Elini benimkine atıyor, sıkıca kavırıyor, bana bir başparmağı usulca üstünden toz alıyor. Vücudum bir sarsıntıyla kıpırdanırken dikkatim tekrar ona kayıyor, teni tenime her dokunduğunda sessiz bir farkındalık akıyor.

"Canın yandığı için üzgünüm." Sesi de dokunuşu kadar yumuşak; şimdi elimin üzerinde yavaş daireler çiziyor. "Ama herkesin bir seçimi vardır. Sadece bazılarını yapmak daha zordur."

Nefesim kesildi. Kendimi ona kaptırdım. çekilemiyorum.

Adam haklı. Hepimizin bazen yapmaktan korktuğumuz seçimleri var. Kendimi tutmayı bırakmalıyım.

Belki de böyle hissetmemeliyim ama bu çekime engel olamıyorum. Benim için her şey bitmeden önce bunun nereye gidebileceğini bilmem gerekiyor.

"Bu muhtemelen delilik," diye fısıldıyorum, tekrar ona bakarak. "Ama-

" "Ama ne?" Sözlerinin yumuşak temposu beni huzurla yıkıyor.

Ve sonraki üç saniye içinde kaderimin gidişatını tamamen değiştirdim.

"Buradan çıkmak ister misin?" Soru, ben geri almaya fırsat bulamadan ağzımdan çıkıverdi.

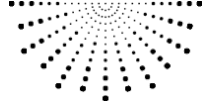
Kalp atışlarım göğüs kafesimde çarpıyor, hayır demesinden korkuyorum - ya da belki gerçekten evet demesinden korkuyorum.

Gözleri kısa bir an için açılıyor ve sonra ayağa kalkıyor, üzerime doğru yükseliyor ve elimi çekiyor. Dudakları hınzır bir sırıtışla kıvrılıyor.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Rahat bir nefes alıyorum, parmaklarımı onun parmaklarına doluyorum ve beni buradan uzağa götürmesine izin veriyorum.

ÜÇ HAPTE R

DANTE

Uzun, dalgalı siyah saçları ve neredeyse gece yarısı rengini koyu kahverengi gözleriyle çok güzel. Şahsen çok daha kısa, özellikle de topuklu ayakkabı giymiyorsa. O beş-üç, ben ise altı-üç yaşındayım. Kardeşlerim ve ben hepimiz uzun boyluyuz, babamıza .

Sürekli gözetimim sayesinde bu barda olacağını biliyordum. Evinden kaçışını izledikten sonra, onu burada yendim.

Raquel Bianchi bu yönden tahmin edilebilir. Ne zaman üzülse bu barda saklanmayı seviyor. Başka bir yere gitmeyi seçseydi kızardım.

Bir yıldır onu takip ediyordum, tüm aramalarını ve kendim yapamadığımda adamlarımın onu takip etmesini sağlıyordum.

Kardeşlerimle birlikte Bianchi kardeşlere zarar verme planını uygulamaya koyduğumuzda, Raquel her zaman oynamak için doğduğum satranç taşıydı. Onun babası için ne kadar önemli olduğunu ve bizden ne kadar nefret ettiklerini .

İlk başta, intikamımızı planlarken fotoğrafını gördüğümde, sadece ailemize zarar verdiği için babasını cezalandırmak için onu evliliğe ikna etmek istedim. Kızıyla evlenmek işimizi görecekti. Ama sonra babasını saklandığı yerden çıkarmak için bir pazarlık kozu olarak kullanabileceğimize karar verdik.

Ondan asla vazgeçmeyeceğimden değil, ama babasını onun hayatını onunkine değiştirebileceğime kolayca ikna edebilirim.

Faro'nun aksine, muhtemelen kızını kurtarmayı seçerdi.

Sal, Raquel'in benim olacağını ve henüz bilmeseyse de öyle kalacağını çok az biliyor. Bianchi erkekleri her zaman bizden daha iyi olduklarını düşünmüşlerdir. Cavaleri erkeklerinin bir Bianchi evlenmesi düşüncesi onlar için cehennem olur.

mutlu haberi vermek için sabırsızlanıyorum... kafasına bir kurşun sıkmadan hemen önce. Düğüne katılamayacak çok kötü, tabii bir tabutun içinde olmazsa.

Düşmanımın kızına aşık olmak gibi bir planım yok. Raquel masum ama hâlâ onların kanını taşıyor. Yakında evlenebiliriz, hatta onu beceririm ama ona asla aşık olmam. Sahip olacağımız tek şey sevgisiz bir evlilik.

Bunun için babasını suçlayabilir. Hatalarının kanıyla onu lekeledi ve bunun bedelini her zaman ödeyecek. Carlito kadar zalim olmayabilirim ama benimle evlenmek kendi hapisanesi olacak. Bu küçük kuş asla gerçekten özgür olamayacak.

Yine de ona Carlito'nun sağlayamayacağı bir şey sağlayabilirim: korkuyla yönetilmeyen bir hayat. Bir daha asla bir erkeğin onu incitmesinden korkmak zorunda kalmayacak.

Bu gece, kardeşlerimle birlikte sahibi olduğumuz dans kulüplerinden biri olan Viper'dan ayrıldıktan sonra, onun katıldığı düğüne gittim ve Carlito'nun onun istemediği bir şeyi yapmadığından emin oldum. Kalabalığa karıştım, katılan yüzlerce insan arasında tamamen fark edilmedim. Onlar düğüne

giderken

Onları ailesinin evine kadar takip ettim.

Yakında eski nişanlısı olacak kişiyi oldukça iyi tanıyorum. Chiara'nın yöneticisi olduğu Bianchi'lere ait bir striptiz kulübü olan Tips & Tricks'e sık sık gitmeyi seviyor.

ne zaman orada olsa, ben de orada olmanın bir yolunu buluyorum, onun masasının hemen yanında bir masa tutuyorum ya da mesaj attığında ona katılıyorum. Adamlarım da beni onun geliş ve gidişlerinden haberdar ediyor, böylece o daha gelmeden nerede olacağını biliyorum.

Onunla yaptığım ilk sohbetten sonra ömür boyu arkadaş olacağımızı düşündü. Adam bir şişe likör içip bülbül gibi şakıyabilir, kucağında bir ya da iki striptizci varken evlendiklerinde Raquel'e neler yapacağını ayrıntılarını anlatır.

Onun için üzülüyorum. Ona yapmayı planladığım şey için bile üzgünüm. İstedigimi elde etmek için söyleyeceğim yalanlar. Ama bu gerekli. Kardeşlerim ve ben, amcası Faro ve biri babası olan kardeşleri sayesinde babamın ve sekiz yaşındaki kardeşim Matteo'nun intikamını almak için on beş yıl bekledik.

Ailesi yüzünden, henüz on iki yaşındayken en büyük kardeşim Dom ve küçük kardeşim Enzo ile birlikte kaçmak zorunda kaldım. Hayatta kalmak için sığınaklar bulana kadar bir yıl boyunca sokaklarda yaşadık. Hayatta kalabilmek için insanları soymak ve karnımızı doyurabilmek için marketlerden çikolata çalmak gibi pek çok çirkin şey yapmak zorunda kaldık. Geçmişimiz bir çocuğun yaşaması gerekenden çok daha fazla kötülükle dolu.

asla . Ama onlar sayesinde başardık.

Faro ölmemizi istedi. Babamı öldürmeden önce, ona bizi de öldüreceğine dair yemin etti. Bu yüzden tüm ailesinden olabildiğince uzaklaşmaktan başka seçeneğimiz yoktu.

Sonunda şansımız yaver gitti Dom on altı yaşındayken bir kafede çalışırken Tomás Smith ile . Tomás bize bir iş, yaşamak için güvenli bir yer ve daha da önemlisi hepimize göz kulak olabilecek birini önerdi. Kaçtığımızda Dom sadece bir çocuktuk, benden sadece bir yaş büyüktü ama bizi güvende tutmak için elinden geleni yaptı. Tomás'la birlikte, sonunda .

Zirvede olacağımız, Bianchi kardeşlerin bizden korkacağı günün geleceğini hiç düşünmemiştik ama şimdi .

Sahip oldukları ilk işletmeyi yaktıktan sonra hamam böcekleri gibi saklandılar: silah kaçakçılığı yapmak ve yasadışı operasyonlarını yönetmek için kullandıkları bir çamaşırhane. Bir yıldır intikam planımızı sağlamlaştırıyor, tüm kartların mükemmel bir şekilde hazırlandığından emin oluyorduk. Sonunda her birinin nihai bedeli ödeme zamanı geldi

Sadece ve adamlarını yok etmekle kalmadık, aynı zamanda iş anlaşmaları için kullandıkları bir depoyu da ateşe verdik ve içerideki Palermo suç ailesinin tüm üyelerini öldürdük.

dumanlar yükseldiğinden beri Faro ve kardeşlerini arıyoruz. Bunun için her şeyi yakmamız gerekse bile onları bulacağız.

Faro kısa süre önce Dom ile kızı bir anlaşma yaparak uzun zaman önce başlattığı savaşı sona erdirmeye çalıştı, ancak bu yüzünde patladı. Hiçbirimiz Bianchi'lerin teklif ettiği hiçbir şeyi kabul etmeyeceğiz. Hiçbir şey akan kanı durduramaz.

Ölümlerinden başka bir şey yok.

Onlara bunu ödeteceğimiz gün için çok bekledik. Son on beş yıldır sahip olduğumuz tek hedef bu ve son nefesime kadar bunu gerçekleştireceğim. Hiçbir şey ve hiç kimse intikamım arasına giremez.

Raquel Bianchi kadar güzel biri bile değil.

"Peki, nereye gidiyoruz?" diye soruyor, birazdan kuracağım tuzaktan habersiz.

"Benim evime." Arabamı sağ şeride çekerek ona bakıyorum. " olur mu?"

Omuz silkiyor, gözleri hüzne boğulmuş bir şekilde arabamın yolcu tarafından bana bakıyor.

Toz mavisi McLaren Speedtail.

"başka bir yerim yok," diye gelişigüzel atılıyor, dudakları kaşlarını çatarak bükülüyor.

Onu üzgün görmekten nefret ediyorum. Muhtemelen onu çok uzun zamandır takip ettiğim içindir; sanki onu tanıyormuşum gibi geliyor.

Bunların hiçbirini hak etmiyor. Ne ailesinin onun için planladıklarını ne de benim planladıklarımı. Ama bazen hayat, hak etmeyen insanların tepesine biner ve kötü olanları zarar görmeden bırakır. Adil değil ama gerçek bu.

Kardeşlerim ve ben de başımıza gelenleri hak etmedik. Matteo yaşamının ne demek olduğunu asla öğrenememeyi hak etmedi ama yine de öldürüldü.

Raquel'in bu akşam Chiara'ya kendini öldürmek istediğini söylediğini duyduğumda, onu bugün tanıştırmam gerektiğini anladım. Hayatını sonsuza dek değiştirecek teklifi kabul etmesi ona bir fırsat vermeliyim.

Eğer kabul etmezse, zorla götürmekten başka çarem kalmayacak. Tekme atıp bağırmasa çok daha kolay olur. Fark etmez. Evimi koruyan adamların hiçbirinin olmaz.

Hakkımdaki gerçekleri öğrendiğinde çok geç olacak. İstese de istemese de hayatının geri Bayan Cavaleri olacak.

Bu, ölene kadar.

Bu gece benimle ayrılmak hiç beklemiyordum. flört edip bir eşe ihtiyacım olduğunu söylemek gibi bir planım vardı ama o işleri çok daha kolaylaştırdı... Şimdilik.

"Selam." Elimini onunkine uzatıp parmaklarını avucumun içine sıkıştırıyorum. "Her şey girecek." "Hayır, düzelmeyecek." Gözlerinde acılık büyüyor. "Asla düzelmeyecek."

"Bunu bilemezsin. Hayatının seni nereye götüreceğini asla bilemezsin." Yola odaklanmanın arasında ona bakıyorum. "Yani, sabahın dördünde yakışıklı bir adamla tanışmayı hiç bekliyor muydun?"

Gözünün altını kaydırırken yarı gülüyor, yarı ağlıyor. "Hayır, aslında yapmadım."

"Demek yakışıklı olduğumu düşünüyorsun." Kaşlarımı kaldırıyorum, yüzündeki gülümsemeden gözlerindeki ışığı yakaladığımda dudaklarım bir sırtışla dönüyor.

"İyisin, sanırım," diye acıyarak kıkırdıyor, burnunu çekiyor ve elini geri çekiyor. "Evlenmeye zorlandığım adamdan çok daha iyi olduğum kesin."

"Çok komik." Duraklıyorum, planımı harekete geçiriyorum. "Sen bir evlilikten kurtulmak istiyorsun, ben ise bir girmek istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Başını yana eğiyor, gözleri lazer gibi bana odaklanmış.

"Şey..." Sola dönüp çıplak bir caddede ilerliyorum. "Güvenliğini sağlamayı çok istediğim bir mülk var. Ama sorun şu ki, sahibi bana satmayacak."

"Neden?" Kaşları çatıldı.

"Önce mutlu bir evliliğim olduğunu kanıtlamalıyım."

Gözleri büyüdü. "Bu çılgınlık."

"Evet." Omuz silkiyorum. "Ev sahibi yaşlı ve kendi kuralları var. Evli bir adamın evle ilgilenmek için daha uygun olmasıyla ilgili bir şey. Eğer onun evini istiyorsam, üç ay boyunca benimle yaşayacak ve benimmiş gibi davranacak sahte bir eş bulmak için bir haftadan az zamanım var." Sağa dönüyorum, evime yaklaşıyorum. "Ona zaten nişanlı olduğumu ve düğünün iki hafta içinde olacağını söyledim."

Ağzı açık kaldı.

"Şimdi sorunu anladın mı?" Sırıyorum.

Gergin bir kahkahayla başını sallıyor. "Birazcık."

"Evlilik cüzdanını kesinleştikten sonra görmek istiyor," diye açıklıyorum. "Üç ay evli kaldığım için mutlu olduktan sonra da mülk için sözleşmeyi imzalayacak."

Umarım bu boku yutar, yoksa Dom'un bu gece Chiara'ya şeyi yapmak zorunda kalacağı: yeni dünyasını kabullenene kadar onu bir odaya kilitleyeceğim.

"Aklında biri var mı?" Gözleri kısıldı.

Evet. Sen.

"Henüz değil. Karşılığında ona teklif edeceğim onca paraya rağmen bu zor bir istek."

Ve pot tatlandırıldı.

"Para mı?" Sesi heyecanla yükseliyor. "Ne kadar para?" "Bence vergisiz bir milyon adil . Sen ne ?" Kaşları havaya kalktı. "Ben yaparım!"

"Ne?"

Arabayı garaj yoluna park ederken başımı ona çeviriyorum.

"Ciddi misin sen? Bunu gerçekten düşünmelisin," diye zorluyorum, ama içimden bir piç gibi sırtıyorum, onu istediğim yere getirdiğimi biliyorum.

"Bunu düşünmeme gerek yok."

Koluma uzanıyor, gözlerindeki tüm çaresizlikle pazuma yapışıyor. Hissediyorum ve bundan nefret ediyorum.

Elimde olsa uçup gitmene izin verirdim küçük kuş, ama yapamam. Artık benimsin.

Yeni kaderini öğrendiğinde de benden kaçmak için bu kadar çaresiz olacak mı?

Benim için fark etmemeli. Hiçbirinin önemi yok. Ne onun acısı, ne de benim ne yapmam gerektiği. Hepsi önemsiz. Önemsemiş tek şey ailemin intikamını almak.

"Bak..." Kolunu benden uzaklaştırıyor. "Gidecek hiçbir yerim yok. Eve gidersem, annemin beni bir sonraki saat mihraba göndermesinden korkuyorum. Ya nişanlım? O gerçek bir pislik. Beni ele geçirdiğinde yapacaklarından korkuyorum. Yani deli bir psikopat katil olsan bile..." Gülüyor. " değil. Bu gece kendimi öldürmeyi düşünüyordum, böylece beni zahmetten kurtarmış olacaksın."

Bu sözler göğsümün tam ortasına çarptı.

Lanet olsun. Bu kadın.

"Raquel...."

Elimi kaldırıyorum, parmaklarım yüzünün keskin hatlarına doğru ilerliyor. Avucum yanağını buluyor ve bu kadar iyi oturmasına bayılıyorum.

"söyleme," diye fısıldıyorum, başparmağım usulca teninde geziniyor.

Gözyaşlarını göz kırparak uzaklaştırıyor ama benden saklayamıyor. Onları görüyorum. Kemiklerimin iliklerine çürüdüklerini hissediyorum. Onun için üzülmekten nefret ediyorum ama bunu engelleyemiyorum. Bu his beni ele geçiriyor. O çok iyi bir insan; gözlerinde bu kadar acı görmek beni öldürüyor.

"Acıklı hikayem için özür dilerim." Sesi çatlıyor, duygu yüklü. "Belki de seninle tanışmam gerekiyordu. Belki de beni bulamayacakları bir yerde yeni bir başlangıç yapmak için tek şansım sensin."

Keşke bu doğru olsaydı.

"Sana yardım edeceğim. Söz veriyorum." Gözlerim iyi bir adammışım gibi davranırken bile dudaklarım ona ihanet ediyor. Dokunuşumla eriyor, göz kapakları kapanıyor ve nefes alış veriş düzene .

"Eğer bu konuda ciddiysen, üç aylık taahhüdün sona erdiğinde yeni bir hayata başlamak için neye ihtiyacın varsa sana getireceğim," diye ekliyorum. "Sana yeni bir kimlik, bir pasaport vereceğim ve nereye gitmek istersen seçebilirsin. Kimse seni durduramaz."

Ben tam bir piçim.

"Bunu yapar mısın?" Yüzü aydınlanıyor, gözleri parlıyor.

"Bunu yaparım. Soru yok."

Yüzünde çok fazla umut var ve bunların hiçbirinin gerçek olmadığını anladığında hiç de hoş olmayacak.

"Teşekkür !" diye ağlıyor, kendini bana atıyor ve kollarını boynuma doluyor, küçük hıçkırıkları uzak tutmak için kalbimin etrafına inşa ettiğim zırhı deliyor.

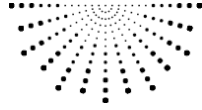
Onu umursamayı bırak. O bir hiç.

Ama .

Kollarım ona dolanıyor, onu daha da yakınımaya çekiyorum, onu korumak istiyorum ama nedenini anlamıyorum.

O benim düşmanımın kızı. Ona ne olacağı neden umurumda olsun ki? Neden onun gözyaşları bende Carlitonun kalbini babasına yedirme isteği uyandırıyor?

CHAPTER FOUR

RAQUEL

Arabasına binmek, almak istediğim bir riskti. Kaybedecek başka neyim vardı ki? Hayatım zaten cehennem gibiydi. Bugünden önce, daha yeni tanıştığım bir adamla arabaya binmeyi hayal bile .

Ancak işler büyük ölçüde değişti.

Düğüne altı ay kaldığını düşündüğümde, bir şeyler yapmak için yeterli bir zaman gibi görünüyordu ama üç ay hiçbir şey değil. Ben farkına bile varmadan burada olacak.

Dante her , bildiğim bir şey var: Parası var, hem de çok. Arabasını gördüğüm andan itibaren zengin olduğunu anladım. McLaren'ler ucuz değildir ve onunki iki milyona mal oluyor. Arabalar hakkında bir iki şey bilirim. Bu benim yan tutkum. Lüks arabalara bayılırım, özellikle de spor arabalara.

Eve vardığımızda şüphelerimin doğru olduğunu anladım. Evi sadece bir ev değil, dönümlerce araziye kaplayan geniş beyaz bir malikane.

Krem süet kanepesine oturuyoruz, ayak parmaklarım yumuşak, tüylü beyaz halının üzerinde kıvrılıyor. Önümde elektrikli bir şömine var ve tepemde yağmur damlası tarzı kristal bir avize asılı. Avuçlarım sıcak bir fincan kahveyi çevrelerken o da kendi kahvesini yudumluyor.

Şafağın söktüğünü düşünerek gözeneklerime nüfuz eden kafeini memnuniyetle karşılıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, artık yorgun değilim. Düğünden eve döndüğümde olduğum gibi değil. Endişe beni kontrolden çıkarıyor olmalı.

"Tam olarak ne iş yapıyorsun?" Önümüzdeki kare cam masanın üzerine koymadan önce kupasından bir yudum daha alırken soruyorum.

İçeri girer girmez binanın etrafına konuşlanmış korumaları fark ettim. Her biri uzun boylu, yapılı ve bana davetsiz içeri girmeye cüret eden herkesi öldürecekleri izlenimini kadar korkutucuydu.

Neden onlara ihtiyacı olsun ki?

"Bazı şirketleri yönetiyorum," diye söze giriyor soğukkanlılıkla.

"İyi iş çıkarıyor olmalılar," diye mırıldanıyorum, katedral tavanına ve duvarlara asılı siyah-beyaz çağdaş sanat eserlerine bakarak.

"İyi yapıyorlar." Sırıtarak bana bundan çok daha fazlasını yaptıklarını söylüyor. "Peki ya sen?"

"Bir hastanede genel cerrahi programında ikinci yılımı dolduruyorum." Gözlerim yine onunkilerde.

"Üç yılın daha var."

"Vay be. Yani sadece güzel değil, aynı zeki de misin? Vay be."

İltifattan yanaklarım yanıyor. Övülmeye alışık değilim. Ailem hiçbir zaman iltifat eden bir tip olmadı.

Bakışları usulca vücudumda gezinirken dili alt dudağında yavaşça geziniyor, ama ben

fark ettim ve hoşuma gitti.

"Bak, bunu yapmadan önce benim hakkımda bazı şeyleri bilmen gerekiyor," diyorum, nasıl bir aileden geldiğim ve bizi öğrendiklerinde ne yapacakları hakkındaki gerçeği bilmesi gerektiğini fark ederek.

Vücudunu bana doğru da eğiyor, bir kalçasını kanepeye doğru kaldırıyor.

"Şimdi meraklandım. Bana her şeyi anlat." Yüzündeki sırıtış midemi bulandırıp sıkılaştırıyor.

"Ama söz veriyorum hiçbir şey beni korkutup kaçırmayacak."

Dudaklarımdan minik, kesik bir kahkaha kopuyor. Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yok. Neye bulaştığını anlayana kadar olmaz. Bunun işe yaraması için çok çaresizim. Bu benim tek çıkış yolum. Ama gerçeği, benimle evlenmek istemeyebilir.

Uzun bir nefes alıp sinirlerimi toparlamak için gözlerimi bir saniyeliğine kapattıktan sonra ona babamın ve amcalarımın kim olduğundan nasıl bir hayat sürdüğüme ve Carlito'yla evlenmeye zorlanmama kadar her şeyi anlatıyorum. Ona her kirli detayı veriyorum.

O bir an dalgın dururken, ben bir söylemesini beklerken kalbim taklalar atıyor. Endişeyle parmağımı bardağın sapında gezdiriyorum.

"Hepsi bu kadar mı?" Derinden kıkırdıyor, gözleri mizahla parlıyor. "Bana yarı zamanlı bir seri katil falan olduğunu söyleyeceğini sanmıştım. Anlaşmayı bozacak bir şey de değil."

"Bir gangsterin kızı olmam gerçekten umurunda değil mi? Bu seni endişelendirmiyor mu?"

"Hiç de değil. Seni güvende tutma yeteneğimden şüphe etmene gerek yok, Raquel. Bunu tek elle yapabilirim.

Ve gördüğünüz gibi..." Çalıştırdığı adamlara doğru bir el sallıyor. "Benim de bir sürü yardımcım var." Rahat bir nefes alıyorum.

Daha da yaklaşıyor, eli dizime yerleşiyor. "Artık endişelenmene gerek yok. Ben seni koruyacağım."

Yüzümde kararsız bir gülümseme beliriyor. Ona güvenmek istiyorum ama endişeleniyorum. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. bile. Aileme ve Carlito'ya karşı gerçekten bir şansı var mı?

Sanırım yakında öğreneceğiz.

"Peki, aramızdaki bu anlaşma nasıl işleyecek?" Fikrini değiştirmemesi için süreci gerektiğinden soruyorum.

"Şey..." Elini kupasını tekrar eline alıyor. "Avukatlarım ikimizin de imzalayacağı bir sözleşme taslağı hazırladılar bile. Bugün sadece senin adını ekleyecekler. Evlilik cüzdanını alabilmemiz için senin de belgeleri imzalaman gerekecek. Sonra, üç ay tamamlandığında, söz verdiğim gibi parayı ve tüm belgeleri alacaksın."

"Peki ya diğer şeyler?" Yanaklarım yanıyor ama evliliğimizden cinsel bir şey bekleyip beklemediğini bilmem gerekiyor.

Bilerek sırıtıyor. "Yani seni becerecek miyim?"

"Mm-hmm. Seninle eve geldiğimi biliyorum ama o bütün bunlardan önceydi." Havada bir el salladım.

"Merak etme bebeğim. Sana dokunmayacağım." Sesi alçalıyor. Derin. Erkeksi.

Bedenim farkındalıkla titriyor, tenimdeki karıncalanma kollarıma kadar yayılıyor.

"Sen istemedikçe . Ve sen isteyebilirsin." Yüzünde şeytani bir gülümseme beliriyor.

"Yapmayacağım," diyorum hemen.

Bunun doğru olduğundan artık emin değilim. Kalbim kükreyen alevlerin hızıyla yarışıyor. Tek gecelik bir ilişki yaşamaya çok hazırdım ama şimdi . Onu üç ay boyunca göreceksen olmaz.

Elini uzatıyor ve ay ışığından başı dönmüş bir pervane gibi bakışlarına kapılıyorum. Parmak eklemi yanağını okşarken nabzım hızlanıyor ve midem sinirden kıvranıyor.

"Bundan emin misin?" diye sorar.

Nefesim kesiliyor, onun amansız bakışlarına hapsoluyorum. Tiz sesi kalçalarımın arasından kayıyor ve aramızda her ne oluyorsa onu arzulamama neden oluyor.

Oraya gitmesine izin veremem. Şimdi olmaz. Kalmak için burada değilken olmaz. Onunla bir bağ kurup sonra bunu geride bırakmak istemiyorum. Burada olduğum sürece onu kendimden uzak tutmalıyım. Müstakbel kocama bu yoğun çekimle savaşmalıyım.

Tanrı olsun.

"Eminim," diyorum kendime olan tüm güvenimle.

Elim onun güçlü bileğine dolanıyor ve onu kendimden uzaklaştırıyor. Yanağım onun dokunuşunun olduğu yerde karıncalanıyor, o kadar yabancı bir his neredeyse gerçeküstü geliyor.

"Nasıl , güzelim. Seni mutlu etmek için buradayım. Ne de benim karım olacaksın."

"Sadece ismen." Kaşlarımı çatıyorum, üzerimdeki etkisini hâlâ hissediyorum.

"Doğru. Tabii ki." Sırıttıyor. "Unutmadan, telefonuna ihtiyacım olacak. Burada olduğun süre içinde ona sahip , yoksa ailen seni takip edebilir."

"Tamam. Tamam. Ama kuzenim Chiara'ya mesaj atmalıyım. İyi olduğumu bilmeli, yoksa beni bulmak için dünyanın altını üstüne getirir."

"Sorun değil, ama ona güvende olduğunuzdan başka bir şey söylemeyin. Benimle ya da yerimizle ilgili tek kelime etme."

"Elbette. Anlıyorum. Ayrıca patronuma mesaj ailevi bir acil durum için bir ay izne ihtiyacım olduğunu bildirmem gerekiyor, yoksa onlar da beni aramaya gelecekler."

Çantamdan telefonumu mesajlarıma bakıyorum, önce Chiara'ya sonra da işime bir mesaj yazıyorum. Patronumla oldukça iyi bir ilişkimiz var ve onu aramam gerektiğini bilsem de telefonda o kadar iyi yalan söyleyebileceğimi sanmıyorum.

Raquel'den Chiara'ya: Selam. Sadece bir süreliğine gideceğimi bilmeni istedim. Hayır, kendimi öldürmeyeceğim. Merak etme. Ama bir çıkış yolu buldum. Zengin, seksi ve beni yakında ülkeden çıkaracağına söz veriyor. Ve eğer beni öldürürse, o zaman beni öldürür. Şaka yapıyorum. Umarım. Seni seviyorum.

Raquel'den İş Kerry'ye: Hey, Kerry. Bunu son dakikada yaptığım için üzgünüm ama mecbur olmasam yapmazdım. Ailem şu anda acil bir durum yaşıyor ve ben de bir aylığına ailemle birlikte eyalet dışına çıkmak zorunda kaldım. Döndüğümde pozisyonumun orada olmamasını anlıyorum, yine de olmasını çok isterdim. Burada telefonum iyi çekmiyor, bu yüzden size geri dönmezsem özür dilerim.
-Raquel

"Al." Telefonu ona uzattım, o da aldı ve pantolonunun cebine sokmadan önce kapattı.

", sana odanı göstereyim de belki biraz ." Elindeki bardağı ayağa kalkarken ben de aynısını yapıyorum.

"Kulağa hoş geliyor ama yorgun olduğumu söyleyemem."

Odadan çıkıp geniş fuayeye doğru yan yana yürürken, "Tuhaf şekilde ben de değilim," diyor.

Onu sarmal merdivenden yukarı kadar takip ediyorum, yavaş adımlarla ilerlerken bronz trabzanı kavırıyorum, ünlü birinin yaşayacağı türden olduğunu hayal ettiğim evinin ayrıntısını fark ediyorum.

Omzunun üzerinden, "Fark etmiş olabileceğin gibi buralarda bir sürü adamım var," diyor. "Bunun sizi endişelendirmesine izin vermeyin. Bana ait olanı korumayı severim. Bugünlerde çok dikkatli olamıyorum."

"Anlıyorum." Son basamağı tırmanıyorum, geniş bir koridora geçiyorum ve bir odada durana kadar oda üstüne oda görüyorum.

"İşte " Kapıyı aralıyor, gülümsemesi yatak odası kadar davetkâr.

"Bu çok güzel." Büyük yatak odasının içinde ilerlerken ayaklarım koyu renkli parkenin üzerine düşüyor.

Sessizce her şeyi inceliyorum: Altında koyu gri soyut bir halı olan puslu gri döşemeli yatak, tavandan tabana pencerelerin yanına tünemiş iki beyaz koltuk ve aralarına sıkıştırılmış kare cam masa.

"Odan nerede?" Sırtımı ona dönerek soruyorum. "" diye boğuk bir cevap geliyor.

Nefesi boynumda , tüylerim diken diken oluyor.

Bekle. Az önce ne dedi?

Yüz hatlarını çevreleyen eğlenceyi görmek için etrafımda dönüyorum. "Yani aynı odayı paylaşmak zorunda mıyız?"

Gözlerim dönüyor.

"Var." Vücudu tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaşıyor. "Bunu söylemeyi unuttum mu?"

Küçük, çarpık bir gülümseme ağzının üzerinde yılan gibi kıvrılıyor ve o kısmı bilerek bıraktığını hemen anlıyorum.

Dışarı.

"Ayrı odalarımız olmalı." Sesime tedirginlik karışıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. fikir."

"Neden olmasın?" Yaklaşıyor, vücudu benimkinden sadece bir parmak kadar uzakta. "Şey... Ben... um..." Kekeliyorum, gözlerim onunla yer arasında gidip geliyor.

Gergin kaslarının tenime çok yakın olduğunun ve dudaklarımın arasından süzülen nefeslerinin son derece farkındayım.

"Benden korkuyor musun, Raquel?" Elinin tersi uzanıp çenemde geziniyor.

Tanrım, dokunmaya bayılıyor ve ben de dokunulmaya bayılıyorum. Başım çok büyük belada.

"Hayır." Hızlı, sesli nefeslerim bana ihanet ediyor, beni yalancı ilan ediyor.

"Güzel. Çünkü sen yanımda uyurken bile uslu durabilirim." Bakışlarımız şiddetli bir yoğunlukla aynı hizaya gelirken ses tonundan şehvetli bir hüner sızıyor. " soru, sen yapabilir misin?"

Boğazımı temizliyorum, aynı zamanda bedenimi onunla ilgili tüm düşüncelerden umuyorum. "Bu neden gerekli ki? Neden ayrı odalarımız olamıyor?"

"Bak..." Kapıya doğru ilerliyor. "İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin. Sözleşme henüz imzalanmadı, yani gitmekte özgürsün. İstersen seni eve bırakabilirim."

"Hayır!" Neredeyse bir adım atacaktım. "Sorun değil. Ben burada kalacağım. Seninle."

"Emin misin? açıkça hazır olmadığın bir şeye zorlamak istemiyorum." Bana doğru bir adım atarak yarattığı mesafenin bir kısmını yok etti.

"Eminim. Bir yolunu buluruz."

"Bunun çok fazla olduğunu biliyorum..." Barda beni kendisine çeken bakışlarındaki yumuşaklık geri geldi. "Ama gerçekten evli görünmezsek ve satıcı bir şekilde bunu öğrenirse, o zaman onunla yaptığım anlaşma, sana söz verdiğim para ve belgelerle birlikte boka sarar."

Bunun olmasına izin veremem!

"Anlıyorum, Dante."

"Şuna ne dersin?" diye karşı çıkıyor. "Evlilik cüzdanını bugün alsak ama sen bu anlaşmayı bir hafta

boyunca denerken biz de sözleşmeyi beklesek nasıl olur? Deneme süresi gibi. Sonra, eğer

Tamam, evrakları imzalarız. Ama eğer ayrılmak istersen, evliliği iptal ettirir ve karım olacak başka birini bulurum."

O kelimeyi söyleme şekli, karısı... Başka birini bulmasını istemiyorum. Başımı geriye atıyorum. "Evlilik cüzdanını bu kadar çabuk mu alabiliyorsun?"

"Bazı insanlar tanıyorum." Göz kırıyor.

İş dünyasında önemli biri olmalı. "Evet, deneme süresi adil görünüyor."

Bu noktada her şeyi kabul ederim. Benden ne isterse, Carlito'yla evlenmemek için yapacağım.

"Bu arada tam adın ne?" Sanırım evlenmek üzere olduğum adamın soyadını öğrenmemin zamanı geldi.

"Cavaleri."

Raquel Cavaleri.

İsmi kafamda evirip çeviriyorum, sadece kısa bir süre için benim olacak olsa bile kulağa hoş geliyor.

"Kahvaltı etmeye ne dersin?" diye sorarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Seni bilmem ama ben açlıktan ölüyorum."

Saat sabah altıya yaklaşıyor ve midem sanki onun sözlerini duymuş gibi zamanında gurulduyor. ", aç nişanlım," diye dalga geçiyor gülerek. "Hadi karnını doyuralım."

"Nişanlın mı?" Merdivenlerden inerken alay ediyorum, ben de onun yanıdayım. "Daha bana bir yüzük bile vermedin."

"Hazır başlamışken benim de diz çökmemi ister misin?" Bir başka gösterişli gülümsemeyle beni çarpıyor ve yan gözle bana bakıyor. "Eğer istersen bunu kesinlikle yapabilirim, karıcığım."

", " diye kıkırdıyorum, kocaman beyaz mutfağına ulaştığımızda elimin tersiyle şakacı bir şekilde göğsüne vuruyorum.

Bileğimi avucunun içine alıyor, bakışları kararıyor ve dokunuşu sıkılaşıyor, aniden ne kadar tahrik olduğumu anlamama yetecek kadar içimin zonklamasına neden oluyor. Bakışları dudaklarıma düşüyor.

Kapüşonlu. İffetsiz.

Nefes nefese kaldım, duygularımı kontrol edemiyordum. İşte o zaman dokunuşu yumuşuyor beni buzdolabına doğru ilerliyor. Kendimi mutfak adasının yanındaki siyah taburelerden birine bırakıyorum.

Bu da neydi böyle? Ve neden tekrar olmasını istiyorum?

"Canın ne ?" Buzdolabını açıyor, sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibi eli içeride kayboluyor.

"Yemek mi yapıyorsun?" Sözlerim kuşkuyla düşüyor, bedenim hâlâ onun baskın dokunuşunun etkilerini hissediyor.

"Aynen öyle, bebeğim. Umarım şımartılmaya hazırsındır." Omzunun üzerinden bana bakıyor, o büyüleyici gözleriyle beni süzüyor. "Kardeşlerim ve ben yemek yapmayı biliyoruz. Oldukça da iyiyizdir."

"Etkileyici," diyorum, hâlâ her baktığında ya da dokunduğunda beni etkisi altına aldığı o büyüün içinde boğuluyorum. "Krep kulağa hoş geliyor."

"Özel bir tür var mı?"

"Yaban mersinli severim."

"..." Buzdolabının içini karıştırırken gülümsediğini duyuyorum. "Biraz tazesi var."

Malzemeleri yerleştirmek için işe koyulur, sonra dolaptan bir tava ve kase çıkarır. O atar

Sütü ve unu karıştırma kabına koyuyor ve karıştırırken ön kollarının büküldüğünü ve kaslarının gerildiğini, bronz teninin altındaki damarların öfkeyle şiştiğini görünce ayak parmaklarını kıvrılıyor. Parmaklarını tüm o erkeksi gücün üzerinde gezdirme dürtüsü beni ele geçiriyor. Ama burada oturup vücudumu saran dürtüleri görmezden geliyorum.

Hamuru bitirdikten sonra birkaç tabak ve çatal çıkarıp birer tane bana uzatıyor, ardından bir kepçe alıp cızırdayan tavaya kaşık döküyor.

İlki bittiğinde tabağıma koyuyor. Mutfakta çok rahat ve bu onu daha da çekici kılıyor. İyi yemek yapmayı bilen bir erkek benim en büyük zaaflarımdan biridir.

"Yine bakıyorsun," diye alay ediyor yakışıklı bir sırıtışla, ilgiden hoşlandığı belli.

"Ben...um...."

Kalbim küt atarken çatalımla krebi dürtüyorum, zavallı şeyi mahvediyorum.

"Tamam, peki," diye giriyorum, gözlerim onunkilere çarpıyor ve nabzım hızlanıyor. "Beni yakaladın. Tamamen bakıyordum, tamam mı? Çok ateşlisin. Objektif olarak, delicesine güzelsin." Yüzümü bir elimle örtüyorum. "İşte. Söyledim işte."

Aman . Bunu neden yaptım ki?

"Vay be. Bir cümlede ateşli ve muhteşem mi?" Kıkırdıyor. "Yine de bana doğruyu söyle. Birden ona kadar bir ölçekte, on Henry Cavill olmak üzere..." Tabağıma bir krep daha atıyor. "Burada ne kadar sıcaktan bahsediyoruz?"

"Ugh!" "Bunu yaşamama izin vermeyeceksin, değil mi?" diye inliyorum, çatalım tabağa çarparak düşüyor ve ellerimle yüzümü kapatıyorum.

"Hiç şansın yok, bebeğim." Derin kahkahalar odayı dolduruyor ve sonra eli benimkine konuyor, parmak uçları parmak eklemlerimin üzerinde geziniyor. "Kocandan etkilenmende bir sorun yok. Normalde bu gereklidir."

Ona bakarken ve gözlerinin kumral parıldayan eğlenceyi bulurken sesinde bir neşe var.

"Daha evlenmedik bile ve sen şimdiden benim kocam mı oldun?" Kaşlarımı kaldırdım. "Çok hızlı hareket ediyorsun."

"Bugünden sonra benim karım olacaksın, Raquel." Bana yoğun bir bakış fırlatıyor, sesi boğuklaşıyor. "Bu unvana alışsan iyi olur."

"Nasıl oluyor da bu bana kötü bir reality show'a katılıyormuşum gibi hissettiriyor?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, gözlerim ince yarıklara dönüşüyor. "Bir yerlerde kamera mı saklıyorsun?"

Etki için her iki tarafa da bakıyorum.

Gülüyor, ocağı kapatmadan önce tabağına biraz krep koymak için doğru yürüyor ve sonunda karşıma oturuyor. "Hayır, tatlım. Ne zaman işin içinde kameralar olsa, hep o istediği içindir."

Göz kırptırıyor ve ben de çamaşırlarıma yıldırım gibi, ama çok daha heyecan verici bir şekilde, vücudumun her tarafına yayılan bir heyecan hissediyorum. Ağzıma bir parça krep tıktırıyorum, nefesim sakinleşene ve kulağa saçma gelmeyen bir yanıt formüle kadar çiğniyorum.

"Oh, bundan hoşlanıyor musun?" Sonunda sordum.

Bunu mu buldun? Belli ki müstakbel kocan kameralarla uğraşıyor. Bunu açıkça söyledi.

Kahvaltısını kesip merakla bana bakıyor. "Sen değil misin?"

Bu sorunun şehvetli nüansı, nefes verişlerim daha yüksek sesle büyürken bedenimi titretiyor. Cevap vermek zorunda kalmamak için yemeğimden kocaman bir parça daha atıyorum ağzıma. Belki de ? Yatakta hiçbir zaman o kadar maceracı olmadım, partnerlerim de öyle.

Ama içimde onunla seks yapmanın henüz deneyimlemediğim bir şey olacağına dair bir his var. Asla yaşayamayacağım bir şey. tek şey bu olsa bile, kocamla yatmak bir seçenek değil.

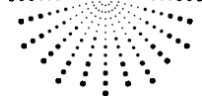
Seks yok. Duygu yok.

Her şeyin olabildiğince temiz olmasına ihtiyacım var ki üç ay içinde kimse beni engellemeden yoluma devam edebileyim.

"Cevap vermek zorunda değilsin," ekliyor, bakışları şehvetli bir açlıkla dolup taşıyor. "Birbirimizi tanımak için vaktimiz olacak. Doğru dürüst."

Düzgünce mi? Bu da ne demek oluyor? Ve gerçekten cevabı istiyor muyum?

BEŞİNCİ BÖLÜM

DANTE

Bir kadının beni ne zaman istediğini anlamakta hiç sorun yaşamadım. Ve Raquel Bianchi kesinlikle istiyor. Kıyafetlerimi yırtıp atıyor ve benim de ona aynısını yapmamı istiyor.

Eğer onu becermek isteseydim, tek yapmam gereken onu yalvartacak kadar olurdu. Biraz utangaç görünüyor ve bu onu daha çok istememe neden oluyor. Bahse girerim tüm bunların altında vahşi bir kızdır. Kameralar konusunda onunla oynamaktan biraz fazla zevk aldım.

Onlarda olsaydı, o videoları tekrar tekrar izlerdim.

Ama söylediklerime dikkat etmeliyim. Onu fark ettiğinden daha fazla tanıyor olabilirim, ama onun için sadece bir yabancıyım. Görünüşe göre ateşli bir yabancı. Bunu söylerken kızarması çok güzeldi.

Kahvaltıya devam ederken ona "Birazdan işe gitmem gerekiyor," diyorum. "Havuza ya da etrafta dolaşmaktan çekinme. Buzdolabından istediğin her şeyi yiyebilirsin. Benim evim senin ." Elimle saçlarımı . "Bu arada birkaç saat içinde aşçım ."

"Aşçınız mı var?" Kızın ağzı biraz açık kalıyor.

"Tabii ki." Krepimi kestim. "Yemek yapmayı biliyor olabilirim ama bunu yapacak zamanım yok. Janet'i seveceksin."

"Bizim için yemek yapmanın sakıncası yok." Ben yemek yerken oturduğu yerde kıpırdanıyor, gözlerini tekrar yakalamadan önce boş tabağına bakıyor.

"Gerçekten mi?" Sesimi alçaltarak ona bakıyorum.

Onu içime çektikçe yanakları pembenin daha derin bir tonuna dönüşüyor.

"Çıplak mı yemek yapıyorsun? Çünkü ancak bu şekilde bana yemek yapmanı isterim."

Onunla alay etmeyi, rahatlık seviyesinin ötesine çekmeyi bırakamıyorum. O yanakların tekrar kızarmasını istiyorum.

"Genelde değil." Gergin bir kahkaha patlatıyor, alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmış... ve evet, yine o pembe yanaklar var. "Giysilerimle yemek yapmayı tercih ederim."

O konuşurken ona bırakmıyorum. İstesem de yapabileceğimi sanmıyorum. O kalp şeklindeki dudakların hareket edişi... Tanrım, çok çarpıcı.

"Hiç nasıl bilebilirsin ki?"

sallıyor, yüzündeki gülümseme hâlâ duruyor. "Bu da o şeylerden biri. Bildiğin zaman, bilirsin." Kendini tabağa yaklaştırıp soru sorarcasına bana bakıyor. "Bu anlaşmamızın bir gereği mi? Eğer öyleyse, yapmamız gereken bir sürü pazarlık var demektir."

"Gerçekten mi? Ne gibi?" Çatalımı yere bırakıp arkama yaslanıyorum, avuç içlerim uyluklarımın üstünde.

"Mesela, seni asla öpmeyeceğim." Tek bir kaşını kaldırıyor. "Asla. Ne kadar ateşli olduğunu söylemiş olsam da, beni utandırırıyorsun."

"Objektif olmayan, delicesine muhteşem olmayı unutma." Ağzım bir sırtıyla bükülüyor. Yarı kaşlarını çatıyor, yarı sırtışını bastırıyor. "Oh, inan bana, unutmadım."

"İyi bir zevke sahip olduğun için utanma." Taze kahve fincanımı elime alıp uzun yudum alıyorum, şakacı bakışlarım onun daralan gözlerine takılıyor.

Raquel bana istediği şartları öne sürebilir. Sözleşmemizde ne yazarsa yazsın fark etmeyecek.

Gerçek . Evliliğimizin aksine.

O benim olacak. Sadece hiçbir fikri yok. Henüz bilmiyor.

"Ayrıca seni becermeyeceğim." Çok ciddileşti.

"Kahretsin, bu kelimeyi senden duymak hoşuma gitti. Tekrar söyleyebilir misin, ama bu sefer daha alçak sesle?"

Gözleri mizahi bir şekilde parlayan yarıklara dönüşürken sikim ağırlaşıyor, sertleşiyor. Kollarını avuçlarımın sığacağı kadar küçük göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Ellerim ona dokunmak için karıncalanıyor. Saklandığı her yere dokunmak için.

"Başka bir şey var mı?" Yüzümdeki sırtımayı engelleyemeyerek soruyorum. "Ben de sana dokunmuyorum."

"Bu çok geniş. hiç kıpırdama payı var mı? Sarılmayı umuyordum." "Kesinlikle sarılmak yok." Bir kahkahayı zorlukla bastırıyor.

"Ya bir film izlersek, sen kollarımda olursan ve sonunda birlikte uyuyakalırsak?" Daha dik oturur. "Neden senin kollarında ki?"

"Belki üşüyordun? Belki de yalnızdın?" Sesim derinleşiyor, bakışlarım onunkileri delip . "Belki de vücudumun seninkinin yanında nasıl hissettirdiğini seviyordun?"

Alt dudağının kenarını ısırırken yanakları kızarıyor ve benim aletim sarsılıyor, yerine orada olmak istiyorum.

"Bu... asla ." Ama yüz hatlarında çok fazla belirsizlik var. "Asla çok güçlü bir kelime," diye ekliyorum. "Ne görmek için bekleyelim."

"Hiçbir şey ." Sözleri keskin, keskin bir kılıç gibi. Artık bir tehdit olmaktan çıkana kadar eritirken çok eğleneceğim bir kılıç.

"Sen nasıl , karıcığım."

"Böyle söyleme!"

"Hey!" Ellerimi yenilgiyle kaldırıyorum. "Sana katılıyorum."

"Hı-hı, ama sesin öyle değil."

"Sesimin ne düşündüğünü kontrol edemiyorum. Diğer vücut parçalarım gibi onun da kendine ait bir akli var."

Titrek bir elini boynunun yan tarafına doğru kaydırıyor, avucumun etrafını sarmasını, ağzım o tatlı dudakların üzerindeyken içine gömüldüğümde sıkmamı istiyor. Sanki teninin her katmanı bana sesleniyor, beni yemliyor.

Odaya bakıyor, açıkça bu konuşmadan çıkmak istiyor. Bunun tek açlığını ne kadar inkâr ederse etsin, içten içe ateşimizi yakmak ve yanmasını hissetmek istemesi tahmin .

Bazen tamamen yabancı biriyle tanıştığınızda, sizi ona çeken görünmez bir ip vardır. Yerçekiminin yer değiştirmesi ve yeni bir şey yaratması gibi. Bunu anlamazsınız -hatta istemezsiniz bile- ama kendiliğinden olur. Bizim aramızdaki de böyle.

Bu çekim inkar edilemez. Bunu hissetmiyormuş gibi davranmaya çalışabilir, ama ikimiz de tükenene kadar büyümeye devam edecek.

Raquel, "Buranın bu kadar büyük olduğuna inanamıyorum," diye .

"Artık senin."

"Üç aylığına," diye karşılık veriyor, gözlerindeki parıltı bana karanlığımı hatırlatarak . "Ne kadar istersen."

"Üç aydan fazla kalmayacağım."

"Harika." Dudaklarım yukarı kalktı. "Zaten muhtemelen sinir bozucusun." "Sadece gece yarısından sonra." Kolay bir kahkaha atıyor.

"Saat on ikiyi vurduğunda bana uzak durmam gerektiğini hatırlat." Göğsümden gerçek bir kıkırdama kopuyor.

Bir kadınla en son ne zaman bu kadar güldüğümü ya da gülümsediğimi hatırlamıyorum. Elbette bunu kibarlık olsun diye yapmıştım ama hiç gerçekçi gelmemiştir. Onunla farklı. Sanki bir süredir arkadaşmışız gibi.

Omuzları bir iç çekişle düşüyor, ifadesi kasvetli bir hal alıyor.

"Teşekkür ederim. Beni kurtardığın için." Bana çok fazla duyguyla bakıyor, dudakları kaşlarını çatıyor. "Çünkü yaptığın şey buydu."

Ama söylemedim, söylemek istiyorum. Yalan söyledim.

Açıklayamadığım duygularla çenem sıkıştı.

Acıma mı? Utanç mı? Bilmiyorum.

Savaşımızın ortasında kalmak için fazla güzel. Satranç tahtamızda sadece bir piyon olamayacak kadar iyi. Ama her savaşın kayıpları vardır ve o benim olmak üzere.

Düşmanımın kızını ama ona hak ettiği saygının her zerresini göstereceğim, ki bu babasının aileme gösterdiğinden çok daha fazla. Ve o soğuk ve yalnız gecelerde, kalplerimiz buzdan başka bir şey olmasa bile birbirimizin bedenlerini sıcak tutacağız.

Carlito'nun ona sahip olabileceğini düşündüğüne inanamıyorum. Onu o pislikten uzak tutmak için her şeyi yaparım. İkimiz de onu sevmiyoruz ama acımasız olmayacağım. Onun gibi olmayacağım. Onunla evlenmek sadece aile içinde yükselmek için yol. Şu anda bir başka bir şey değil, ama danışmanın kızıyla evlenmek çok büyük bir adım.

Planlarına çomak sokmuş olmam çok kötü. Nişanlısı karım olmak üzere ve onu ondan mümkün olduğunca uzak tutmak için elimden geleni yapacağım. Eğer durmazsa, her zaman üzerinde adı bir kurşun vardır.

Planlarımı ve onu buraya getirmek için söylediğim yalanları öğrendiğinde benden nefret edecek. Ama benden burada nefret etmesi daha iyi, hayatı olabilecek şeylerden uzak tutabileceğim bir yerde.

Kardeşlerim ve ben Bianchi'lerden intikam almak için harekete geçtiğimizden ve ilk gözetlememizde onun fotoğraflarını gördüğümünden beri Dom'a onun benim olduğunu söyledim. Güzelliğinin altında bir şey vardı. Kırık ve çürük bir şey. Benimle konuşuyordu. Ailesinin planladığı evliliği öğrendiğimde, düşündüğümünden daha çok benzediğimizi fark ettim. İkimiz de hiç istemediğimiz bir hayattan kurtulmak için savaşıyorduk.

Babam ve kardeşim öldüğünde her şey değişti. Dünyam yok oldu, sanki yeryüzü karanlığa gömülmüş gibi rengi soldu. Acı yıllar geçtikçe büyüdü, beni sabit tuttu ve ağırlaştırdı.

Bunu istemiyorum. Kalbimdeki çirkinlikten arınmış bir hayat istiyorum. Acımasız bir katil olarak bilinmek istemiyorum ama şu an neysem oyum. Bildiğim tek şey intikamken benim için ne gelecek ne de mutluluk varKalbim çok kara, ellerim çok kanlı, kendimden bir parçayı başkasına veremem. Kim ister ki zaten?

Aşk benim olmamalıydı. Kalbim düşmanlarımın kanıyla ıslandı ve hiçbir şey ve hiç kimse onu tekrar attıramayacak.

Dom'a asla bazen biriyle birlikte olmayı merak ettiğimi söylemeyeceğim. O, arasında, ölümleri en zor karşılayan kişi oldu. Onu kim suçlayabilir ki? Onun gibi babamın ve kardeşimin ölümünü izlemek zorunda kalsaydım kim bilir bana ne olurdu?

Eğer o gün babamızı aramaya çıkmasaydı, depoya adım atmasaydı, gözlerinin önünde vurularak öldürüldüklerini asla göremeyecekti. Bir daha asla gibi olmadı. Soğuklaştı, uzaklaştı. Muhtemelen bunun Chiara'yı, en iyi arkadaşını kaybettiğini bilmekle de ilgisi vardı.

Artık onun elinde. Tam olarak değil. Dün gece onu kaçıran adamın uzun süredir kayıp olan arkadaşı olduğuna dair hiçbir fikri yok.

Karmakarışık kalbinin bir yerlerinde hâlâ onu önemseddiğini biliyorum. Belki geçmişi geride bırakan kişi o . Belki birlikte bir şeye sahip olabilirler, intikam ihtiyacımızdan daha güçlü bir şeye. Ve belki onlar sahip , ben de sahip olabilirim.

Belki de aptallık ediyordum.

Raquel krepleriyle oynuyor, dalgın bir şekilde çatalıyla küçük parçalar koparıyor, artık zar zor yiyor.

"Hem iyi hem de kötü haberlerim var," diyorum, yüzüne yayılan gülümsemeyi geri getirmeyi umarak.

Kadınları üzgün görmekten nefret ediyorum. Bu beni mahvediyor. Ama onda daha kötü bir şey oluyor. Nedenini bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum.

Odak noktası hâlâ benim üzerimde. "Kötü haberle

başlayalım." "Burada hiç kıyafetin yok."

Gülüyor. "Bu iyi haber mi yoksa kötü haber mi?"

"Beraberlik diyelim, bebeğim."

Giyecek bir şeyinin olmaması kesinlikle bir artı... benim için.

"Peki, iyi haber nedir?"

"Colleen bir saatten kısa bir süre içinde uğrayacak. O benim kişisel alışverişçim ve şimdi de senin. Elemeniz için bir sürü kıyafet ve ıvır zıvır getirecek. Çılgınlık yap. Ne istersen al. Bilgilerim onda var."

Başını geriye atıyor. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Yani burada çıplak dolaşmayı planlamıyorsanız, ki ben buna tamamen varım bu arada. Bir daha düşündüm de..." Elimi cebime atıp telefonumu çıkardım. "O randevuyu iptal edeceğim."

"Ne?!" Kıkırdarak koltuktan atlıyor ve mutfak adasının üzerinden ön kolumu tutuyor. "Hayır, bunu yapma."

Dokunuşu ciğerlerimin ağırlaşmasına neden oluyor. Çenemi sıkıyor, ona elini olduğu yerde tutmasını söyleme arzumu dizginliyorum.

"Emin misin?" diye sordum. "Çıplak uyuduğumdan bahsetmiş miydin? Senin de yapman benim için gerçekten sorun değil." "Um..." Gözleri büyüyor, düşüyor. "Umarım şaka yapıyorsundur."

"Belki." Sırıtiyorum, ayağa kalkıyorum ve tabağımı yıkayıp dolaba koyuyorum. "Sen hiç ciddi oldun mu?" Yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor.

Yavaşça ona doğru yürüyorum, önüm arkasına gelene kadar yaklaşıyorum. Ellerim adanın kenarına dolanıyor ve onu hapsediyor.

"Sadece sevişirken."

Ağzımı kulağının kenarına dayadığımda kıpırdamıyor, nefeslerim boynundan aşağıya doğru yayılıyor.

Nefes nefese, keskin nefesler alıyor, damarlarımda dolaşan kandan daha yüksek sesle.

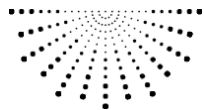
Etrafımda çok kadın oldu, ama kimse yaklaşmadı. Kimse beni bu kadar arzulamıyor.

Dudaklarımı başının doğru eğerek saçlarını öpüyorum, yasemin kokusunu içime çekiyorum ve o uzun tellerin parmaklarıma dolanmasını, bedenlerimizin ten tene temas etmesini istiyorum.

"Hoşça kal güzelim," diye fısıldıyorum, ağzımı kulağının kıvrımına doğru kaydırarak. "Bugün evlilik evraklarını görüşürüz. Alışverişte iyi eğlenceler."

Ben uzaklaşırken, yüksek sesle ve aceleyle verdiği nefesler keşke gitmek zorunda olmasaydım dedirtiyor.

CHAPTER SIX

RAQUEL

"BUNUN HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYORSUN?" Colleen, artık Dante'yle paylaştığım yatak odasında başka bir çiçekli elbise tutarak tekrar soruyor.

Dante'yle gitmeden önce olanları hâlâ hatırladığım için onu birden fazla kez dinlemedim. Arkamdan gelişini. Başımın arkasını öpüşü.

Hatırladıkça vücudum ısınıyor. Üç ay boyunca nasıl dayanacağımı bilmiyorum. Onun etrafında ne kadar çok olursam, o kadar zorlaşacak. Bunu kolaylaştırmayacak, şimdiden söyleyebilirim.

Şu anda, keşke ayrı yatak odaları için baskı yapsaydım diyorum. Benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı var.

Belki o şeyi almama izin verirdi.

"Raquel?" Colleen sesleniyor, ela gözleri beni değerlendirirken gülümsüyor.

Özür dileyen bir ifade olduğunu umduğum bir bakışla ona bakıyorum. "Özür dilerim. Bugün aklım başka yerde. Denediğim diğer çiçeğe bayıldım. Mavi çiçekli beyaz olanı."

"Harika. Bunu da toplama ekleyeceğim." Getirdiği bavullardan birine doğru ilerliyor ve az önce bana gösterdiği elbiseyi içine koymak için .

Birkaç dakika karıştırıyor, sonra iç çamaşırına benzeyen bir şey çıkarıyor.

"Bunlara ihtiyacım olacağını sanmıyorum," diyorum yanımdaki yatağa bırakırken. "Ben zaten normal sütyen ve külotları seçtim."

"Ah." Yüzünün etrafında mükemmel bir aç yapan kısa sarı saçlarını parmaklarken yüzü gergin bir şekilde düşüyor. "Şey... uh, Bay Cavaleri onları size göstermemi ve birkaç farklı takım seçtiğinizden emin olmamı istedi. Onu arayıp fikrinizi değiştirdiğinizi söylememi ister misiniz?"

O ne?!

Bu adam beni daha evlenmeden boşanmaya sürükleyecek. Neden iç çamaşırına ihtiyacım olsun ki? Ne planlıyor ki?

Ama onu arayıp anlaşmamızı tehlikeye atmasına izin veremem. Ne isterse yapmaktan başka seçeneğim yok. Bu, şu anda elimin üzerinde duran şu olası transparan beyaz dantel külot setini giymek anlamına gelse bile.

Etiketi inceliyorum.

anasını.

Bir sütyen için 500 çılgınlık ama sanırım onun için cep . "Sekiz takımı da alacağım," dedim.

Birden yüzü aydınlandı. "Harika. Eminim Bay Cavaleri memnun olacaktır."

Evet, kesinlikle ... kışına taktırdığım zaman.

Beni rahatsız etmek mi istiyor? Bakalım nasıl hoşuna .

Tamam, muhtemelen bunu yapmayacağım ama güzel bir düşünce. Gerçi bence bu külotlar

muhtemelen o kalın, yapılı kalçalara biraz küçük gelecektir. Ve

işte, onun çıplak vücudunu düşündükçe ateşim yükseliyor.

Boğazımı temizleyerek hâlâ üzerimde olan siyah elbisemle oynuyorum ve beni cehennemden kurtaran adamı düşünmemek kendimi zor tutuyorum.

Colleen yatağımdan iç çamaşırlarını alıyor ve en parlak gülümsemesiyle onları yerdeki başka bir çantaya ekliyor. Kaç tane çantam olduğunun sayısını unuttum. Odanın her tarafına dağılmış en az otuz tane var.

Bu satışlardan iyi komisyon alıyor olmalı. İç çamaşırları, gündelik giysiler, mayolar ve şık yanı sıra aldığım makyaj ve saç malzemeleri de hesaba katıldığında iki yüz bin dolar harcadım. Bir oturuşta hiç bu kadar harcamamıştım. Ama hey, eğer istediği buysa, neden olmasın?

Almadığım tüm eşyaları katladıktan sonra gitmeye hazırlanıyor.

"Sizinle tanışmak bir zevkti." Elini benimkine uzattı ve tokalaştık. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen arayın."

"Yapacağım. Teşekkür ." Getirdiği iki büyük valizi dışarı çıkarırken ona kapıyı açıyorum, ben de onu koridora kadar takip ediyorum.

Dante'nin muhafızlarından biri bize doğru geliyor.

"İzin verin hanımefendi," dedikten sonra iki bavulu da kaptığı gibi havaya kaldırıyor ve önümüzden merdivenlerden aşağıya yürüyor.

Boyunun altı-yedi olduğunu ve cehennem kadar iri olduğunu düşünürsek, muhtemelen ikimizi de kafasında taşıyabilir ve ter bile dökmez.

Kapıya vardığında, Dante'nin adamı eşyalarını arabaya taşırken el sallayarak veda eder.

Onlar gittikten sonra, nihayet düş almak ve yeni kıyafetler giymek için yukarı çıkmaya karar verdim. Elbisemi ve külotumu çıkarıp yatağın üzerine bırakıyorum. Banyo aksesuarlarının olduğu çantayı Colleen'in getirdiği delicesine pahalı eşyaları alıp alıyorum.

Lüks bir banyoya adım attığımda, pırıl pırıl parlayan koyu gri mermer zemine basıyorum ve en sol köşedeki ayaklı duşa ulaşıyorum. Sağ taraftaki jakuzinin içine dalmak istiyorum ama girersem hemen .

Cam kapıyı açarak, ılık bir yaz gününde sakinleştirici yağmur damlaları gibi gelen sıcak suyu açıyorum. Buhar vücuduma yükseliyor, haşlayıcı sıcaklık çürümeyi yok ediyor.

Avucumu gül kokusuyla karışık yasemin kokusuyla dolduruyorum ve şampuanı saç tellerime sürüyorum, yıkayana kadar köpük oluşuyor. Sonra vücudumla işimi bitiriyorum.

İşim bitince suyu kapatıyorum. Duvardaki raftan iki siyah havlu alıp sonra dışarı çıkıyor ve saçıma bir havlu daha sarıyorum. Banyodan çıktığımda, içinde salon kıyafetleri olan bir çanta buluyorum ve gri yoga pantolonuyla beyaz bir atlet alıp hızla giyiniyorum. Muhtemelen tüm bu kıyafetleri kaldırmalıyım ama sonunda yorgun hissediyorum, bunun yerine yatağa girip kumandayı alıyorum.

Yüzlerce kanal arasında geziniyorum, göz kapaklarım ağırlaşıyor ve uyku çağırırken kumanda elimde titriyor. Beni alıp götürmesine izin veriyorum, uzun zamandır ilk kez kendimi rahatlamış hissediyorum.

Duvardaki büyük yuvarlak göre kendimi saat sonra uyanmış buluyorum. Vücudum bitkin ve başım hala uyku sersemliği içinde, ama uyumaya devam edersem bu gece hiç bildiğim için kendimi zorluyorum.

Ayaklarımı Dante'nin yatağının sıcak konforundan dışarı çevirerek aşağıya iniyorum. Evin etrafında amaçsızca yürümeye başladım, nereye gittiğimi bilmiyordum ve her giriş noktasında nöbetçi üstüne nöbetçi geçerken biraz tedirgin hissediyordum. Havuza kapıda iki var, sonra diğer arka girişlerde daha fazlası. Sanki her saniye izleniyormuşum gibi hissediyorum.

evini savunmak için bu kadar insana ihtiyacı var ki? Bunun koruma amaçlı olduğuna inanmıyorum. Karanlık bir işe bulaşmış olmalı. Muhtemelen bilmek istemediğim bir şey. Bu tür ne kadar az karışırsam o kadar iyi.

Babamın işlerine karışmak istemedim ve Dante'nin elinin bulaştığı hiçbir şeye bulaşmak istemediğimden eminim.

Tek istediğim hayatımı kontrol edilmeden huzur içinde yaşamak. Babamın ellerinin ne kadar kirli olduğunu biliyorum ve her zaman bundan uzak olmak istedim. Ve Dante, tüm sırlarına rağmen beni oraya götürebilir.

Evliliğimiz bittikten sonra nereye gideceğimi bilmiyorum. Belki tıbbi becerilerimi kullanabilecek bir ülkede küçük bir köye. İhtisasımı asla bitiremeyebilirim ama dünyaya sunacak çok şeyim var. Bilgimi kullanmamak büyük bir kayıp olur.

Hayalim her zaman doktor olmak ve ihtiyacı olanlara yardım etmektir. Hayallerimin gerçeğe dönüşmeyeceğini hiç düşünmemiştim. Ancak sıkı çalışmamın asla gerçekleşmeyeceğini bilmek kalbimi ne kadar kırsa da, hayatımda kalan tüm mutluluğu tüketecek bir adamın pençelerinden kaçmak için ödenecek küçük bir bedel.

Evden asla yanıma almadan çıkmadığım tıbbi malzeme çantam bile yok. Onu getirmeyi nasıl unuttum? O zamanlar gerçekten eve döndüğümü sanıyordum.

Çantada dikişlerden stetoskopa kadar tüm ihtiyaçlarım var. Onsuz kendimi aynı hissetmiyorum. Sanki bir parçam eksikmiş gibi. Sanırım bu da gereken başka bir şey.

Birinci katın tamamını bir ev sineması ve bir tarafında tam bir bowling salonu bulunan bir oyun odası keşfettikten sonra odama, yani bizim odamıza geri dönüyorum. Tüm kıyafetleri çantalarından çıkarıp asmaya başlıyorum, sıcak pembe iki parçalı bikiniyi bir kenara bırakıyorum. Yatak odasında iki gömme dolap var, biri tamamen boş, sanki benim için yapılmış gibi. Sanki ihtiyacım olacağını biliyormuş gibi, bu kesinlikle çılgınca bir düşünce.

Dolabın kendisi daha çok kendi odası gibidir. Buraya kral boy bir yatak ve bir şifonyer yerleştirebilirsiniz ve yine de etrafta dolaşmak için bolca yeriniz olur.

Her şey kaldırıldıktan sonra bir saat geçti ve ben havuza girmeye hazırım. Kalçalarım siyah bir örtü geçirerek aşağı iniyorum ve bahçeye doğru ilerliyorum. Oradaki iki gardiyan geldiğimi görür görmez kapıları açıyor.

"Hanımefendi," diyorlar hep bir ağızdan, başlarını sallayarak, ifadeleri sertleşerek. "Raquel iyi," diye araya giriyorum.

Tavırlarının yumuşamadığını gördüğümde, dışarı çıkmadan önce garip bir şekilde gülümsüyorum.

"Vay canına," diye fısıldıyorum önümdeki dönüşlerce parlak yeşil arazide yeni kesilmiş çimenlerin kokusu duyularıma nüfuz ederken.

Sağımdaki uzun, dikdörtgen havuz çok güzel ama dikkatimi çeken başka bir şey daha var. Sol tarafımdaki dairesel fiskiye'nin etrafı beyaz banklarla çevrili, her tarafına parlak renklerde çiçekler mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş.

Çok sakın. Oturuyorum, temiz havayı içime çekerken bacaklarım yukarı kalkıyor ve yana doğru eğiliyor.

Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve daha önce yaptığım bir saatlik uykunun hiç yardımcı olmadığını fark ediyorum.

DANTE

İşteyken, mülkümün her yerinde bulunan kameralardan onu sürekli izlememek için kendimi zor tutuyorum. Cep telefonumdaki uygulama sayesinde nerede olayım kameralara kolayca erişebiliyorum. Kardeşlerim ve benim evlerimizde de var. Bianchi'lerin bize karşı yapmaya çalıştıkları her hareketten haberdar olmalıyız.

Birlikte öğle yemeği yemek için eve döndüğümde, onun dışarıdaki banklardan birinde zaten biliyorum. Burayı annemin anısına yaptırdım. Çiçekleri ve suyu her zaman çok severdi.

Evimizden çok uzakta olmayan bir gölümüz vardı ve orası onun en sevdiği yerlerden biriydi. Babam her hafta ona taze çiçekler getirirdi. Yüzünde kocaman bir gülümseme olurdu. Yüzü şimdi uzakta olsa da, anılarla yıkanmış olsa da hala görüyorum.

Onu özliyorum. Hep özleyeceğim. özliyorum.

Raquel'in yattığı yere ulaştığımda uzun bir nefes çekiyorum.

Dakikalardır başında dikiliyor, vücudundan damlayan huzuru izliyor, ciğerlerinden düşen düzenli nefesleri dinliyorum. kadar nefes kesici görünüyor ve bronzlaşmış kıvrımlarına göre şekillendirilmiş bikinisi başka tarafa bakmamı zorlaştırıyor.

Onu daha önce Colleen ile gördüm ve elindeki iç çamaşırıyla kadar rahatsız olduğunu bilmek hoşuma gitti. Her bir parçasını kullanacak. Ve onu , ona daha da fazlasını alacağım.

Bana sarılmış, gözleri kafamda canlanan görüntüler yüzünden bir iniltiyi bastırıyorum. Elim kolunda, teninin yumuşaklığının tadını çıkarırken parmaklarım aşağı yukarı kayıyor, o kalçaların arasında ne kadar yumuşak olduğunu bilmek istiyorum.

", tatlım." Ses tonum alçak, elim hala ona dokunuyor.

Homurdanıyor, vücudu biraz hareket ediyor ama gözleri kapalı.

"Yemek yemelisin. Janet bizim için öğle yemeği hazırladı bile."

"Dante?" Esniyor, göz kapakları kalkıyor ve elini yüzüne götürüp uykusunu siliyor.

"Evet, karıcığım," diyorum, bu kelimenin dilimden yuvarlanması hoşuma gidiyor. "Benim."

Gülümsüyor, gözleri hâlâ ağır. Vücudu nefis bir şekilde geriliyor ve bana bakışlarımı serbest bırakma şansı veriyor. Acele etmiyorum, vücudunun kıvrımlarını ve eğimlerini ezberliyorum.

" kaç?" Oturuyor.

"Öğleyi biraz geçiyor." Elimi onunkine uzattım, o da tuttu ve ayağa kalktı. "Özür dilerim. Umarım burada uyumamda bir sakınca yoktur."

El ele yürüyoruz, onun ayakları benimkilerin ritmine göre hareket ediyor. "Tabii ki öyle. Sana söyledim, evim senindir. Benden asla izin istemene gerek yok."

"Teşekkür ." Bana bakıyor, dudakları en tatlı gülümsemeyle gerilmiş, gözleri parlıyor.

O kadar nefes kesici ki, özellikle de bana baktığında. Sanki onun kurtarıcısıymışım gibi. Onu cehennemden çıkaran biri. Ve belki de bir şekilde yaptım.

Ama ona bir tane daha getirmek üzereyim. Sakladığım her şeyi öğrendiğinde bu cennet yok olacak. Zaman dolana kadar, gerçeği açıklamaktan başka çarem kalmayana kadar sırlarımı saklı tutmayı planlıyorum. Acıyı mümkün olduğunca erteleyeceğim.

Janet'in iki tabak el yapımı suşi ve ton balıklı avokado salatası hazırladığı mutfağa giriyoruz

bizim için.

"Merhaba." Janet Raquel'e bakıyor, omuz çilek sarısı saçları bize doğru ilerlerken sallanıyor.

"Tanıştığımıza oldum," diyor Raquel ve tokalaşırken elini onunkine uzatıyor.

"Sen de öyle. Ve ne kadar güzelsin." Janet bana bir gülümsemeyle , sanki eve gerçekten bir kadın getirdiğim için memnunmuş gibi. Nedenini tam olarak bilmiyor.

"Öyle mi?" Bir kolumu Raquel'in sırtına dolayarak onu yanıma çekiyorum, o ise çaktırmadan beni itmeye çalışıyor.

"Kıpırdanmayı kes," diye kulağının dibine. "Senin benim kız arkadaşım olduğunu düşünüyor, bu yüzden bana aşıkmiş gibi davranman gerekiyor ve şu anda bunu çok kötü yapıyorsun bebeğim."

temizliyor, dudakları evliliğimizin sahte olacağını düşündüğü kadar sahte bir gülümsemeye dönüşüyor. "İltifatın için teşekkür ederim Janet," diye araya giriyor, sesi tatlı. "İnanılmaz derecede Dante gibi harika bir adamla tanıştığım için şanslıyım." Bir kolunu ortasına dolayarak kaburgalarımı sıkıyor ve neredeyse canımı acıtıyor. "Öyle değil mi bebeğim?"

Yüzünü bana doğru çeviriyor, gülümsemesi hâlâ yüzünde. Yaptığı bu eğlenceli şov karşısında bir kahkahayı bastırıyorum.

"Bu doğru, aşkım. İnanılmaz derecede şanslısın." Dudaklarım yanağına düşüyor ve orada çok uzun süre kalıyor, kokusunu içime çekerken neredeyse sessizce inliyorum.

Göğsü parçalanmış nefeslerle zıplıyor, tırnakları etimi ısıırıyor ve dişlerimin gizlice gıcırdamasına neden .

"Pekala, siz iki muhabbet kuşunu yemeğinizle baş başa bırakayım. Akşam yemeği yapmak için daha sonra döneceğim." Janet çoktan mutfaktan çıkmıştı.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum uzaklaşırken.

"Öpüşmek yok dediğimi sanıyordum." Raquel fısıltılı ve boğuk bir sesle konuşuyor, bakışları maskeleyemeyi beceremediği bir arzuyla dolu. "O dudakları kendine sakla."

"Aslında..." Parmak uçlarımin yavaşça yanağından aşağıya inmesine izin verdim, aşağıya inip göğüslerinin arasına girdim. "Söylediğin şey *beni* öpmeyeceğindi. Kimse benim ne yapacağım hakkında bir şey söylemedi."

"Dante..." diye mırıldanıyor. "Yapma."

Kaşları , dudakları aralandı, yanakları kızardı.

"Ne yapmayayım?" diye soruyorum, sesim bana bakan aynı ihtiyaçla dolu. "Bunu yapma mı?"

Dudaklarımı çenesine indiriyorum, onu usulca öpüyorum, çiçekli şampuanının kokusunu içime çekiyorum. "Kahretsin," diye derin derin inliyor, bir adım geri çekilirken kıcı adaya çarpıyor. ". "Neyi yapamazsın, tatlım?"

Ağzım boynundan aşağı iniyor; başı geriye düşüyor ve her şeyi bana bırakıyor. Dilim kulağının altındaki noktada dolaşüyor ve daha yüksek bir iniltiyle neredeyse sıcıyor, eli saçımı buluyor ve ben lobunu ısırırken çekiyor. Bir hırıltıyla geri çekiliyorum, dudaklarım yaklaşıyor, o kadar yakınıma ki hızlı nefes verişlerinin dalgalarını tadabiliyor ve kalbinin benimkiyle çarpıştığını hissedebiliyorum.

Onu öpmeliyim. Birlikte olabileceğimizi ona göstermeliyim, sahip olabileceğimiz tek şey bu olsa bile.

Gözleri benimkilerle aynı hizaya geliyor, bakışlarımız birbirine kenetleniyor ve beni daha derine çekiyor. Nabzım kazanamayacağı bir savaş verirken nefesleri daha hızlı düşüyor.

Ama istediğimi almak yerine, o dudakların benim dudaklarımda olmasını istememin tek yolunun önce onun dudaklarını oraya koyması olduğunu bilerek sarsılıyorum.

İşim bittiğinde, Raquel Bianchi o kadar olacak ki, arzusunun ve dudaklarının esiri olacak.

şu anda gözlerinin şey için bana yalvarıyor olacak. "Hadi yiyelim."

Arkasında bir tabure çekip oturuyorum.

Telaşlı görünmeye devam ediyor, nihayet birkaç saniye sonra yanıma oturmak için hareket ediyor. "Suşi sever misin?" Ağzıma bir parça atarak soruyorum.

Ama bunun cevabını zaten biliyorum, bu yüzden Janet'tan biraz yapmasını istedim.

"En sevdiklerimden biri." Parmakları boynunda aşağı yukarı gezinirken sesi geriliyor, tam da dudaklarımın olduğu noktada.

"Sevindim."

Tekrar konuşmadan önce bir an sessiz kalıyor. "Janet'e neden kız arkadaşın olduğumu söyledin?"

"İnsanların anlaşmamızla ilgili işimi bilmesini istemiyorum." Sandalyemi onunkine yaklaştırıyorum. "Varlığınızı bu şekilde açıklamak daha kolay oldu."

Başını sallıyor, gözleri benden yemeğe kayıyor.

Janet'ın bıraktığı çubuklarla bir parça daha

kaldırıyorum. "Ağzını aç," diyorum ona.

Tereddüt etmeden yapıyor, dudaklarının bir parça geçirirken o kapüşonlu gözleri benimkilerin üzerinde. Çiğneme şekli bile onu masaya fırlatıp çok daha iyi bir şeyin tadına bakmak için kalçalarını ayırma isteği uyandırıyor.

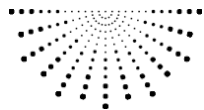
Onu beslemeye devam ediyorum ve itiraz

etmiyor. Buna alışabilirim.

Ona alışabilirim. Ama

alışmamalıyım.

CHAPTER SEVEN

RAQUEL

Daha önce beni öpmesine izin verdiğime inanamıyorum. Tam olarak beni öpmesine değil. Daha çok boynumu verdim.

Tanrım, o dudaklarla ve o dille çok iyi. Anatomimin diğer kısımlarına neler yapabileceklerini hayal edebiliyorum.

Yarım saat öncesini hatırlayınca tenim ısınıyor. Bu adamla kontrolümü kaybediyorum. Onun yanındayken başka biriyim, sanki kendimden bir katman atmışım gibi. Kafeste olan parçam sonunda özgür.

Hesap kimse yok. Hayal kırıklığına uğratacak bir ailem yok. Kızdıracak müstakbel bir koca yok. Bu hariç, ama onun Carlito'ya benzediğini sanmıyorum. En azından öyle olmadığını umuyorum.

"Bunu yapmaya hazır mısın?" Dante, evlilik cüzdanını almamı sağlayacak evrakları imzalamamı elindeki kalemi tutarak soruyor.

Öyle ?

Hayır. Ama hiç kadar hazırım. Üç ay içinde yepyeni bir hayata başlayacağım. Yeni bir başlangıç, sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir şey.

Titrek bir nefes alarak başımı sağıma çeviriyorum ve onu bana bakarken buluyorum.

"Ben hazırım." Bir kalem alıp adımı satıra ekliyorum.

İşte bu . Bitti. böyle.

Mavi mürekkep bana bakıyor, kınıyor ya da övüyor. Emin olamıyorum.

Vay anasını. Az önce bir yabancıyla evlendim.

Dante kalemi aldı ve kâğıtları katladı. ". Bunu bağlantıma götüreceğim ve birkaç saat içinde sertifikayı alacağız."

"Gerçekten bu mı?"

"Evet, tatlım. Ne bekliyordun ki? Bir düğün mü?" Sırıttıyor. "Yani, onu da ayarlayabilirim. Seni beyaz bir elbise giyerken görmek istiyorum."

"Hayatta olmaz," diye gülerek şakacı bir şekilde koluna vuruyorum, sadece şaka yaptığını biliyorum. "Asla asla deme." Göz kırıyor. "Oh, sana küçük bir düğün hediyem var."

"Dante." Ağır bir iç çekişle kaşlarım çatıldı. "Ben senin karın değilim, bu yüzden benim için para harcamana gerek yok. Kıyafetlerle zaten her şeyin ötesine geçtin. Ve şu iç çamaşırı. Ciddi misin?"

Kıkırdıyor. "İç çamaşırlarını 'ne olur ne olmaz' zulan olarak düşün." "Her ihtimale karşı ne?"

Eli açlıkla enseme atlarken bakışları sıcak ve ağırlaşıyor, beni kabaca kendine çekiyor ve ağzımın onunkiyile flört etmesini sağlıyor. Dudakları dudaklarımı zar zor sıyrıyor ve nefesim , omurgamdan aşağı bir titreme yayılıyor.

"Zamanına gerçekten degecek bir adamla yatmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmeye karar verirsen diye."

Nefesim kesiliyor ve alt dudağım yanlışıyla onunkinin üzerine kayıyor. Gözlerim açılıyor, nefesim kesiliyor, fırtınalı gökyüzünde çakan gök gürültüsünden daha yüksek sesle.

Avuçları beni daha sıkı sarıyor, dudaklarımız hala birbirimizin üzerinde yumuşakça okşuyor, sert nefesleri ağzımı yıkıyor.

Beni öpmesini her şeyden çok istiyorum.

Göbeğim sıkışıyor ve zonkluyor.

Yap işte.

Ama yapmıyor. Onun yerine arkasını dönüyor.

"Siktir," diye , eliyle başının arkasını tutuyor.

Birkaç saniye sonra gözleri benimkilerin üzerinde, yüzüne bir maske gibi oturan şakacı bir ifade. "Şu sürpriz hakkında," diye atıldı. "Ben getirene burada bekle."

O neredeyse her seferinde iki adım atarak dışarı çıkarken, ben masanın kenarına tutunarak sesli bir iç çekiyorum.

Sadece yarım gündür buradayım ve şimdiden onu becermek istiyorum.

Müthiş.

Değil.

Elinde siyah deri bir çantayla geri geliyor.

Güzel bir el çantası. Tam benim tarzım ama bir yere gitmeyeceğimi düşünürsek ne kadar kullanacağımdan emin değilim. Ama belki buradan çıktıktan sonra kullanabilirim.

"Teşekkür ederim," diyorum o dururken elimi uzatarak.

Dudakları midemi düğümleyen orantısız bir dönüşüyor. "Aç ." "Tamam mı?"

Masanın üzerine koyduğumda merakla fermuarını açıyorum.

Sonra nefesim kesiliyor, gözlerim yaşıyor.

Mümkün değil.

"Nasıl?" Kekeleyerek parmağımı stetoskopun üzerinde gezdiriyorum.

Neredeyse kendi çantamda olan her şey ve daha fazlası var.

"Beğendin mi yani?" diye soruyor bilmiş bilmiş.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Bunu yaptığına inanamayarak gözümünden bir iki damla yaş sildim. "Bayıldım. Bir tane vardı ama evde bırakmıştım. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin. Ama bu çok fazla. Nereden biliyorsun ki?"

"Her doktorun kendi zulasına ihtiyacı olduğunu düşündüm." Ellerini siyah pantolonunun içine sokuyor, gömleği göğsünün kaslı genişliğine doğru çekilirken düğmeler adeta onları çözmem için bana yalvarıyor. "Bana çok daha fazla yardım ettin. Minnettarlığımı göstermek için bir şey yapmak istedim."

"Bu harika. Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, bakışlarım onunkileri bulduğunda çantanın fermuarını , bırakamıyorum ve bırakmak istemiyorum. "Bana karşı çok iyiydin."

Gözleri benimkileri arıyor, çenesi seğiriyor, ciğerlerinden süzülen nefesler benimkilerle yer kapma mücadelesi veriyor.

"Gitmeliyim," diyor huysuzca, saniyeler önce var olan o bağlantı kıvılcımını parçalayarak. "Bütün gece işte olacağım. Lanet olası denizaşırı müşteriler."

"Tamam." Tavrındaki değişiklik karşısında başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Yürümeye başlıyor ama birden olduğu yerde donup kalıyor.

"Bekleme," diye omzunun üzerinden fırlatır. "Bensiz uyu. Burada güvendesin." Şimdiden kendimi çok yalnız hissediyorum. Bu ev sadece benim için çok büyük.

"İhtiyacım olduğunda size nasıl ulaşacağım?"

Telefonsuz nasıl hayatta kalacağım? Herkesle bağlantım koptu.

"Bana ihtiyacınız olursa, adamlarımdan birine beni aramasını söyleyin. Sizin için her zaman müsait olacağım." "Teşekkürler." Keşke biraz daha kalsa ama arkasını döndü bile.

"Sonra görüşürüz, tatlım."

DANTE

Minibüsümüz durduğunda Roger telsizinden Dom'a "Efendim, yerimizi aldık," diye haber veriyor. "İçeride bazı hareketler görüyoruz. Şimdiye kadar iki adam. İkisi de silahlı."

Roger, gündüzleri yaşayan en iyi insan gibi görünen adamlardan biridir - ve sanırım bir dövüş sanatları okulu işlettiği düşünüldüğünde öyle olması gerekir - ama kimse onun bir katil ve eski bir ordu keskin nişancısı olduğunu bilemez.

Dom bana, Enzo'ya ve minibüste bizimle birlikte olan diğer adamlara "Arkadan geçeceğiz," diyor. "Maskelerinizi ve eldivenlerinizi her zaman takılı tutun. İçerideki herhangi bir adamı öldürün."

Siyah yüz maskemi takıyorum ve siyah eldivenlerimi giyiyorum. Elimdeki yarı otomatik tabanca bu gece Tips & Tricks'te düşmanı vururken işime yarayacak.

Bir Bianchi işi daha geceyi renkli havai fişekler gibi . Sahip oldukları her şeyi yok etmek en başından beri planımızın bir parçasıydı. Yavaş yavaş her şeylerini alacağız: gelir kaynaklarını, güçlerini, kızlarını ve -sonunda- hayatlarını.

Kardeşlerim ve adamlar teker teker iniyor, arkamızdaki minibüsten daha fazla adam çıkıyor. Temkinli adımlarla kulübün arka girişine doğru çeyrek blok yürüyoruz. Burası sessiz, hedefimize ulaştığımızda cırcır böcekleri marşımızı söylüyor.

Teknik elemanlarımızdan birinin üç mil yarıçapındaki tüm kameraları öldürmesi işe yaradı. Bütün lanet kameralar saatlerdir uyuyor ve bizi gizliyor.

Kulübe Dom gizlice içeri bakıyor, sonra iki parmağını kaldırarak iki hedef gördüğünü işaret ediyor. Chiara'yı kaçırdığında ondan aldığı anahtarları kaptığı gibi kapının kilidini açıyor ve kapıyı itmeden önce bir kez başını sallıyor.

Sonra kıyamet .

Her yönden kurşunlar uçuşuyor. İki adam bana doğru geliyor, tabancalarını doğrultmuş ateş ediyorlar. Eğiliyorum, ateş etmeden önce bir adamın bileklerine tekme atıyorum, sonra beni öldürmeye fırsat bulamadan ikinci adamı indirmek için silahımı kaldırıyorum.

Diğer iki kişi barın koşarak gelip bana ateş . Omzumun yakınına bir şey saplanıyor, yanıyor, ama görmezden . Adrenalin beni tutuyor.

Pop.

Bir kurşun yüzümün yanından geçerken eğildim.

Pop.

Bu sefer ateş eden bendim, bir adamı kalçasından vurduktan sonra diğer bir piç kurusuna bir kurşun daha sıktım. Kurşunun göğsüne saplanmasına izin vermeden önce bacağından yaralanan adam acı içinde inliyor.

Odayı sessizlik kaplıyor ve odaklandığımda düşmanlarımızın hepsinin öldüğünü fark ediyorum.

"Lanet olsun!" Sol koluma tutunarak homurdanıyorum ve şimdi eskisinden daha keskin olan acıyla tıslıyorum. "Ne oldu?" Dom koşarak yanıma geldi.

"Vuruldum."

Kapüşonumun kolunu ve kolumun üst kısmından, omzumun hemen altından kan sızdığını görüyorum.

"Lanet olsun. Seni Raquel'e götürmeliyiz. En yakın o." Dom kapüşonunu yaranın etrafını sıkarak baskı uygularken sesi telaşlı geliyor.

Normalde bu tür şeyler için Ricky'yi kullanırız. Tomás'ın tanıdığı bir veteriner ama buradan çok daha uzakta ve Raquel daha yakın olduğu için onun beni tedavi etmesi daha mantıklı. Kurşun yarasını nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama hemen bir şeyler uydursam iyi olacak.

Tam ayrılmak üzereyken, Dom ve Enzo beni dik tutarken, bir kadının inleme sesini duyuyoruz.

Ne oluyor be? Burada kimsenin olmaması gerekiyordu. Masum birini mi öldürdük? Bu kadar kötü batırdıysak kendimi asla affetmeyeceğim.

"Bunu duydun mu?" Enzo tıslıyor.

Dom başını sallıyor, başını eğerek bara doğru işaret ediyor.

Git, dedi.

Enzo araştırabilmesi için başka bir adamın yanımda yer almasına izin veriyor.

Omzumdaki ağrı şimdi daha güçlü. Enzo'nun kadınla konuşmasını ve ondan barın arkasından çıkmasını istemesini dinlerken uzun nefesler alarak gözlerimi kapatıyorum. Ama kadın reddediyor ve sanki silahını ona doğrultmuş gibi bir hali .

Joelle mi dedi?

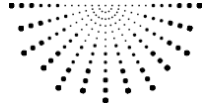
Ama artık dinlemiyorum. Sadece buradan siktir olup gitmek istiyorum. "Hadi dostum!" Dom bağılıyor. "Dante'nin yardıma ihtiyacı var!"

Gözlerimi açıyorum ve kulüpte striptizci olan Joelle'i Enzo'nun pençelerinde buluyorum. Carlito ve diğer Palermo erkeklerinin sevdiği kız. Sanırım kardeşim onların kızını elinden almak istiyor. Ondan ne kadar hoşlandığını bildiğim için hiç şaşırtıcı değil, hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davransa bile.

Sporculardan ünlülere, Joelle en pahalı müşterileri getirir. Bianchi'ler sadece değil, en sevdikleri kızını da kaybedeceklerdir.

Minibüse bindiğimizde beni arkadaki yatırdılar. Bir dakika sonra caddede başladık ve Raquel'e ne söyleyeceğim konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok.

C H A P T E R E I G H T

RAQUEL

"BAYAN, UYANIN," diye sesleniyor biri bana bir yerden.

bir rüya gibi.

"Yardımaınıza ihtiyacımız var. ," diyor yine aynı ses.

Gözlerimi açtığımda Dante'nin iki adamının başımda dikildiğini görüyorum. En azından öyle umuyorum, yoksa başım ciddi belada demektir.

"Ne..." Doğruluyorum, gözlerim birinden diğerine kayıyor. " oluyor?"

"Patronun size ihtiyacı var . Bu gece yaralandı. Bir soygun."

"Sen neden ? Nerede o?"

Ayağa fırlıyorum, yatarken kısa şort giymediğim için kendime teşekkür ediyorum ve onun yerine bol siyah bir pijama pantolonu ve siyah bir giymeye karar veriyorum.

"Mutfakta. Geç saate kadar çalışıyordu," diye bilgi verdi uzun boylu adam. "Vurulduğunda arabasına gidiyordu."

"Vurulmak mı? Ne?!" Merdivenlerden aşağı koşuyorum, neden lanet olası bir hastanede olmadığını merak ediyorum.

"Evet," diye ediyor adam, bana kolayca ayak uydurarak. "Cüzdanında ne kadar para varsa aldılar, sonra peşlerinden gitmeye çalışınca koluna bir kurşun sıktılar."

"Siktiğimin salağı!" Son basamaktan aşağı inerken hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. "Herkes suçlunun peşinden gidilmeyeceğini bilir."

"Özür dilerim güzel karıcığım," diyor Dante uzaktan. "Bir dahaki sefere bunu hatırlayacağım."

İşte o zaman onu görüyorum, masanın yanındaki sandalyeye yığılırken gözlerindeki ışık sönükleşiyor, beyaz kolunu küçük kırmızı bir leke sarıyor.

"Ciddi misin, Dante?" Yaklaştığımda ellerimi havaya . "Evlendiğimiz ilk gece ve sen şimdiden neredeyse ölmeyi mi başardın?"

"Üzgün olduğumu söyledim." Sırıttıyor ama zayıf bir sırıtış, sanki çok acı çekiyormuş gibi. Kahretsin. O acı çekerken onunla bu konuda konuşarak tam bir pislik oluyorum.

Bana aldığı doktor çantası çoktan masanın üzerinde beni bekliyor.

"Dante, umarım burada fazla bir şey yapamayacağımı anlamışsındır. Neden hastaneye gitmedin?"

"Sigortam olmadığını söylesem bana inanır mıydınız?" Sırıttıyor, dişleri sanki her kelime için mücadele ediyormuş gibi gıcırıyor.

"Ne sakladığını bilmiyorum ve bilmek istediğimi de sanmıyorum ama sana yardım edemem. Ya mermi gerçekten derindeyse? Daha fazla zarar verme riski olmadan onu buradan çıkaramam."

Hastaneye gitmek istemiyorsa, bir sebebi olmalı. Olanlar hakkında yalan söylemiyorsa, soygun onun suçu değil.

O gerçekte kim? Ben neye ?

"Bu bir , bebeğim. Sahip olduğum tek şey sensin, bu yüzden ya ölmeme izin ver ya da beni temizle. Ama güzel bir yara izi bırak ki bayanlar için iyi bir hikayem olsun."

"Ne hanımları?" Yanına yaklaşırken kaşlarımı çatıyorum, bir yere gitmeyeceği belli olduğu için ona yardım etmek için elimden geleni yapacağıma karar veriyorum.

"Oh, bilirsin." Kolundaki gömleği açıp deliğin kanamasının durduğunu fark ettiğimde yüzünü buruşturuyor. "Sen çoktan gittiğinde gecelerimi birlikte geçireceğim, seni özlemekten ölürken Maui'de kokteyllerimi yudumlayacağım kişiler."

"Uh-huh. Evet, tamam." Gömleği adamlarından birine uzattım. "Sen mi? Yalnız mısın? Buna inanmakta zorlanıyorum."

"Yerini doldurması zor bir kadınsın, Raquel Bianchi." Gözlerimin içine derin derin bakıyor. "Şimdiden söyleyebilirim."

Benimle dalga geçmesine çok ama ne sözlerinde ne de bakışlarında mizah bulamayınca şok oldum. Ciddiydi.

"Bensiz devam etmeyi öğrenmen gerekecek, Dante Cavaleri." "Ah.

Sen korkunç, korkunç bir kadınsın."

"En kötüsü," diye takılıyorum. "Şimdi, . Ayağa kalk. Lavaboya gidelim."

Ayağa kalkıyor, benimle birlikte hareket ediyor, çıplak teni ve sert kasları bu koşullar altında zevk alamayacağım bir manzara.

Çantamdan bir şişe salin solüsyonu çıkarırken dudaklarımı bükerek, "Yerine birini bulmakta zorlanacağımı sanmıyorum," diyorum.

"Vay canına. Gerçekten de bir adamı düşmüşken çalışıyorsun." Ön kolunu lavabonun kenarına .

"En iyi yaptığım şey bu." Gülümsüyorum, serum fizyolojik şişesinin yarısını omzuna döküyorum ve herhangi bir kurşun parçası olup olmadığını incelemeden önce temiz olduğundan emin oluyorum.

Ben alırken o sandalyeye geri oturuyor. "Bu acıtacak," diye uyarıyorum.

"Bebeğim, hiçbir şey Teksas büyüklüğünde bir deliğim varken senin ağzının bana bok atması kadar canımı yakamaz."

"O kadar da büyük değil," diye alay ediyorum şakayla. "Bu kadar dramatik olma." "Oh, onu alacaksın."

Sırıltısı derinleşiyor ve onu öpmek için delice bir istek duyuyorum.

"Hazır mısın?" Artan cazibemi yutuyorum, forsepsi koluna doğru götürüyorum ve diğer avucumu bileğine yerleştiriyorum.

Bir kez başını salladı, sonra ben başladım.

"Kahretsin," diye tıslıyor metal etikle buluştuğunda.

"Bir dahaki sefere Rambo'yu oynarken bu acıyı hatırla."

Çenesini esneterek inliyor ve gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Bakışları o kadar karanlık ve sıcak ki konsantre olmak için nabzımı sabit tutmam .

İçeride bir şey olmadığından emin olmak için çalışmaya devam ediyorum. Ve yok. Yarayı sarmadan önce dikiş gazlı bez uyguluyorum.

"Antibiyotiklere ihtiyacınız olacak. Onları nereden bulmayı planlıyorsun?" Ona ters ters baktım.

"Bir adam tanıyan bir adam tanıyorum." Sandalyeye geri otururken ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bu hiç komik değil, Dante. Onları alsan iyi olur, yoksa ciddi bir enfeksiyon kapabilirsin."

Arkamdaki adamlarından birine bakıyor ve başını yana sallıyor. Emir üzerine yürüyorlar,

Ve onlar gittiğinde, bakışları baştan çıkarıcı bir şekilde yüzümden kalçalarımın kıvrımına doğru kayıyor ve tekrar yukarı çıkıyor.

"Buraya gel, bebeğim." Kucağına vuruyor, gözleri hevesle beni içine çekiyor.

"Uh..." Kaşlarım yukarı doğru kalktı. "Senin üzerine oturmamın imkanı yok."

"Bahse var mısın?"

Ben kaçamadan, yaralanmamış kolu kıcıma dolanıyor, sıkıca kavırıyor ve tam kalçalarının üzerine oturtuyor.

"Dante..." Ayaklarım diğer tarafına vurguluyorum. "İş ve eğlenceyi ayrı tutmamız gerekiyor, ikisini birbirine karıştırmamalıyız."

Kapüşonlu gözlerle bana bakıyor, dudakları göğsümün ortasına yaklaşıyor.

"Bu kuralı kim koymuş? Çünkü oldukça aptalca," diye hiddetle söyleniyor ve çekici sesinin ardından içimin lezzetli bir şekilde kıvrılmasına neden oluyor.

"Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim, karıcığım."

Sıcak ağzı hâlâ kıyafetlerle kaplı olan göğüslerimin üzerine inerken tek yapabildiğim inlemek. Dudakları beni yumuşak öpücüklere boğuyor ve meme uçlarım bu hissin etkisiyle geriliyor.

Elim yüksek sesli bir solukla başına yerleşiyor, kalın teller duyularımı uyandırırken parmaklarım saçlarının ipeksi ağırlığına gömülüyor. Dişleri göğsümün kıvrımını sıyırdığında can tutunuyorum, biraz fazla sertçe çekiyorum. Vahşi bir hırıltıyla kopuyor, eli saçlarıma dolanıyor ve dişlerini sıkarken sertçe çekiyor.

"Eğer bu sesleri bir daha çıkarırsan..." diye uyarıyor, nefesleri ağzımın üzerine hızla düşerken bakışları beni yakalıyor. "Kendini içinde sikimle tamamen gerilmiş olarak ."

Nabzım boğazımdan fırlıyor, nefes alışlarım nefes verişlerimle savaşıyor. Vücudum onu istiyor ama ben teslim olamıyorum.

Duygusal bağlar yok.

"Ben... Ben gitmeliyim," diye mırıldanıyorum hızla ayağa kalkarken. İç çekerek gitmeme izin veriyor.

Ayaklarım zar zor hareket ediyor. Bir adım uzaklaşırken sırtım ona dönük, sonra bir adım daha. Ama duruyorum, omuzlarım nefes nefese sallanıyor.

Burada durmuş, tanımadığım birine karşı hissettiklerimle savaşıyorum. Hiç bir erkeği onun kadar arzulamamıştım.

Bu kadar arzulananın nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyordum.

Ama artık biliyorum. Onun tarafından dokunulmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Bana göstermesini istiyorum, kısa bir süre için bile .

Sandalye yerde sürükleniyor, sesi zaten çalkantılı olan kalbimi sarsıyor. Ayak sesleri gümbürdüyor ve ben keskin bir nefes çekiyorum, midem düğümleniyor.

Yaklaşıyor, vücut ısısı beni içten dışa doğru ısıtıyor. İnliyorum, o bu kadar yakinken çırpınışlarımı kontrol edemiyorum.

"Seni istiyorum." Erotik, boğuk sesi tenimde , eli kabaca enseme , beni döndürüyor ve sertçe ona yaslıyor.

Dudaklarım ayrılırken göğsüm ağır duygu dalgalarıyla dalgalanıyor. Bakışları delip geçiyor ve elimde olmadan o muhteşem gözlerin ve arzuyla eğilmiş yüzün içine çekiliyorum.

"Beni delirtiyorsun, Raquel."

Bana öyle derin, öyle sarhoş edici bakıyor ki.

Boğazıma düğümlenen yumruyu yutarken, "Özür dilerim," diye geveliyor. Ve ne için olduğunu sormadan dudakları dudaklarıma yapışıyor.

Beni daha fazlasına aç bir adam gibi öpüyor. Sanki hayatı benimle bitiyor ve başlıyor. İnlemeler ve

Vücudunun ağırlığıyla beni duvara doğru iterken inilti nefeslerimize karışıyor. Sert yüzeye kabaca çarpıyorum. Yaralı kolu yanında asılı duruyor, eli kalçamın kıvrımını .

Başının arkasına yapışıyorum, erotik hırıltıları ağzımda titreşirken parmaklarım yayılıyor ve onu daha da yakınımaya çekiyor.

Beni daha derinden öpmek için yüzünü eğiyor, dili yuvarlanıyor, dişleri alt dudağımı ısırıyor, sonra tekrar senkronize hareket ediyoruz, çok zor bir ritim buluyoruz.

Bu adamı saatlerce öpebilirim. Tutku ve güzellikle dolu. Geçmişte yaşadığım tüm ilk rakip olacak bir ilk öpücük. Hiçbir şey yanına yaklaşılamaz.

Sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen ama yeterince uzun olmayan bir sürenin ardından geri çekiliyor. Alnı benimkine değerken ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

"Uzun seni öpmek istiyordum." Çakıllı fısıltısı şehvetle sızıyor, beni öyle bir açlıkla sarıyor ki onun için yanıp tutuşuyorum.

"Barda daha yeni tanıştık," diye iç geçiriyorum, kekeleyerek aldığım nefesimi sakinleştirmeye çalışarak. "O kadar uzun olamaz."

"Bundan daha uzunmuş gibi geliyor." "Sanırım öyle," diye nefes alıyorum.

"O öpücük... Raquel." Uzun bir nefes alır.

"Sen o kadar kötü değildin." Sırıttıyorum, anın samimiyetinin tadını çıkarırken gözlerim kapalı.

"Etkilemesi zor birisin." Sözlerinde bir gülümseme var. "Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağıma söz veriyorum.

zaman, karıcığım."

"Bir sefere olmayacak," der gibi yapıyorum, artık kimi ikna etmeye çalıştığımın emin değilim.

"Bunu göreceğiz." Sesindeki kesinliğin sınırı çok açık.

Ve muhtemelen haklı. O öpücükten sonra, onu durdurabileceğimi sanmıyorum.

Yavaş bir nefes alıyorum. "Yatağına gidip uyumalısın. İyileşmen gerek."

"Sadece benimle gelersen." Dudakları yumuşak bir okşayışla dudaklarıma ve içim sanki bedenimden kopmuş gibi dönüyor.

"Tamam," diye mırıldanıyorum o geri çekilirken, dudaklarının kenarları içten bir gülümsemeyle kalkıyor.

Ve bunu içimde bir yerde hissediyorum, sanki ruhumda kalıcı bir yer bulmuş gibi. Bedenim, tenimi karıncalandıran farkındalıkla alırken gözlerimiz birbirine kilitli kalıyor. Bana böyle baktığında, hayatta olduğum için minnettar oluyorum. Onu bulduğum için minnettarım. Ya da o beni bulduğu için.

Elimi tutuyor ve beni mutfaktan çıkarıp merdivenlerden yatak odamıza götürüyor. Kapı arkamızdan kapandığında sınırlarımı gizleyerek bana doğru gelirken onu izliyorum, bakışlarımız bir kez daha erimiş bir dalgaya dönüşüyor.

"Hadi yatağa gidelim," diyor usulca, elinin yüzümün yan tarafında geziniyor ve dokunuşuyla yanağımın neden oluyor.

Başımı sallıyorum, beni yatağa götürüp yer açmak için yorganı ters çevirirken serçe parmağını benimkine dolmasına izin veriyorum.

Önce ben tırmanıyorum, o da arkasından. Bedenim yenilenmiş bir açlıkla dolup taşıyor, daha önceki tutkum devam ediyor ve bana bunun yanlış olduğunu ya da onunla yatakta, onun bedenine bu kadar yakın olmanın doğru olmadığını söyleyen tüm düşünceleri .

Ama doğru hissettiriyor ve şu anda önemli olan tek şey bu. Hayat, pişmanlığın gölgesinde yaşamak için çok kısa.

Sağ kolunu vücudumun altından geçirerek beni kendisine doğru kaydırırken, sol kolunu ortama koyuyor.

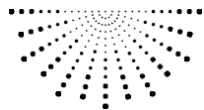
"İyi uykular," diyorum.

Keyifle iç geçiriyor. "Seninle yapacağım. İyi geceler, tatlım."

Göz kapaklarım kapanıyor, kalbim mutlulukla doluyor. Bu anın dinginliğiyle yıkanıyorum, onsuz olmayı hiç istemiyorum.

Yine de, çok az tanıdığım bir adama dikiş attığımı bile bile nasıl böyle hissedebildiğimi merak ediyorum.

CHAPTER NINE

DANTE

"KOLUN NASIL?" Enzo ertesi gün iş yerindeki ofisimde karşımda otururken soruyor. "Boo-boo'nu daha iyi hissettirdi mi?"

Kıkırdıyor, siyah deri koltuğa daha da yaslanıyor. "Kesinlikle ."

Kollarımı kavuşturarak ayaklarımı dışarı itiyorum.

Hiçbir kadın benimle ilgilenmedi. Ona kadar. Yaramla o kadar nazik bir şekilde ilgilenmesi, yüksek sesle itiraf istemediğim her türlü pisliği neden oldu.

"Benimle ilgilenmekte çok iyi. Kiskandın mı? Joelle hala senden nefret ediyor mu?"

Orta parmağını kaldırır. "Daha bir gün bile olmadı. Kendine gelecektir." Kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor. "Beni sevmek zaman alır."

"Sanırım bir süre bekleyeceksin, o zaman?" Alaycı bir başımı yana eğiyorum. "Evet, evet. Şaka mı yapıyorsun? Ona ihtiyacım olmadığını biliyorsun. Hızlı aramada bir sürü kadın var.

Ama lanet olsun, o vücut çarşaflarıma dolandığında çok güzel görünürdü."

"Eminim senin yatağına girmek için can atıyordur, becerdiğin tüm kadınlarla birlikte."

Joelle planımızın bir parçası değildi ama sanırım bazı fırsatlar kendiliğinden ortaya çıkıyor. Ve kardeşim onu ilk gördüğü andan itibaren ona karşı hep bir şeyler hissetti. Carlito ile buluşmaya gittiğimde genellikle benimle gelirdi ama onu gördükten sonra her gittiğimde kendisi de davet etmeye başladı.

"Tamam, küçük bir açıklama." İşaret parmağını kaldırıp sallayarak duyguları incinmiş gibi davranıyor. "Ben yatağımda kimseyle yatmam. Bunun için evde başka yataklarım var."

"Vay canına. Karışıklık için çok özür dilerim," diye kıs kıs gülüyorum. "Ama oradaki kadınları görünce yine de seni istemeyecektir. Onunla ne ki?"

"Sıkılana kadar onu tutacağım." Omuz silkiyor. "Sonra onu başka bir ülkeye taşıyacağım, böylece Bianchiler onu asla geri alamayacak. Onlar için çok değerli."

"Bunu biliyorum. Ama senin için değeri ne? Ve sen başlamadan önce..." Avucumu kaldırıp saçmalıklarını daha başlamadan kesiyorum. "Ondan hoşlandığını biliyorum. Onun yerine, bir süreliğine onunla ilgilenmeye ne dersin? Eminim o pisliklerin etrafında olmaya alışık değildir."

Ukalaca bir yorum bekliyorum ama hiç gelmiyor. Sanki söylediklerimi düşünüyormuş gibi başımın üzerinden bakıyor.

"Hayır." Başını sallıyor. "O ve ben yağ ve su gibiyiz, sıcak ve soğuk. Beni hiç umursamıyor. ve ben kulüpte sadece çalışıyorduk, başka bir şey değil."

Sesindeki keskinlikle çenesi gerildi. Ve gözlerindeki bakıştan onu incittiğini hemen .

"En keskin pençelere sahip bir kedi bile evcilleştirilebilir," diyorum.

"Şimdi de şair mi oldun?" Bir kalem alıyor ve kıkırdayarak bana doğru fırlatıyor.

Kolayca yakalıyorum, sırtarak ona .

Enzo büyük kalbinin arkasına saklanmayı sever, sanki bunu göstermek onu zayıf gösterirmiş gibi.

Yirmi beş yaşında en genç kişi olabilir ama hepimiz gibi o da hızla büyüdü.

Her birimiz anlamlı, gerçek bir şey bulmayı hak ediyoruz, bu ister bir kadın olsun ister bizi mutlu eden başka bir şey. Ancak sahip olabileceğimiz hayatın yanında değil de arkasında yürümeye mahkum olduğumuzdan endişe ediyorum.

Enzo ile biraz daha vakit geçirirken, Dom'un benimkinin hemen yanındaki ofisinde şeylerin çarptığını duyuyoruz ve oraya koşuyoruz.

Faro'dan Matteo'ya yaptığı gibi bizi de öldürmekle tehdit eden bir mesaj aldıktan sonra duvara bağlanan kullan-at telefonuydu.

Lanet Bianchiler hala bize saygı duymuyor. Nasıl adamlar olduğumuzu tam olarak anlayamıyorlar. Hepsini öldürmekten başka bir şey umurumuzda değil.

Küllerimizden doğduk, tamamen yeniden doğduk. Bizler onların mezarlarını işaretleyen şeytanlarız. O zamanlar korkulacak olanlar onlar olabilirdi, ama şimdi korkulacak olanlar biziz.

Ve yanımda uyuyan meleğin, onu korumaya yemin eden adamın babasını ortadan kaldıran kişi olacağından haberi yok.

Raquel'in bana sarılmış bir şekilde düşünmeden edemiyorum. İstemem gereken en son şey olsa *bile ondan* daha fazlasını istiyorum. Sonunda yüz yüze geldiğimizde ne kadar kıvılcımlar saçacağımızı fark etmemiştim, onca zaman onu takip ettiğimde onu becermeyi ne kadar çok istediğimi bilsem bile.

Ona aşık olmamak için kendimi durdurabileceğimi biliyorum ama onu istemekten kendimi alıkoyamıyorum.

Ve onun da yapabileceğini sanmıyorum.

Kol konusunda bana yardımcı olduğu için Janet'e teşekkür amacıyla bu akşam için biftek ve ıstakoz yemeği hazırlattım. Çeşmenin yanındaki bahçeye iki kişilik bir masa yerleştirildi ve üzerine gül yapraklı mumlar serpiştirildi.

Muhtemelen biraz fazla ama Carlito ve ailesiyle yaşadığı onca şeyden sonra bunu hak ettiğini düşünüyorum.

McLaren'imi park ettikten sonra eve giriyorum ve onu çalışma odasındaki kanepede televizyon açıkken sarılmış halde buluyorum. Beni görür görmez ayağa kalktı.

"Kolun nasıl?" Yüzünün her yerinde endişe okunuyor. "Yeni

kadar iyi," diye yalan söylüyorum.

Kas hala zonkluyor, özellikle de hareket ettirdiğimde.

"Uh-huh." Gözlerini kısar. "Yalan söylemeyi beceremiyorsun. Bunu biliyor muydun?"

Sanırım düşündüğün değil bebeğim.

"Dostum, geliştirmem gereken o kadar çok şey var ki." Bir basamak çıktım, sonra biraz daha. "Ve şimdi hatırladım... Buraya gelmeye ne dersin, böylece seni tekraröpme alıştırması yapabilirim? Belki bu sefer doğru yaparım."

Gözlerini deviriyor, dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle benimle alay ediyor. "Hayatta olmaz, Dante Cavaleri. Ben o tür bir kız ."

"Gerçekten mi?"

Şimdi onun önündeyim, çenesini kabaca kavıyorum, bakışlarım onu olduğu yerde sabitliyor.

"Bu sabah o kışını sikimin her tarafına sürerken öyle görünmüyordu," diyorum huysuzca, kışının yanağını avuçlayarak.

Nefes verışı anında düzensizleşiyor, yüzü kıpkırmızı oluyor. "Uyuyakalmış olmalıyım."

"Şimdi kim yalancı, karıcığım? Benim sana karşı koyamadığım kadar senin de bana karşı koyamayacağını biliyorsun."

Dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım, usulca bir kez öptüm. İki kez. Dudakları bana karşılık vermese de, o hızlı nefes alış verışı beni selamlıyor.

"Beni istediğini inkâr etmeyi bırakmaya ne dersin?" Kelimelerim ağzında yuvarlanıyor. "Bunun nereye gideceğini görmeye ne dersin?"

Dudaklarım onunkilerin üzerinde gezinip usulca okşarken göğsü daha hızlı yükseliyor.

"İster bugün aylar sonra sona dünya bizim ve sahip olduğumuz günlerin tadını çıkarmak için bundan sonra ne olacağını bilmemize gerek yok."

"İstiyorum," diye itiraf ediyor. "Ama yapamam."

"Neden?" Ağzım hâlâ onunkinin üzerinde gezinirken sesim alçak ve derinden geliyor, elim ise belinin etrafında sıkıca dolanıyor.

"Beni korkutuyorsun, Dante. Birine karşı hiç bu kadar yoğun, bu kadar çekici hissetmemiştim." Sanki kötü bir şeymiş gibi iç geçiriyor. "Senden hoşlanıyorum ve senden hoşlanmak istemiyorum çünkü üç ay içinde gideceğim." Gözleri yere düşüyor. "Ve belki sen geçmeye alışkınsın, ama ben ."

"Hey." Bir parmağımla yüzünü kendime doğru çeviriyorum. "Buna bir etiket koyma. Daha ne olduğumuzu anlamaya fırsatımız olmadan. Ne olabileceğimizi."

Ne ben ya?

O haklı. Daha fazla olamayız. Onu sevemem. Kardeşlerime ihanet etmiş olurum. Aileme ihanet etmiş olurum.

Herkes. En azından ben görüyorum.

Ama o benim karım ve sonsuza kadar da öyle kalacak, bu yüzden bize kaçamak demesini sorun etmiyorum.

"Burada kalamam." Çok fazla acıyla örtülmüş gözleri anlamak için yalvarıyor. "Bu işin sonunda sana aşık olsam bile kalamam. Beni her zaman bulacaklar ve ikimizi de öldürecekler."

Yanağını okşuyorum, her fırsatta ona dokunmak istiyorum. "Sana ya da bana zarar vermeleri konusunda endişelenmene gerek yok. Seni güvende tutmak için hepsinin boğazını keseceğim. Beni duyuyor musun?"

Bakışları gözyaşlarıyla parlıyor. "Babamı kastetmiyorsun, değil mi?" Cevap vermediğimde bakışları genişliyor.

"Kimsenin ölmesini istemiyorum, Dante. Sadece yalnız kalmak . " "Bazen huzuru bulmanın tek yolu bir başkasının huzurunu almaktır." Keskin bir nefes alıyor ve bana korkuyla bakıyor.

"Kimsin sen?" Soru bir gibi geliyor, şaşkınlık dolu bir soru, sanki cevabı zaten biliyormuş gibi. Ama yapmıyor.

Benim hem masallarındaki prens hem de kabuslarındaki canavar olduğumu bilmiyor.

RAQUEL

Onun hakkında haklıydım, ya da en azından öyle sanıyordum. O ilahi gözlerin ardında bir tehlike var.

Bana yönelik olmasa bile yeni yeni görmeye bir tehlike.

Ancak onun bu yönüyle tanışanlar, fırtına hemen önce havanın yoğunlaşması gibi, olduğunun kokusunu aldıklarında korkuyor olmalılar.

Bazı nedenlerden dolayı, ondan hiç korkmuyorum. Bana zarar vereceğini sanmıyorum ve umarım aileme de zarar vermez. muhtemelen verebilir.

Gittiğimde, kimsenin kavga etmesi konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak. Kavga edecek bir şey olmayacak. Ben gitmiş olacağım.

Bahçesine yerleştirdiği hoparlörlerden çalan yumuşak bir türkü eşliğinde birlikte sallanırken beni koruyucu kollarıyla sarıyor.

Bu kadar samimi bir akşam yemeği planladığına inanamadım. Yemekler harikaydı. Sanki sevdiğim her şeyi biliyor gibi.

Tabaklar temizlendikten sonra, bir başka olan kocaman bir tiramisu parçasını paylaştık. Ve tam gecenin bittiğini düşünürken, beni müzikle şaşırttı. Ve lanet olsun, adam nasıl hareket edileceğini biliyor.

"Seninle dans etmeyi seviyorum," diyor usulca.

Gözleri benimkilerin üzerinde, nefeslerimi alıyor ve verecek kaç kaldığından emin . Saatlerce dans edip melodinin içinde kaybolurken kolları beni sırtımın altından tutuyor. Birbirimize. Güneş batıyor, ateşli gökyüzü turuncu ve kırmızı bir kıvılcıma bürünüyor.

"Ben de seninle dans etmeyi çok seviyorum," diye iç , kalbim öylesine dolu ki içimde tutamıyorum. "Bunların hiçbirini benim için yapmak zorunda değildin ama ben çok seviyorum."

"Bunu hak ediyorsun, Raquel."

Bir eli yüzüme doğru kayıyor ve bana her şefkatle dokunduğunda, ona olan delice arzumu uyandırıyor, midemin çukurunda yaktığı ateşin sıcaklığıyla kıvrılıyor.

"Senin gibi bir kadın her gün bu şekilde davranılmayı hak ediyor. Bunu asla unutma." Parmak eklemleri dudaklarıma düşüyor. "Değerini bil bebeğim, çünkü ben ."

Kalbim düzensiz bir şekilde dönerek mideme katılıyor.

Seni tutabilir miyim?

Neden ailem beni onunla evlenmeye zorlamadı? Bunu kesinlikle kabul ederdim. Onunla birlikte olacak kadar şanslı olan her kadına böyle mi davranıyor bilmiyorum, ama ben böyle davrandığım için memnunum. Değişiklik olsun diye beni incitmeye çalışmayan bir adamla birlikte olmak güzel. Düşüncelerimi duymuş gibi gülümsüyor.

Ve beni başka bir dansa götürürken, ben ona dönmeden önce beni bir kez döndürdüğünde utanmadan kıkırdıyorum - vücut vücuda, kalp kalbe, ruh ruha. Sanki kendi müziğimizi yaratıyoruz. Kendi lirik bağımızı. Ama müzik nihayet bittiğinde, kelimeler etrafımızda dönmeyi bıraktığında, ikimizin de nerede olacağını bilmiyorum.

Başka bir şarkı başlıyor ve sanki birbirimiz tarafından tüketiliyoruz. Dokunuşlar, ellerimizin ve bedenlerimizin hissi, hepsi... bunaltıcı. Bu gece onunla birlikte olmak bizi bir şekilde birbirimize daha da yakınlaştırdı.

Şarkı biterken başımı omzuna yaslıyorum ve o da saçlarımı öpüyor.

"Bu beyaz elbisenin içinde ne kadar güzel görüldüğünden bahsetmiş miydin?"

Sırıtarak başımı kaldırıyorum. "Sanırım beni öpmeden önce ve sonra bundan bahsetmiş olabilirsin."

"Öpüştük mü?" Başını yana yatırıyor, dudakları yukarı kıvrılıyor. "Ne zaman?" Gülmek için gözlerini deviriyorum. "Sen bir aptalsın."

"Sadece sen etrafımdayken." Alt dudağını ısıyor, hipnotize edici bakışları yüzümde geziniyor, beni iyice azdırıyor ve rahatsız ediyor.

"Bana hatırlatmaya ne dersin, bebeğim?" diye soruyor, ses tonu için için yanarak. "İyi bir öpücük müydü?" Meme uçlarını ipek kumaşın dar sınırları altında sertleştiriyor.

"Mükemmeldi," diyorum kısık sesle, bana aldığı bu elbiseyi giyip aşağı iner inmez beni son basamaktan aşağı fırlatışını hatırlayarak.

"Tarif et." Dudaklarına bakıyor, gözleri kukuletalı. "Hiçbir detayı atlama."

Bu sefer elini ona doğru , çenesindeki kirli sakal avucumu sıyrıyor. Gözlerinin içine derin derin bakıyorum, başparmağım dudaklarında geziniyor, onları hissetmeyi çok istiyorum.

"Sana göstermeme ne dersin?"

Ve sonra yapıyorum. Dudaklarını yakalıyorum ve bu adamdan en erotik hırıltı fışkırıyor, eli başımın arkasına çarpıyor, müzik çoktan unutulmuş. Dudaklarımız çılgınca ayrılıyor, dili aceleyle daireler çizerek benimkini okşuyor, elleri kıyafetlerimizi tırmalıyor.

Uzun tırnaklarını gömleğinin arkasına iniyor, ben inerken ağzı dilimi emerken siyah pantolonunun altındaki lacivert düğmeyi çekip çıkarıyor. Tırnaklarını sırtını tırmıklıyor; pürüzsüz teninin parmak uçlarındaki hissi kalbimin çarpmasına ve vücudumun daha fazlası için çılgınlık atmasına neden oluyor. daha derine batmasına izin verdiğimde inliyor, var olduğunu hiç bilmediğim bu yanıma seviyorum.

Elleri kırımın altında ve beni havaya kaldırıyor, kalçalarını beline dolanıyor. Öpüşme yoğunlaştıkça dudaklarımız kopmuyor ve onun nerede bitip benim nerede başladığımdan emin olamıyorum. Beni serin çimlerin üzerine indiriyor, kalın siki külotumun ince örtüsünden ağrıyan klitorisimin üzerinde daireler çiziyor.

"Dokun bana," diye yalvarıyorum, sesim kadar muhtaç ki zar zor tanıyabiliyorum. "Ellerini üzerimde hissetmek istiyorum." Bu çok aptalca. Bunu biliyorum. Bağlanacağım.

Ama şu anda mantıklı tarafım yok oldu. Dante'yi istiyorum, sanki benim her nefesim onun, onun her nefesi de benimmiş gibi.

"Emin misin?" diye soruyor, kaşları ağızdan çatılmış bir halde.

"İzin isteyecek bir adama " "Ben öyle ." Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Ama soruyorum, bebeğim."

"Dokun bana, lütfen. Hiç kimse tarafından dokunulmayı senin tarafından dokunulmayı istediğim kadar çok istememiştim."

"Siktir," diye homurdanıyor dişlerini sıkarak.

Aniden, eli yavaşça dizimden iç uyluğuma doğru kayıyor. Bir parmağı tangama takılıyor ve kabaca yana doğru çekerek beni serin havanın çirpintisine maruz bırakıyor.

"Seninle tanıştığımdan beri bu amcığı düşünüyordum."

"Evet," diye inliyorum, iki parmağını ıslak yarığımın her iki tarafına sürerken, klitorisimden kaçınmaya dikkat ediyor. "Nasıl becerilmekten hoşlandığını merak ettim," diye devam ediyor.

"Sert mi? Nazik mi? İki birden mi?"

Parmağının ucu içime giriyor, bir santim içeri giriyor.

Duvarlarını onun etrafında kenetlenirken nefes alışverişim yoğunlaşıyor.

"Tadının nasıl olduğunu bilmek istiyordum." Ağzını boynuma indiriyor, içime tamamen girip yavaşça girip çıkarken dişleriyle kulak mememle alay ediyor.

"Dante, lütfen," diye inliyorum çaresizlikle.

"Mmm, adımın bu güzel dudaklarda nasıl ses çıkardığını seviyorum." Parmağını içimde dolaştırıyor. "Tekrar söyle ve sefer bana nasıl istediğini söyle."

Bir parmağıyla daha beni gererken dudakları boynuma öpücükler bırakıyor.

"Evet, aynen ! Diğer kadınları nasıl beceriyorsan beni de öyle becer," diye yalvarıyorum, parmaklarını ıslattığını bilerek.

"Senden başka kadın yok, karıcığım." İçeri ve dışarı itiyor, bu sefer daha sert, G noktaya vuruyor

Gözlerimin önünde yıldızlar titreşiyor. "Şimdi söyle bana, seni nasıl ?"

Kalbim hızla çarpıyor, yoğun bir şekilde tahrik olmam ona gerçekten ne istediğimi söylemem için bana güç veriyor. "Ağzınla," diye itiraf ediyorum. "Parmaklarınla. Zor. İstiyorum... Hiç..."

Ama ona geçmişte yattığım üç erkeğin hiç de sert olmadığını, birinin sert olmasını istediğimi söyleyemeden, kalçalarım havada ve omuzlarının üzerinde ve yüzü amımdan bir santimetre uzakta.

"Eğer istediğin sertlikse bebeğim, sana bunu verebilirim." Gözlerini benden ayırmadan uzun dilini ve giriş yerimden hassas klitorisime doğru yavaşça kaydırıyor.

Altında sarsılıyorum, inlemelerim iniltilerle karışıyor. Bir erkek bana oral seks yapmayalı yıllar olmuştu.

Tanrım, bunu kaçırmışım.

Saçlarına tutunarak onu tekrar doğru itiyorum. Dili klitorisimin her iki yanına vurarak aşağı yukarı hareket ederken kahkahası muhtaç bedenimde titreşiyor, iki parmağı içime girerek işkence gibi bir tempoyla çarpıyor. Dili ve parmakları beni tatlı bir ıstırapla harap etmeye devam ederken ayak parmaklarım kıvrılıyor, bu kombinasyon orgazmı kırılma noktasının getiriyor.

"Evet, durma," inliyorum, kalçalarımı ağzının üzerinde döndürerek. "Boşalacağım."

İçime tekrar tekrar çarpıyor, dilinin ucu aynı anda daha hızlı ediyor. Kalçalarım, bedenimi paramparça üzere olan orgazmdan kaçmaya çalışıyordum gibi kamburlaşıyor. Ve başka bir hamleyle şiddetle boşalıyorum, adını , kimin duyduğunu umursamadan.

Vücuduma tırmanıyor, beni açıklıkla öpüyor. Eli elbisemin altına uzanıyor ve göğsümü kavrayarak meme ucumu iki parmağının arasına sıkıştırıyor.

"Arkanı dön," diyor dudakları ayrılırken, bakışları hâlâ çaresizlikle bulutlanmış. Ben de onun için çaresizce dönüyorum.

"Becer beni," diyorum, başımı ona doğru çevirip kıkımı dışarı çıkararak. "Bu sefer senin sikişle."

"Kahretsin, bebeğim."

Eli elbisemin kenarını bulup üzerimden kaldırıyor ve avucu çıplak kıkıma sertçe inerek sert dokunuştan tenimin yanmasına neden oluyor. İki parmağı içime girip beni yeniden becerirken inliyorum. Eli boğazımın ön tarafına dolanıyor, kabaca kavıyor ve başka bir orgazm dalgası büyürken yenilenmiş bir sahiplikle yüzümü geriye doğru çekiyor.

Adını haykırırken bakışlarının tutsağıyım, boşalmaya ihtiyacım var, zevk öncekinden daha da güçlü.

"Seni becereceğim," diye söz veriyor dişlerini sıkarak, sesi bir yeminle mühürlenmiş. "Bugün olmayacak ama ikimiz de biliyoruz ki yakında olacak. Ve ikimiz de bunun tekrar tekrar olması için ne kadar yalvaracağını biliyoruz, karıcığım."

Bu kelimeler bir patlama gibi doğrudan içime işliyor. Bu unvanı sevmemeliydim ama seviyorum... bana böyle seslenen o olunca.

Parmaklarını içimde kıvrıyor, şeytani ele gibi G noktama vuruyor, nefesi kulağımın kabuğunda sıcak ve aç.

"Oh, Tanrım, Dante, ben... Geliyorum!" Ağlıyorum, bedenim .

"Mmm. Ne kadar iyi bir amcık. Parmaklarımı çok iyi alıyor." Beni daha hızlı pompalıyor. "Benimkini de aynı derecede iyi alacağını biliyorum."

Edepsiz konuşması tüm doğru düğmelere basıyor, zevkin her zerresini dışarı çıkarıyor. Titremelerim durulduğunda parmaklarını dışarı kaydırıyor, boynumu ısırp öperken amımı avuçluyor. Ve elini tamamen çekmek yerine, iki parmağını kıkıma doğru kaydırıyor.

"Dante, sen-"

"Şşşt."

Avuç içi boynuma dolanıyor, beni kendisine doğru çekiyor ve sonra dudakları dudaklarımda, parmağının ucu diğer deliğime girerken dillerimiz yavaş bir ritim tutturuyor.

Kaslarım kilitleniyor, onun etrafında sertleşiyor. Bunu bana daha önce kimse yapmamıştı. Kimse istemedi bile.

Ama sormasına gerek yok. Her şeyi yapmasına izin verirdim.

Birkaç santim geri çekiliyor, dudakları benimkilerden uzaklaşıyor. "O daracık küçük deliğe de sahip olacağım. Öyle değil mi?"

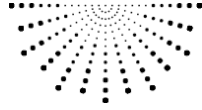
"Evet," diye inliyorum, bir başka orgazmın gelgit dalgası gibi yükseldiğini hissediyorum. "Tekrar boşalmak istiyorsun, değil mi tatlım?"

"Evet," diye itiraf ediyorum, utanmadan.

O da bana izin veriyor. Boynum ve amım onun merhametindeyken, yetenekli parmakları beni eşiğe getiriyor, daha önce hissettiğim hiçbir şeye bir telaş.

Artık onsuz nasıl yaşayabileceğimi bilmiyorum.

CHAPTER TEN

DANTE

Dün gece aramızda olanlar eninde sonunda olacaktı ve ikimiz de bunun olmaya devam edeceğini biliyoruz.

Uyuşturucu gibi.

Güzelliği, o derin kahverengi gözleri... Ondan önce hiç kimsenin yapmadığı gibi beni ateşliyor. Aramızdaki çekim beni ateşe veriyor ve orada olduğunu, duvarlarımı yaktığını inkar edemiyorum.

Paylaştığımız yatak odası da dahil olmak üzere her yerde kameralarım olduğundan haberi yok. İsteyken onu izlemekten ne kadar keyif aldığımı bilmiyor, şu anda ofisimde yaptığım gibi.

Raquel duştan çıkıyor, kurumuş saçlarının uçları kıkına kadar iniyor. Sertleşiyorum, sikim dün gece parmaklarımın yaptığı gibi onun içinde hareket etmek için kabarıyor.

Çok iyi hissettiriyordu ve tadı cennet gibiydi ve adımı söylediğinde onu tekrar boşaltmak istiyordum. Bunu düşünmeden edemiyorum.

Kapım beklenmedik bir şekilde açılıyor ve kötü bir şey yaparken yakalanmışım gibi telefonumu karıştırıyorum.

Ve sanırım öyleydim.

"Ne var orada?" Enzo içeri girerken kaşlarını sallıyor. "Yine iş başında porno mu izliyorsun?" Masamın karşısındaki koltuğa oturarak çene çalıyor. "Seni patrona şikâyet etmek zorunda bırakma beni."

"O burada mı?" Tomás'ın ölmeden önce işlettiği otel zincirinin CEO'su Dom'u soruyorum.

Enzo ve ben şirketin yönetim kurulundayız ve üçümüz de birlikte kurduğumuz gece kulüplerinin ortak sahibiyiz.

"Hayır. Muhtemelen Chiara'ya yine işkence ediyordur," diye kıkırdıyor. "Onun kim olduğunu bilmediğine gerçekten inanamıyorum. Beni eminim."

O zamanlar çok iyiymiş gibi konuşuyor.

"Daha ergenlik çağındaydın. O zamanlar taşaklarında kıl bile yoktu, kardeşim. Senin kim olduğunu bilemezdi."

İşlettiği striptiz kulübünde onunla yüz yüze gelmediğimiz için şanslıyız. Ama orası o karanlık ve ürkütücü yer ki, bu pek olası değildi.

"Canın cehenneme, dostum." Enzo'nun omuzları kıs kıs gülererek titriyor. "Sesin çok sert geliyor. Karı bulamadığın için üzgünüm ama hıncını benden çıkarma."

"İhtiyacım olan tüm kukuları alıyorum."

"Gerçekten mi?" Avuçlarını birbirine sürtüyor. "Sonunda, bu konuşma ilginç bir hal aldı."

Çöpe atılması gereken bir kâğıdı avucumun içinde ezip kafasına fırlatıyorum. "Sana bir bok anlatmıyorum. Git buradan ve çalış da başka bir şey yap."

"İşim bitti aslında. Birazdan çıkıyordum." Ayağa kalkıyor. "Marissa bir ilişki için mesaj attı."

"Hangisi o?"

"Pembe olan, ya da her ne deniyorsa ona." "Tek söylemen gereken VIP odasında sana kafa atan kişi."

Bir kahkaha patlatıyor, ben de , çok fazla içki ve çok fazla kadınla dolu o geceyi hatırlıyorum.

Haftalar önceydi ama bir ömür boyu da sürebilirdi.

", benim buradan çıkmam gerekiyor," diyorum ve üzerinde çalıştığım dosyaları bir kenara bırakıp onu ofisten çıkarken takip ediyorum.

"Marissa'yla iyi eğlenceler," diyorum o arabasına doğru giderken omzumun üzerinden. "Raquel'le iyi eğlenceler." Bilerek sırtıyor.

RAQUEL

Akşam yemeği öncesi havuza girmeye karar verdim. Günler hala yetmişlerin altında, ki bu benim mükemmel havam. New York yaz sıcaklarından ve nemden nefret ediyorum, saçlarım da öyle.

Dante'nin adamları ben kapıdan havuza doğru yürürken bana aldırış etmiyorlar ama orada heykel gibi dururken her şeyin farkında olduklarını biliyorum. Bu çok garip. Buna hiç alışık değilim ama en azından ihtiyaç beni koruyabileceklerini bildiğim için kendimi güvende hissediyorum.

Ben kaçamadan babam beni bulursa ne yapar bilmiyorum. Muhtemelen Carlito'nun yapacaklarının yanında hiçbir şeydir. Babamın bana fiziksel olarak zarar vereceğini sanmıyorum ama ne kadar kızgın olduğunu sadece tahmin edebilirim. Eminim beni arayan adamları vardır, başlarında Carlito vardır. Babam soyadına çok korumacıdır -tüm amcalarım öyledir- ve bahse girerim kıymetli, saygılı kızının kendisine denk gördüğü bir adamla evlenmemek için kaçtığını öğrendiğinde kafayı yemiştir.

Acaba ailemin peşinde olan her kimse saklandığı yerden çıkmasına bu mu sebep oldu? Belki de burada olmam iyi bir şeydir. Sadece Carlito'dan değil, babamın peşindeki adamlardan da güvendeyim.

Babam büyürken bana karşı hep nazikti ama onun ordusundaki bir askerden başka bir şey olmadığını biliyordum. İşi itaat etmek olan biri. Bana onun küçük meleğiymişim gibi davrandı, ama aynı zamanda onun bir metası, parlatılacak ve güzelleştirilecek bir nesneymişim gibi davrandı. Evlenene kadar bakire kalmam gerekiyordu ama ailem çok uzun zamandır bakire olmadığını bilmiyordu.

Bildikleri kadarıyla hiç erkek arkadaşım olmadı ama arkalarından birkaç kısa süreli oldu. Yine de gizlice dolaşmak zorlaştı. Sürekli yalan söylüyordum ve aslında bir erkekle çıkarken onlara işten arkadaşlarımla söylüyordum.

Çevremdeki kadınlar, ister babaları ister kocaları olsun, hayatlarındaki erkekler için oyuncaktan başka bir şey değiller. Fikirlerimizin bir önemi yok, mutluluğumuzun da öyle. Önemli olan tek şey söyleneni, söylendiği zaman yapmamız. Buna katlanamıyorum. Ve sonsuza dek ondan uzak kalmak için sabırsızlanıyorum.

Havuza , yanından bir sandalye kapıyorum, sonra mükemmel şekilde ısıtılmış ılık suya . Şamandıranın üzerine uzanıp gözlerimi kapatıyorum. Güneş parlıyor ve tenimdeki sıcaklığı seviyorum.

Bahçenin etrafına yerleştirilmiş hoparlörlerden müzik geliyor, buraya gelmeden önce açtığım müzik. Dermot Kennedy'nin sesi kulaklarımı dolduruyor; "Better Days" şarkısı beni tam kalbimden vuruyor. Karanlığın içinde ışığı bulmakla ilgili bir şarkı. Umarım ışığımı yakında bulurum, çünkü karanlık çok uzun zamandır beni ezip geçiyor.

Tam suya geri atlamak üzereyken, bir elin iç kavradığını hissediyorum. Gözlerim açılırken nabzım kulaklarımda zonkluyor. Dante'yi gülümserken ve bronzlaşmış, dövmeli teni boncuk boncuk su damlacıklarıyla parlarken buluyorum.

"Aman Tanrım, beni korkuttun!" Gözlerim onun bedeninden ayrılmayı reddederken bir elim göğsüme iniyor.

Ben derin uçta sürüklenirken o havuzun sığ tarafına geri çekilirken bacakları suyun içinde gizleniyor.

Bu onu tişörtü olmadan ikinci görüşüm ama vurulduğu zamanın aksine bu sefer manzaranın tadını çıkarabiliyorum. Kıyafet giymemeli. Nokta. Karnı sekiz paketle parçalanmış ve parmaklarım karın kaslarının izini sürmek için kaşınıyor. Onları hissetmek için.

Dövmelerini daha iyi görebilmek ise bir sanat eserine bakmak gibi. Boynunun sağ tarafında başlayan mürekkep, omzundan ve ön kolundan aşağıya iniyor ve sonunda parmak eklemlerini sarıyor. Ama orada da bitmiyor. Siyah sarmaşıklar ve eşleşen güller aynı zamanda göğsünde siyah çiçeklerle çevrili büyük bir kafatası ile sağ tarafına da yayılıyor.

Sanki bedeni hem aydınlığa hem de karanlığa gömülmüş gibi. İki dünya arasında bölünmüş, çıkış yolu ortada kalmış bir adam.

"En içten özürlerimi sunarım, karıcığım. Orada yatarken çok iyi görünüyordun, sana katılmam gerekiyordu. Duş ?" Bana doğru geldi, bir elini kalçama koydu.

Vahşi bir bakışla sarsılıyorum.

"Duş aldığımı nereden biliyorsun?" Elini çekiyorum.

Beni izliyor muydu? O bir sapık mı?

Bir eliyle saçlarını tararken cevap bekliyorum, kendinden biraz emin görünmüyor. "Dante?"

Sesimde yoğun var. "Bana söylemeniz iyi olur. Üzerinde kameralar var mı?

Ben mi?"

"Yaptığımı söylesem ne kadar kızarsın?" Sırıttıyor.

Hırlıyorum, üzerine su sıçratıyorum ve bir nefes çekiyorum.

"Buna inanamıyorum!" Ses tonum artık kısık, nefes alışlarım ciğerlerimde tıkırdıyor. "Beni Tanrı bilir ne yaparken izlediğini nasıl söylemezsin!"

"Özür dilerim, bebeğim. Açıklamama

izin ver." "Hayır. Siktir git!"

Umutsuzca sandalyeden kalkmaya çalışıyorum ama avucu ağır bir şekilde dizime iniyor.

"Bırak beni! Ben gidiyorum! Seni, bu evi, her şeyi. Buna ihtiyacım yok. Ailem tarafından yeterince kontrol edildim. Lanet bir yabancınn kontrolüne ihtiyacım yok." Elini çekmek için mücadele ediyorum ama o sakince elini orada tutuyor. "Beni izlediğine hasta bir sapık !"

"Sorun bu değil, tatlım. Hadi konuşalım."

Ama bunu duymak istemiyorum. Bunun yerine, o yalvaran gözlerle bana tutunurken bile bu aptal sandalyeden kalkmak için daha çok çabalıyorum. Ama bunun yerine, suya doğru takla .

Bir metre derinliğindeki suya yuvarlanırken her yerimi sarıyor.

Aşağı. Aşağı.

Sürüklen

iyor.

Yüzüyor.

Tırmanmak için hiçbir şey yapmıyor.

Boğulmak böyle bir şey mi? Hava için savaşmak? Hayat için savaşmak? Her zaman savaştığım gibi. Muhtemelen hiç durmayacağım şekilde.

Güçlü eller belimi kavıyor ve başımı yüzeye çıkarıyor.

"Ne halt ediyorsun, Raquel?" Sesinin ritminde öfke var, yüzüne endişe kazınmış. "Ölmeye mi çalışıyorsun? Çünkü sana izin vermeyeceğim."

"Oh!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Şimdi de bana ne yapabileceğimi mi söyleyeceksin?! Sen..." Onu göğsünün ortasından dürtüyorum. "Bunu yapamazsın. Duydun mu beni!"

Çenesi seğiriyor, adem elması sallanırken gözleri kısılıyor ve elleri yanlarına düşerek sıkılı yumruklar oluşturuyor.

Kalbim hem kendi öfkemden hem de bana bakışından dolayı hızla çarpıyor, sanki bir güzel mi yoksa duvara dayayıp becermek mi istediğinden emin değil. Belki de yukarıdakilerin hepsi.

Muhtemelen bir tür sapık olduğunu bile bile nasıl oluyor da hâlâ etkileniyorum?

Aman Tanrım! Bugün duştan çıplak çıktım!

Beni zaten neredeyse çıplak gördüğünü biliyorum ama bu farklı. haberim yoktu!

, buradan çıkmak için ondan uzaklaşıyorum, ama bunu yapamadan eli dışarı fırlıyor, ensemini kavıyor ve beni ona doğru çekiyor.

"Gidebilirsin dedim mi?" Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. "Konuşmamız bitmemiştir."

Gözlerim ince yarıklara dönüşüyor. Karanlık, ağır bakışları, ben onu iterken avını değerlendiren bir yılan gibi beni içine çekiyor.

"İşim bitmişti," diye tısladım. "Bırak beni, seni pislik. Sana söyleyecek başka bir şeyim yok. Oh, ve bu gece kışını kanepeye götürebilirsin çünkü senin yanında uyumamın imkanı yok."

"sanıyordum." Dudakları şeytani bir sırıtışla kıvrılıyor, parmakları daha derinlere iniyor.

"Gidiyorum. Yarın."

Alçak sesle kıkırdıyor. "Eğer yatağımdan başka bir yere gideceğimi düşünüyorsan, beni başkasıyla karıştırıyorsun, tatlım."

Dudakları dudaklarımın yanından geçerken keskin nefesler alıyor. Kalbim sıkışıyor, ciğerlerimi de götürüyor. Tırmanan iniltiyle savaşıyorum. Bedenim onun hissiyle sarhoş olmuş durumda. Ayak parmaklarım suyun içinde kıvrılıyor ve meme uçlarım onun dokunuşunu arzulayarak boncuk boncuk oluyor. Göğsü göğsüme sürtünürken nefeslerim sığlaşıyor.

"Özür dilerim," diyor, çakıllı sesi damarlarımda zehir gibi dolaşıyor. Öfkem, sönene kadar titreyen bir mum gibi dağılmaya başlıyor.

"Sanırım baştan başlamalıyız, çünkü bana kızmana dayanamıyorum."

Bedenimi döndürerek beni ensemden tutup havuzun kenarına sürüklüyor. Kasları suyun içinde arkamdan bastırarak beni sert yüzeyin kıvrılmaya zorluyor ve yanağımı soğuk, nemli taşlara bastırıyor.

"Seni izlememi bırakmamı istersen bırakırım," diye homurdanıyor boynuma karşı, dudakları tenimle flört ediyor.

Diğer eli, avuç içi kalçama ulaşana kadar uyluğumun eteklerinden yukarı tırmanmaya başlıyor, bir parmağı siyah bikini altımın ince kayışının altına takılıyor.

"her yerinde kameralarım var," diye açıklıyor. "Bu sadece bir koruma aracı, bebeğim. Burada, yatağımda, parmaklarımdan ucunda olmanı hiç beklemiyordum."

Eli göbeğime kadar iniyor, beni orada avuçluyor, masaj yapıyor, zaten orgazmı coşturuyor. neden kızgın olduğumu bile unutarak onun içinde eriyorum.

"Neden bana söyleyemedin?" Zar zor fısıldayarak soruyorum, tahrik edici bir sesle. "Söyledim

en azından sadece iyi tarafımı görmeni sağladım."

Tam iki parmağı bikinimi yana kaydırıp beni ortaya çıkarırken ağzından seksi, erkeksi bir kıkırdama dökülüyor. "Her santimin senin iyi tarafın, tatlım."

Parmakları aşağıdaki dudaklarımın arasına girip klitorisimi küçük, işkenceli dairelerle ovarken nefesim kesiliyor.

Adamları her yerde ama neyse ki hiçbiri bizimle yüzleşmiyor. Tanrı'ya şükürler olsun ki müzik saygınlığımdan geriye kalanları maskeliyor.

Ellerim havuzun kenarına tutunmak için savaşıyor. Haykırma, bunun ne kadar iyi hissettirdiğini ona ihtiyacı beni bunaltıyor.

"Seni izlemem hoşuna gitti, değil mi Raquel? Bugün duştan sonra çıplak vücudunu görerek sertleştiğimi bilmek hoşuna gitti."

"Evet," inleyerek itiraf ediyorum, inkar edemiyorum.

Onunla kirli olmayı seviyorum. Onu bu kadar kolay tahrik edebileceğimi bilmek hoşuma gidiyor. Bu güçlendirici.

Klitorisimi şimdi daha hızlı ovuyor ve bir elimle kalçasını kavramama neden oluyor. Adını haykırmak için duyduğum şaşırtıcı ihtiyaçla savaşırken tırnaklarım neredeyse derisini deliyor.

"Dante!" Kısık sesle fısıldıyorum. "Bunu burada yapamayız. Adamların her yerde."

"İzlenmekten hoşlandığını sanıyordum?"

Alçak sesle inliyorum, vücudum etrafta beni duyacak ve görececek tüm erkekler varken boşalma düşüncesiyle çıldırmış durumda.

"Yapamayız." Ama sesim hiç de emin gelmiyor.

"Yapabiliriz. Ve yapacaksın. İç sesini kullansan iyi olur bebeğim, çünkü nazik olmayacağım."

Barda ilk karşılaştığımızda bana bu sözleri söylediği zamanı hatırlıyorum ve bu beni daha da ateşliyor.

İki parmağım ön taraftan sertçe içime girdi.

"Bir daha düşündüm de..." diye inliyor. "Çıglık atmanı istiyorum. Ne kadar küçük bir sürtük olduğunu duymak istiyorum." Alt dudağımı ısıyorum, içimde o kadar derin hareket ediyor ki inlemelerimi zar zor bastırıyorum,

çok sert. Ve bu edepsiz konuşma amımın onun etrafında sarsılmasına neden oluyor. Neredeyse kimin duyduğu umurumda değil. Duygularım o kadar yüksek ki, hepsinin beni izlemesine izin verirdim.

Başparmağı klitorisimin üzerinde , aceleci bir tempoyla itiyor, ağzı tutkulu öpücüklerle benimle alay ederken nefes nefese boynumun kenarında sıcak ve ağır bir şekilde duruyor. Kalın boyu sırtımın alt kısmına batıyor ve benim için sertleştiğini bilmek, bu muhteşem adamı tahrik ettiğimi bilmek, dizlerimin üzerine çöküp her santiminin ağzıma girmesini izlemek istememe neden .

"Neler olduğunu biliyorlar," diye uyarıyor. "Adamlarım elimin bu tatlı amın üzerinde olduğunu biliyor. Eminim tadına bakmak istiyorlardır."

Beni acımadan beceriyor. Korkusuzca.

"Paylaşmıyor olmam çok kötü." Parmaklarını daha derine kısıyor, G noktamı tam olarak ovalıyor, kirli sözleri ateşi cezbediyor.

Vücuduma hükmetmek, sahip olmak ona ait.

"Seni yerde becermeliyim ki hepsi ne kadar sevdiğini görsün." "Dante, lütfen. Daha hızlı," diye yalvarıyorum. Bu işkenceye daha fazla dayanamıyorum.

Beni , yüzeye kaldırıyor, böylece sırtım yere değişiyor ve baldırlarım beline dolanırken kığım havada kalıyor.

"Nesin sen- Aman Tanrım!" Parmakları tekrar içime kayarken nefes nefese kalıyorum, yeni pozisyon öncekinden bile daha iyi.

Artık beni kimin gördüğü umurumda değil. Zihnim çok , sadece onun ve benim var olduğumuz bir

Duvarlarım hayatta kalmak için onun etrafında sıkılaşıırken daha da derine itiyor.

Daha hızlı hareket ediyor, gözleri bana yapışıyor. Daha yükseğe tırmanıyorum, merkezim zonkluyor ve parmaklarının bir kez daha boşalıyorum.

"Dante, evet!" Bağırıyorum, vahşi nefeslerim sesime karışıyor ve hoparlörlerden yükselen melodinin ritmini gölgede bırakıyor.

Ben yüksekte inerken hareketleri ve parmakları isteksizce çekiliyor. Vücudu üzerime düşüyor, diğer eli saçlarımı kavırıyor ve dudakları benimkini acımasız bir öpücükle yakalarken beni geri çekiyor.

Isırmak.

Emme.

İkimiz de zevkten inliyorduk.

Büyülenmiş.

Az önce içimde olan parmaklarını ağızına götürüp emerek kuruttuktan beni yeniden tutkuyla öperken homurdanarak bir parça ayrılıyor.

İki eli de saçlarımda, çekiştiriyor, bana aç veriyor ve beni daha derin öpüyor.

"Sanırım kontratının tüm şartlarını çiğnedik," diye dudaklarımı törpülüyor. "bir tane daha var," diye iç geçiriyorum, onu içimde o kadar istiyorum ki.

"O zaman belki de yukarı çıkıp başka neler kırabileceğimize bakmalıyız."

Nefes nefese kalıyorum, gözlerim biraz açılırken sinirlerim midemin çukuruna düşüyor.

"Eğer hazır değilsen bunu yapmak zorunda değiliz." Dudaklarımın kenarını öpüyor ve bu his kollarımdan aşağıya doğru karıncalanıyor. "Sana üç ay boyunca sahibim. Bunun için çok zaman var."

"Sanki benden daha fazla kontrol gibi konuşuyorsun," diye homurdanıyorum. Onu istiyorum ama aynı zamanda bu konuda gerginim.

Kendini düzeltiyor ve yüzümü ona dönmeme izin veriyor. Eli benimkine uzanıyor ve parmaklarımız birbirine geçiyor. "İnan bana, değilim. Sana saygı duymak için elimden geleni yapıyorum ama daha ne kadar kaldı bilmiyorum.

beni, bebeğim." Dudaklarımın diğer tarafını öpüyor. "Daha önce hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim." Göğsüm ağırlaşıyor; kalbim bir milyon kilo ağırlığında. "Ben de öyle."

Yanağımı okşuyor, sessiz kalıp birbirimize bakarken bakışlarından duygu akıyor.

Birine bu kadar güçlü bir şekilde bağlanmış olmanın verdiği o ezici hisle gözlerim doluyor. "Yukarı çıkıp kurulanalım, sonra da yemek yiyelim," diyor. "Bu akşam bir iş toplantım var ve

Gitmeden önce seninle biraz vakit geçirmek istiyorum." "Bütün gece burada olmayacak mısın?"

Lütfen hayır de.

Uykuya dalarken kollarının beni sarmasını istiyorum. Bir kez olsun güvende hissetmemi sağlıyorlar. "Olabilirim."

"Ah." Hayal kırıklığımı gizleyemeyerek yere bakıyorum.

"Hey..." Parmağıyla yüzümü yukarı kaldırıyor. "Ama bu gece vurulmayacağıma söz veriyorum." Göz kırıyor. "Bu olurdu. Umarım antibiyotiklerinizi alıyorsunuzdur. Bana saydırma." "Söz veriyorum." Beni selamlıyor. "Seksi doktorumu dinleyerek iyi bir çocuk oldum."

"Kapa çeneni." Dudaklarımı oynatarak ona şakacı bir şekilde vuruyorum.

Çenesini sıkıyor ve derin bir nefes alıyor. "Bunu bir daha yaparsan seni hemen şimdi burada beceririm."

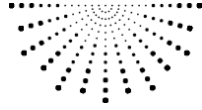
Boğazımdaki ani yumruyu yutarak nefes nefese kalıyorum.

Söylemek istiyorum.

Ama onunla yattığımda onu daha çok isteyeceğimi bildiğim için bu sözleri kendime saklıyorum.

Ama yakında biliyorum. Sadece bu üç ay dolduğunda ona aşık olmamanın yolunu bulmalıyım.
Kalbimi bulamayacağı bir yerde kilitli tutmalıyım.
onun sahip olmasına izin vereceğim tek şey.

CHAPTE R E L E V E N

DANTE

KAPANA KISILDIM.

Raquel bir şeyi ele geçirdi. Ona asla vermek istemediğim bir şeyi. Ondan biraz fazla hoşlanmaya başladım. Onu becerme ihtiyacı düşünebildiğim tek şey haline geldi, ama hepsi bu değil. Onu önemsemeye başlıyorum ve bunu yapamam.

Her şey bugün erken saatlerde isteyken, onu görmek için sabırsızlanırken kafama dank etti. Sonra havuzda, o suya düştüğünde, bu çılgın yoğun endişe hissi beni öfkeyle sardı. Ve öpüştüğümüzde, hiç durmasını istemedim.

Dünyada isteyeceğim en son kadın o olduğu halde neden onunla bu kadar kolay?

Onu kaçırmak asla sadece intikam almak için değildi. Onu takip ettiğim süre boyunca, kimse bakmadığında ne kadar mutsuz olduğuna tanık oldum. Tek başına taşıdığı acıyı iliklerime kadar hissettim. Ona yardım etmeyi her şeyden çok istedim. Ama ona bu şekilde bakacak kadar büyüyeceğimi bilmiyordum. Bu beni şeyden daha çok korkutuyor.

Ona aşık olmama izin veremem. Ona bu veremem. Eğer verirsem, bu aileme ihanet olur. Son on beş yıldır yemin ettiğimiz her şeye ihanet olur.

Ama onunla yaşarken, özellikle de uzak bile durmazken, artan duygularımı nasıl durdurmayı umuyorum? İstedikimi hiç düşünmediğim bir şeyi hissetmekten kendimi nasıl alıkoyacağım, özellikle de bizden nefret eden bir Bianchi ailesiyle?

Dom ve Chiara biz çocukken , babasının ailemiz hakkında söylediği saçmalıkları duyardı. Dom bize her şeyi anlattı ve biz de asla unutmadık.

Yine de hiç mantıklı gelmedi. Mahalledeki diğer herkes gibiydik. Geçinmek için yaşayan basit bir orta sınıf aile. Bizden nefret etmelerinin bir nedeni olmalı. Ve eğer varsa, onu bulacağım.

Düşmanımızı öldürmekten, değer verdikleri her şeyi yok etmekten büyük zevk alıyorum. Kalbimin öfkesini ve ruhumun çürümüşlüğüne yatıştırıyor. Damarlarımı ıslatan şeytanları sakinleştiriyor. Eğer Raquel bu bilseydi, beni bir daha asla aynı şekilde göremezdi.

Belki de canavarla tanışmasına izin vermeliyim. Belki o zaman uzak durur.

Ona bu şekilde davranmaya devam . uzaklaştırmalıyım, o kadar uzağa ki dudaklarının tatlı tadı rüyalarımda bana dokunamasın. O çizginin ötesine, düşman bölgesine ait. Evli olduğumuz sürece, ikimiz için de kafa karışıklığının olmayacağı savaş hatları çizilecek.

Ona dokunmak, onu öpmek... Hepsi bir hataydı. Aptalca bir hata. Bir daha yapmayacağım bir hata. bedenine sahip olup kalbime girmesine izin vermeyeceğimi sanmışım ama çok .

Ona sahip olabilmemin tek yolu tamamen cinsel bir ilişki. Öpüşmek yok, sadece sikişmek. Ne de olsa o muhteşem kadın benim karım. Kalbimi kafeslemeye çalışabilirim ama sikimi kafesleyemeyeceğimden eminim. Şartlarıma eminim, en azından şu birkaç ay için.

Sadece ikimizin de rahatı için evliyiz. Ondan sonra benden nefret edecek ki, muhtemelen beni becermek istemeyecek.

Onunla eskisi gibi birlikte olamayacağımı ellerim yumruk oluyor. Ona hiçbir şey ifade etmediğini düşündürme düşüncesi.

"Selam Dante," diye sesleniyor Ellie, kardeşlerimle sahibi olduğumuz üç kulüpten biri olan Vixen'in VIP salonuna girerken.

Kahretsin. O neden burada?

"Ellie, selam. ?" Kırmızı süet koltukta rahatsız bir şekilde kayıyorum.

O otururken aşağıdaki DJ kabininden müzik patlıyor, çok yakın. Vixen iki katlı bir gece kulübü, tüm VIP odaları ikinci katta ve dans etmek için yeterli alan var.

"Seni özledim," diye mırıldanıyor kulağıma, uzun parmakları uyluğumun üst kısmına masaj yapıyor.

Gri gözlerini geri çekip yavaşça yüzümü ve vücudumu tarıyor. Eli, yüzünü çerçeveleyen, önleri daha uzun olan kısa kahverengi saçlarına gidiyor.

"Beni özledin mi?" Parlak pembe dudakları yukarı kıvrılıyor. "Meşguldüm," diye soğukkanlı bir cevap veriyorum.

Başka ne söylemem gerekiyor?

Hayır. Üzgünüm, bebeğim. Seni düşünmüyorum bile. Görünüşe göre sadece bir kadını düşünebiliyorum ve o da sen değilsin.

"Bu hayır demenin kibar bir yolu mu?" Kıkırdıyor ve bu nedense beni çok sinirlendiriyor. Daha önce hiç olmamıştı.

Güzel bir kız ve birden fazla kez takıldık, ama artık bununla ilgilenmiyorum, o zamandan beri...

Raquel.

of. kahretsin. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu düşünmeden edemiyorum ve uğraşıyorum da. Nazik

Ellie son birkaç aydır düzenli olarak takıldığım biriydi. Onunla arkadaşlık etmekten zevk alıyordum. Ama artık işler değişti ve ne onunla ne de başkasıyla birlikte olmak istemiyorum. Karım ezeli düşmanımın kızı olsa bile, evlilik hala bir sadakat sözüdür, bu yüzden istesem bile Ellie'yi becermem. Ki istemiyorum.

"Onu buraya senin için davet ettim," fısıldıyor Enzo solumdan, sanki bana bir iyilik yapmış gibi sırtarak.

"Senden bunu kim istedi?" Biraz fazla sinirli bir şekilde bağıyorum.

"Kahretsin. Ne ki? Aletini mı ısırıldı?" Kıkırdıyor, sadece kendini eğlendiriyor. Ama ben gülmüyorum. Ters ters bakıyorum, o da sırtıyor.

"Banyoda zamanı hatırlıyor musun?" Ellie sağ tarafımda konuşmaya devam ediyor. "Hâlâ sahip olduklarımın en iyisisin."

Alt dudağının kenarını ısıırıyor, saçının gevşek bir tutamını parmağına doluyor. Lanet olsun, ipucunu anlamıyor. Daha sert olmalıyım yoksa bunu asla bırakmayacak.

"Bak Ellie, sen harikasin, gerçekten ama ben görüşmeye başladım ve ondan hoşlanıyorum."

Bu gerçeğin sadece yarısı. Onunla hiç görüşmüyorum. Biz aslında evliyiz. Sürpriz.

"Oh." Gözleri biraz açılıyor, dudakları belirgin bir şokla aralanıyor. "Özür dilerim, Dante.

Bilmiyordum."

Ben de öyle.

İlk defa Raquel'i sevdiğimi yüksek sesle itiraf ediyorum.

Ellie sırtını dikleştiriyor, yüzünü yana çeviriyor, gözlerini bana diyor.

"Mutlu olmayı hak ediyorsun." Uzun, siyah tırnaklarını saçlarının önünde gezdiriyor, yüz hatları hayal kırıklığıyla eğiliyor. "Bunun benimle olmasını umuyordum ama sanırım sen beni hiç öyle görmedin."

"Özür dilerim," , çünkü elimdeki tek şey bu.

"Whoa!" Enzo biraz fazla yüksek sesle söylüyor. "Raquel'den hoşlandığını mı kastettin?" "Kapa şu lanet !" Kulağına bağıyorum.

"Dom'un bunu duymasına ihtiyacım yok."

Dom şu anda bir kızı kucağından itiyor, yüzündeki ifadeye kızgın belli. Bu gece gelmesinin tek nedeni imparatorluğumuzu genişletmek için ihtiyacımız olan büyük bir yatırımcıyla görüşmekti. Birkaç kulüp daha açmayı ama sermayeye ihtiyacımız var.

Johnny, etkilemeye çalıştığımız adam, kendisinden yaklaşık otuz beş yaş küçük iki kadınla dans ederken harika vakit geçiriyor görünüyor. Altmış yaşında ve yaşına göre iyi görünüyor. Ve lanet olsun, içki içebiliyor... ve zevki de sahip olduğu yatlar kadar pahalı.

"Kahretsin." Enzo düşüncelerimi böldü. "Raquel'den hoşlanma konusunda ciddi misin?" "Hayır, değilim."

Ama Enzo beni iyi tanır. İki kardeşim de tanıyor. "Sen lanet bir yalancısın." Omzuma bir yumruk indirdi. "Bir önemi yok. Onunla asla birlikte olmayacağım. Bırak öyle kalsın."

"Kardeşim, sen zaten evlisin. Hoşuna gitse de gitmese de her şekilde onunla birliktesin. Senin istediğin de buydu. Ondan hoşlanmanın nesi yanlış?" Kaşları şaşkınlıkla çekildi. "Bu bir suç değil."

"Onun lanet adı! İşte bu!" Neredeyse kulağına bağıracaktım. "Yoksa unuttun mu?"

"Taşaklarını büken şey bu mu?" Abartılı bir kahkaha atıyor. "Ne olmuş yani? O bize bir bok yapmadı, dostum. Kan bağıyla onlardan biri olabilir ama babası değil. Ailemize zarar vermedi."

"Onunla birlikte olmak ihanettir. her şeye."

"Kim diyor? Sen konuşuyorsun. Bizden biri değil." Omzumu sıktı. "Dinle, kardeşim. Sen ve Dom'un beni hiç dinlemediğinizi biliyorum, küçük kardeş falanım ama sana bir şey söyleyeceğim. Hayat isimlere takılmak için çok kısa. Eğer ondan hoşlanıyorsan ve o da senden hoşlanıyorsa, buna değer."

Başımı salladım. "Zaten bir önemi yok. Kim olduğumuzu öğrendiğinde -benim kim her şey bitecek."

"Ya da, belki de olmaz." Sırıttıyor. "Belki de sonunda senin o bayat kıcını affetme ihtimali vardır."

"Bekle bir dakika." Ona sert bir bakış atarak geri çekildim. "Bana ilişkiler hakkında tavsiye mi veriyorsun? Bir kıza asla yüzük vermeyeceğine yemin eden kardeşin mi?"

"Yani?" Omuz silkiyor. "Bu ona inanmadığım anlamına gelmiyor. Sadece kendim için inanmıyorum. Sen farklısın. Hep öyleydin."

"Tamam, Dr. Oz," diye yarı takılıyorum, haklı olabileceğini kabul etmek ya da sözlerinin kafamda çok uzun süre kalmasına izin vermek istemiyorum.

Raquel ve ben, kendi yaratmadığımız bir hayata yemin etmiş iki insandan başka bir şey olamayız. Bu hayat bize babası ve amcaları tarafından verildi ve biz de öyle olacağız.

"Dr. Phil'i kastetmiyor musun?" Enzo soruyor.

"Bilmiyorum amına koyayım," diye kıkırdıyorum onu tutarken, parmak boğumlarım kabaca başının tepesine sürtünüyor. "Şu haline bak, ne kadar da büyümüşsün."

"Ne oluyor be adam?!" Beni bir kahkahayla savuşturuyor, konuşmanın ağırlığı çoktan geride kalmış. "Saçımı bozma. Tatiana'yı evime geri götüreceğim."

Ve geri döndü.

RAQUEL

Boş bir yatağa uyanıyorum, yanımdaki boşluk dokunulamayacak kadar soğuk. Midem olması gerekenden daha fazla düşüyor.

İş toplantısından hiç eve geldi mi?

Komodinin üzerindeki dijital saate bakıyorum ve saatin sabahın yedisi olduğunu fark ediyorum.

Bütün gece dışarıda kalıp dilini bir kadının boğazına sokması neden umurumda olsun ki? Ama bana yaptıklarını bir başkasına yaptığını düşündükçe içim kıskançlıkla dolup taşıyor.

Uzun, yıpranmış bir nefes çekiyorum.

Biz bir . Bana bir açıklama borçlu değil.

Üç ay. Hepsi bu . Sahte bir evlilik. Bağlılık yok. Başından beri kendime böyle söyledim.

Peki neden şimdi böyle bir sorun yaşıyorum?

Önemli bir değil. O sadece bir adam. Hepsi bu.

Ondan hoşlanıyorsun. Nabzına çılgınca şeyler yapıyor ve vücuduna daha da çılgınca şeyler yapıyor. Bunu inkar etme.

Bacaklarımı yataktan dışarı atarken kendi düşüncelerimi azarlayarak mağlup bir iç çekiyorum. Yerden kalkıp banyoya ve duşa girmeden önce dişlerimi hızlıca fırçalıyorum. Giyindikten sonra, kahvaltı etmek niyetiyle kapıya .

Ama açar açmaz, o . Daha çok çıplak göğsü.

"Dante? Nerelerdeydin?" Keskin kaslarına ve kalın kollarına bakmaktan kaçınmaya çalışıyorum.

Gözleri dar, yeşil takıldığında çenesi titriyor. Bana bu kadar aç, bu kadar ahlaksızca baktığı her seferinde nefeslerim yoğunlaşıyor.

Tepkim neredeyse anlık oluyor. Gözlerimin yavaşça çıplak gövdesinden aşağı kaymasına engel olamıyorum. tişört olmadan dolaşmasına izin . Bu haksızlık.

Ve şu gri eşofmanlar... Tanrım. Kalçalarına fazla oturuyor, kısa bir süre önce hissettiğim o kalın şafta giden V'nin bir ipucunu ortaya .

Bacaklarımın arası ağrıyor ve ısınıyor, bana dokunmasına duyduğum ihtiyaç daha da güçleniyor. "Dışarıdaydım," diye cevap veriyor sonunda, ama ses tonunda soğuk bir şeyler var.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim." Kelimeler kutup soğuğu gibi üzerimde kırbaçlanıyor. "Kahvaltı için seni almaya geliyordum."

"Ah. Teşekkürler." Dudaklarım, onun ruh halinden kaynaklanan kafa karışıklığıyla karışık, zoraki bir gülümsemeyle titriyor.

"Önemli bir değil." Uzaklaşmaya başladı. ", geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Ah, evet. Eve yeni mi geldin?" Kapımı kapattım, merdivenlerden inerken ona katıldım. "Hayır. Oldukça geç geldim." Aşağı inerken gözlerimi kaçırıyor.

"Nerede uyudun o zaman?"

"Başka bir odada."

"Thud."

"Thud."

Nabzım ensemde çarpıyor, kalp atışlarım kontrol edilemez bir hıza ulaşıyor. "Oh.

Düşündüm ki sen, um..." Sinirlerim boğazımı tıkıyor.

"Ne sandın?" diye soruyor sinirli bir şekilde.

"Eve döndüğünde bana katılacağını düşündüm."

Neden bu kadar muhtaç görünüyorsun? Neyim var benim böyle?

Janet'ın bizi karşıladığı mutfağa gidiyoruz. "Günaydın

aşk kuşları. Umarım iyi uyumuşsunuzdur."

Kızgın görünen Dante'ye bakıyorum. Kızgınlığı yüzüne damgalanmış gibi.

Janet ona meraklı bir bakış atıyor ve Janet ondan bir tabak krep sosıs alıp gözlerini yemeğe

diktiğinde bakışları daralıyor.

"Neyse, sizi bırakayım," diye ekliyor ve tezgahtan siyah el çantasını alıyor. "Afiyet olsun. Öğle yemeği için geri geleceğim."

"Teşekkür ederim," diyorum ona. "Harika

görünüyor." "Bir değil. İyi günler

dilerim." "Size de."

O odadan çıkar çıkmaz, bir elim kalçamda Dante'ye doğru dönüyorum.

"Bu sabah senin neyin var böyle?" Bizi duyacak kadar yakında olmamasını umarak fısıltıyla

bağırıyorum.

O cevap vermeden ön kapı kapanıyor.

"?" tabağa doğru bırakıyor; ses boşlukta yankılanıyor.

"Beni duydun! Bugün seni gördüğüm andan beri kendinde değilsin. oluyor?

Seni bir şey mi yaptım?"

Derin bir nefes alıyor, ensesini ovuşturuyor ama yine de benden kaçmamayı başarıyor. "Dün gece düşünmek için çok zamanım oldu. Bizim hakkımızda. Ve-"

"Ve ne?" Kelimeler kalın bir kızgınlık iziyle damlıyor. "İçini dökmek için neye ihtiyacın varsa onu söyle."

İç çekiyor. "Anlaşmamızı sadece işle sınırlı tutmalıyız. Artık ortalıkta dolaşmak yok. Yatak odasını paylaşmak yok."

Omuzlarım , kaslarım katılaşıyor. Kafa karışıklığı ve sinirlerim midemin çukuruna yerleşiyor.

"Değerli anlaşmana ne oldu? Satıcınızın odayı paylaşmadığımızı öğrenmesine ne oldu?"

"Yapmayacak. Bundan emin olacağım."

"Ne kadar uygun!" neredeyse kesilerek dışarı çıkıyor.

Bunu neden yapıyor? Ve neden umurumda? Başından beri istediğim bu değil miydi? Farklı

odalarımız olmasını? Birbirimize bağlanmamamızı? Pekala, sorun çözüldü.

Belki başka biriyle tanışmıştır. Benden daha ilginç . Yoksa neden böyle şey yapsın ki?

Muhtemelen onunla tanıştıktan sonra benimle evlendiğine pişman oldu ve onun yerine bu yeni kadınla birlikte olmayı diledi. Şimdi de yardım etmek zorunda hissettiği için bana takılıp kaldı.

"Peki," diyorum, ayağa kalkıp tabağımı çöpe götürüyorum. "Her neyse." "Ne

yapıyorsun lan sen?"

"Neye lan bu?" Yiyecekleri çöpe atarken sırtıyorum, kısık gözlerim onunkilerle aynı hizada.

Bu para bir evsizi doyurabilirdi ama ben hiçbir şey değilmiş gibi çöpe atıyorum. Ama eğer o

burada yaşadığım sürece bana bok gibi davranmayı planlıyorsa, onun yemeğini yemek zorunda değilim. En azından şu anda değil. Öğle yemeğini tekrar düşünmem gerekebilir.

"Belli ki delirmişsiniz, yani cevabınız açlık mı?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup eğlenerek sırtırken göz göze geliyoruz. "Kızgın değilim." Dudaklarımı hırıltılı bir şekilde büküyorum.

"Hem de hiç."

"Doğru," diye mırıldandı. "Çünkü gerçekten mutlu görünüyorsun."

"Giy şu lanet gömleği!" Ellerimi hüsrarla kaldırarak bağıyorum. "Kim çıplak yemek yer ki?"

"Sana çıplak olmaktan hoşlandığımı söylemiştim." Ayağa kalkıyor, parmakları belinde. "Pantolon sadece senin için. Her zaman . Bunu ne kadar istediğini biliyorum."

"Senden nefret ediyorum!" Tabağımı bir tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Benden uzak dur."

Ve ciddiğim. Dante Cavaleri ile işim bitti, sahte koca olsun ya da olmasın. Önümüzdeki birkaç ay birlikte , ama bunu yaparken yolumdan çekilebilir.

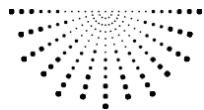
"Sorun olmaz," diye sesleniyor ben bir adım uzaklaştıktan sonra.

"Harika!" Ben de ona bağıyorum. "Pislik herif."

Ve bunu duyduğunu biliyorum.

Ona aşık olacağım endişesinden, onun iyiliği olmadan nasıl hayatta kalacağımı bilmemeye nasıl geçtim?

CHAPTER TWELVE

DANTE

BEN TAM BİR PISLIĞIM. Onu incittim ve bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum. İki dünya arasında sıkışıp kaldım. Birinde tek istediğim havuz kenarında yaptıklarımızı tekrarlamak ve cazibesine teslim olmak, diğesinde ise çok derine inmeden beni durduruyor.

Dün kahvaltıdan sonra ondan uzak durdum, günün çoğunu ofiste geçirdim. Bugün de hemen hemen aynıydı. Şimdi, Enzo'ya bazı işlerinde yardım etmek için onunla Viper'a gidiyorum ve şimdiden geç kaldım. Ama asıl gitme sebebim ondan kaçmak. Raquel'in yüzünde bir parça üzüntüyle karışık öfke ifadesini görmemek için her şeyi yaparım. Dün gördüğüm bakışın aynısını.

Hayatım neden bu kadar karmaşık olmak zorunda ki? Ama ailem için doğru olanı yaptığımı biliyorum.

Sanırım.

"Siktir!" İş yerindeki asansörde enseme sıkarak garajdaki arabama doğru ilerliyorum.

Eve gidip onu yatağa atmamak ve doğru şekilde özür dilememek beni öldürüyor. Dostum, onu istiyorum. Aramızdaki kimya keşfedilmeye değer. Başka biri olsaydı, hor aileye bağlı olmasaydı, bir damla tereddüt etmeden onu benim yapardım.

Arabama atlayıp kulübe doğru birkaç mil gidiyorum, Enzo'nun zaten orada olduğunu, muhtemelen sarhoş olduğunu ya da tuvalette biriyle seviştiğini biliyorum.

Ama şimdi düşünüyorum da, son birkaç kez dışarı çıktığımızda böyle bir şey yaptığını görmedim. Belki de bundan bıkmıştır. Ben de koro çocuğu ama sikimi kime konusunda çok daha titizim. Küçük kardeşim o kadar seçici değil.

Arabayı park edip içeri girmek için bekleyen uzun insan kuyruğunu geçiyorum. Ön tarafta iki fedai kimlik kontrolü yaparken açık müzik sesi yükseliyor.

"Hey, Petey," diye sesleniyorum birine, selamlamak için başımı sallıyorum. "Hey, patron."

İçeri giriyorum, ter ve aşırı parfüm kokusu duyularımı işgal ediyor. Neden buradayım ki? Onun yerine evde onunla yatakta olmalıydım.

Ne yaptığını merak ediyorum. Telefonu açıp onu arayabileceğim gibi değil. Evin ana görevlisi Lou'yu onu sorabilirim ama ne diyebilirim ki?

Bara yöneliyorum, sek bir viski sipariş ediyorum ve boğazımdan aşağı akan yanıkta boğuluyorum. Dans pistine bakarken, insanlar birbirlerinin arasına sıkışmış, müzik dışında hiçbir şeyi umursamadan ritme göre hareket ediyor. Benim aksime, burada durmuş istememem gereken bir kadını düşünüyorum.

Bara geri döndüğümde, eve gitmem gerektiğini bildiğim için bir tane daha sipariş etmekten kendimi alıkoyuyorum. Bir el omzuma kenetleniyor ve her kimse ona havlamak üzereyim, sarhoş bir kış için hiç havamda değilim

Ama onun yerine Enzo'yu buldum.

"Sonunda gelebildin, ha? Bu arada ben her şeyi hallettim bile!" diye bağıyor müzik eşliğinde. "Bir şey değil!"

"Harika. O zaman ben gidiyorum."

"Ne? Neden? Birkaç içki iç."

"Başım ağrıyor."

Kıkırdıyor. "Senin başın ağrımıyor."

Sertçe bakıyorum. "Artık var."

"Gerçekten neden gidiyorsun?" Yüzünde istediğim bilmiş bir gülümseme var.

"Bilmiyorum."

Başını iki yana sallıyor, yüz hatlarında bir eğlence ifadesi beliriyor. "Sadece ona git artık." "Onun hakkında ne hissettiğimin bir önemi yok."

"Vay be. Geçen sefer sana söylediğim tek kelimeyi bile dinlemedin, değil mi?"

"Duydum." Sırıttıyorum.

"Dostum, sen bir aptalsın. Joelle benim için gerçekten bir şey yapsaydı, ben de ."

"Ondan hoşlandığını mı söylüyorsun?" Başımı geriye atıyorum. "Sen kimseden hoşlanmıyorsun."

Beni tersledi, ağzı sıkı sıkıya kapalıydı. "Beni kalpsiz bir pislik gibi gösteriyorsun. Hassiktir. Ben insanları severim. *Senden* de hoşlanıyorum. Ama şu anda değil."

"Siktir git," diye kıkırdıyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bana en az kırk yaşına kadar ciddi düşünmediğini ." Şarkı daha yüksek bir sese dönüşürken ve bas ayaklarımın altında vurmaya başlarken daha da yaklaşıyorum. "Ne oldu ona?"

"Joelle ve ben asla olmayacağız, yani bu bir sorun olmayacak." Düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Beni etkileyen tek kişi , kulüpte benim için dans ettiği zamanlarda bile." Tekrar bana bakıyor. "Onda bir şeyler vardı. İstedğim bir şey. Ve her şeyden sonra, striptiz kulübünü yaktığımız gece onu görür görmez ona sahip olmam gerektiğini anladım."

Ondan hoşlandığını biliyordum ama bu fark etmemiştim.

"Onu hoşuma gidiyor," diye ekliyor. "Onu kışkırtmak o kadar kolay ki."

"Onu henüz becermedin, değil mi? Ve Raquel ile bana zor zamanlar mı yaşıtıyordun?" "Lütfen."

Omuz silkiyor. "Eğer isteseydim, elde ederdim. Ama bu biraz karışık."

Gerçekten ciddi görünüyor.

Kahretsin. Durumu kötü.

Onu aşık olarak hayal edemiyorum. Ona asılan kadınları görmeye o kadar alıştım ki, sadece bir kadın olduğunu hiç hayal etmemiştim.

". Ben çıkıyorum," dedim ona. "Bu gece cinsel yolla bulaşan hastalık kapmamaya çalış."

"Evet, git *baş ağrınla* ilgilen. Belki ağrını dindirebilir." Gülümsüyor, kendisiyle gurur duyuyor.

Bu sefer, kulüpten çıkmadan önce onu tersliyorum, çıkışa doğru ilerlerken insanların arasından geçiyorum.

Fedailerle vedalaşıp arabama yöneliyorum, Raquel'in yatıp yatmadığını ve bir anlığına bile olsa içeri sızıp onu uyurken izleyip izleyemeyeceğimi merak ediyorum.

McLaren'ı garaja park edip dışarı çıkıyorum. Ev sessiz görünüyor. Saat gece yarısını biraz geçiyor, bu yüzden uyanık olmadığından eminim. Anahtarlarımı cebimden kapıyı açıyorum ve içeriden müzik sesini duyuyorum.

Dönüp merakla adamlarımdan Elliot'a bakıyorum. "Burada kim var?" "Hiç kimse, efendim."

Başını sallıyor, biraz gergin görünüyor, sanki onu kovacağımdan falan korkuyor. yeni, sadece birkaç aydır çalışıyor, o yüzden işleri neden endişelendiğini anlayabiliyorum.

"O zaman bu müzik de neyin nesi? Parti falan mı veriyorsunuz?" Gülüyorum ama yüzüme ulaşmıyor.

"Öyle bir şey yok efendim." Bir adım öne çıkar. "Bayan Raquel giymek istedi ve-"

"Uyandı mı?" Sözünü kesiyorum, zaten çalışma odasına doğru yürüyorum.

Neden bu kadar geç kalsın ki? Onu görme ihtiyacı, ne için... Bilmiyorum, çünkü ondan uzak durmam gerekiyordu.

Kafası karışık bir orospu çocuğuyum.

Köşeyi dönünce odaya giriyorum, kanepede falan görmeyi bekliyorum ama yakınlarda bir yerde değil.

Onun yerine, onu cam sehpanın üstünde, elinde martini kadehi, kan kırmızısı sıvı kalçalarına mükemmel bir sallanırken buluyorum.

Çıplak ayakla dans ederken gözleri kapalı, benim orada durduğumdan tamamen habersiz. Çenem bükülüyor.

"Ne halt sen?" . "Orada yaralanmaya mı çalışıyorsun?"

Varlığımı fark ettiğinde göz kapakları yukarı kayıyor ve yüzünü kocaman bir gülümseme kaplamadan önce bakışları büyüyor.

"Dante!" diye mırıldanıyor, yüzündeki heyecanı atamamış gibi sırtıyor.

Gözleri içkiyle uyumlu bir şekilde kırmızıya boyanmış. Beni gördüğü için ne kadar heyecanlı olduğunu bilmek beni bu kadar mutlu etmemeli ama ediyor.

"Sarhoş musun sen?" Sesim sinirli bir şekilde kayıyor.

"Hayır mı?" diye kıkırdıyor, bardağı dudaklarına götürüyor ve bana bakmadan önce içindekileri mideye indiriyor. "Belki biraz?"

O ne düşünüyor? Neden bensiz tek başına sarhoş olsun ki? Bunlar benim adamlarım olabilir, ama yine de yabancılar ve o muhteşem bir kadın - sarhoş gibi muhteşem bir kadın. önünde neredeyse becerdiğim bir kadın.

Bu düşünce sikimi sertleştiriyor. Bunu tekrarlamak istiyorum, ama bu sefer tam burada. Eğer ayık olsaydı, ellerimi ondan uzak tutamazdım.

Orada dans ederken çok seksiydi. Bu gece kameraları izlemeliydim. Küçük bir kot şort ve daracık bir tişörtle içki içip dans etmeye karar verdi diye erkeklerin beni aramasını bekleyemem.

"Kaç kadeh ?" Avuçlarım ona bir ders vermek için kaşınıyor.

"Daha fazla... çok. Birkaç tane." Sanki bu bir şekilde komikmiş gibi tekrar kıkırdıyor, ayaklarını sürüyerek yürüyor.

"Kıçını buraya getir, Raquel. Lanet olası masanın düşmek üzeresin."

"Çörek yiyorum." Dudaklarının kıvrılmasıyla gözleri genişliyor. "Eğleniyorum demek istedim." Histerik bir şekilde gülüyor.

"Seni yatırıyorum. Sarhoşsun. Yere yat, yoksa seni yatırırım. Bunu istemezsin." Kaşlarını çattı. "Mmm. Neden bu kadar ciddisin, kocacığım? Belki dans etmek istersin?"

"Hayır." Vahşı kalbimi dizginliyorum, onu omzuma atıp üst kata çıkarmayı her şeyden çok istiyorum.

Ama onun yerine, bunu nereye götüreceğini görmek için bekliyorum.

"Bu çok kötü, çünkü yeniden dans etmek istiyorum," diyor, şehvetle sıırıslıklam olmuş bir halde.

Şarkı değişiyor ve gözleri boğucu bir ifadeyle benimkilere takılıyor. İlk başta hareket etmiyor.

Gözleri dudaklarıma kayarken göğsü sert nefeslerle şişiyor ve sonra aletime inene kadar alçalıyor.

Sikeyim.

Sikim sarsılıyor, onun gözlerinden daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum. Her şeyine ihtiyacım var.

Etrafını saran dudaklara.

O vücut, benim olacak.

Dikkatimi ondan ayıramıyorum. O büyük, hipnotize edici gözlere bakmaya zorlanıyorum. Ve sonra vücudu hareket ediyor.

Kalçalarını bir o yana bir bu yana sallıyor, bakışları hâlâ benimkilere kilitlenmiş, eli göğüslerinin arasından aşağıya doğru kayıyor.

Bu şekilde hareket etmeyi nereden öğrendi?

Dönerken boş martini bardağı elinde duruyor. Şarkının sözleri saf günah; ona yapmak düşünceleri muhtemelen yasadışı.

Kendini düzeltiyor, vücudu ritmi bırakamıyor, bana sırtını verirken müziğin içinde boğuluyor. Uzun, siyah saçları, arkadan içine girerken bileğime dolamayı çok bir at kuyruğuyla yukarıya kalkmış.

Onu izlerken ereksiyonum zonklıyor, manzarayı bozmak istemiyorum. Kendi özel şovum gibi.

Elleri kalçalarına düşüyor, gözlerim çıplak teniyle dolana kadar siyah atletinin ince kumaşını her seferinde biraz daha yukarı kaldırıyor. Tişörtün yere düşmesine izin vermeden hemen önce onu daha yukarı çekiyor, sütyen askısı artık görünüyor. Nefes alıyorum, kalbim açlığımın etkisiyle çarpıyor, müzik daha yüksek sesle çalıyor... ya da belki de bu benim nabzımdır.

Şortunun altından görünen yuvarlak kıcının kenarını neredeyse görebiliyorum. Elimini altına sokma, havuzda yaptığım gibi parmaklarımı içine sokma arzusu tek şey.

Alt dudağının köşesi dişlerinin sıkışmış ve ona aldığım transparan sütyenin sınırları içinde sertleşmiş meme uçlarıyla bana doğru dönüyor. Artık dans etmiyor; şarkı şimdi başka bir şarkıya geçti.

"Dansımı beğendin mi?"

Nefeslerinin titremesiyle göğsü sallanıyor. Ve gözlerim onunkilere takılı kalmaya çalışıyor, ama onun yerine o mükemmel göğüslerde geziniyorlar. Ellerimde hissetmek ve dilimde tatmak istediklerime.

Burada bizden başka kimse yok. Adamlarımın onu duymasına izin verebilirdim ama onu görmelerine asla izin veremezdim. Benim için hepsi bu kadar.

Ona doğru bir adım atıyorum, kıyafetlerinin her parçasını soyup ona gerçekten ne istediğimi göstermekten başka bir şey istemiyorum. Ama sarhoştum ve sarhoş olmasa bile uzak duracağıma dair kendime söz verdim.

O bir Bianchi ve ben de bir Cavaleri'yim. Birbirimizden nefret etmeye yeminliyiz. Ama bu kadar güzel birinden nasıl nefret edebilirim?

O bu kadar yakınımıdayken kalbimin atışları dizginlenemez. Onun özü, bana musallat olan, düşmanlarıma bedel ödetmemi ve hepsine acı çektirmemi söyleyen şeytanları yatıştırıyor. Ama görünen o ki artık acı çeken bir tek ben kaldım.

İstediğim kadın sahip olmama izin verilmeyen biri, ama bu kalbimin onu daha çok istemesini engellemiyor görünüyor.

Onu kendimden uzaklaştırdığım için ne kadar üzgün olduğumu söylemek, beni affetmesi için yalvarmak istiyorum ama bunu şimdi yapamam. Hatırlayamayacak kadar sarhoşken olmaz.

"Çok güzelsin, Raquel. Benim olduğuna inanamıyorum."

Sonsuza

dek.

"Senin

mi?"

Yarı gülüyor, yarı inliyor, gözleri yavaşça kapanıyor ve dizleri titriyor. O kadar acınacak derecede sarhoş ki, bu çok sevimli.

Sonunda yüzümde bir gülümseme beliriyor. Damarlarımda hissedebiliyorum. Kendini iyi hissettiğinde hissettiğin o sıcaklık. O bana hissettiriyor.

"Gidelim bebeğim," dedim ona. "Seni yatağına götürüyüm."

"Bana katılacak mısın, yoksa daha iyi birini mi buldun?" diye soruyor, gözleri yine benimkilerde. "Bana elini ver." Sorusu karşısında kafam karışmış bir halde avucumu onun kine uzatıyorum.

Neden böyle düşünsün ki? Dünkü kahvaltı yüzünden mi? Onun yerine geçtiğimi mi düşünüyor?

Kahretsin.

Parmakları benimkilerin üzerinde kıvrılıyor ve aşağı doğru bir adım atarken ayağını kaybediyor, neredeyse düşüyordu. Ama kışının üstüne düşmeden önce onu kucaklıyorum, bir kolum dizlerinin altında, diğeri sırtını kucaklıyor. Ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor. O anın içindeyim, nabzım daha yüksek atıyor.

"Çok tatlısın," diye fısıldıyor ve nefesindeki alkolün tadını kendi nefesimmiş gibi alıyorum. "Seksi olduğumu zaten kabul ettiğimizi sanıyordum?" Dudaklarımı indirirken alay ediyorum.

Nefes alış veriş düzeni düzensiz ve düzensiz. "Bunu ne zaman kurduk?" "Kurduk mu demek istiyorsun?" Sırıttıyorum.

"Evet, o." Bir kıkırdamayı bastırmak için dudaklarını büzüyor.

"Ah, bebeğim. Sana söylesem bile hatırlayacağını sanmıyorum."

"O kadar da sarhoş değil," diye mırıldanıyor, göz kapakları her gevelediği kelimede titriyor. ", benim sarhoş karım. Sanırım yatma vakti geldi."

Onu odadan çıkarıp merdivenleri tırmanıyorum ve o da kollarını boynuma doluyor. "Çok güçlüsün," diye iç geçiriyor.

İçgüdüsel olarak pazılarımı esnetiyorum, ilginin ve gözlerindeki o şehvetli bakışın tadını çıkarıyorum.

"Neden sarhoş olmak zorundaydın ki?" Neredeyse homurdanıyordum, sikim kotumun içine sürtünüyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey, bebeğim. Yarın söylememe ne dersin?"

"Mmmkay." Yanağını göğsümün koyuyor, elleri boynumun aşağı yukarı okşuyor.

Yatak odasına vardığımızda kapıyı tekmeleyerek açıyorum ve onu yatağına götürüyorum. Onu bir dakikalığına orada bırakıp şifonyere koşuyorum ve tişörtlerinden birini çıkarıyorum.

"Şunu ," dedim.

"Tamam."

Ben bir şekilde onu giydirmeyi başarırken o kollarını gelişigüzel kaldırıyor. Elleri düğmesine gidiyor ama zorlanıyor.

"misin?" diye soruyor, masumca benden yardım bekliyor. "Elbette, tatlım."

Parmaklarım önce düğmeyi, sonra fermuarı yavaşça açıyor, şortu uzun bacaklarından aşağı

kaydırırken içimden nefesler geçiyor, tangası dışarı fırlıyor. Kendi karıma bu delice ihtiyaçla savaşmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

Yarı çıplak vücuduna bakmaya devam etmemek için onu hızla kaldırıp yorganın altına yerleştiriyorum. Yastığa sarılıp ve sevimli sesler çıkararak bana gülümseyerek bakıyor.

"Gitme," diye yalvarıyor. "Benimle kal."

İçime sert bir nefes çekiyorum. "Tamam, kalacağım."

Sanki şimdi gidebilecekmişim gibi. Bu şekilde sorduğunda değil.

Lambayı kapatıyorum, o bana yer açmak biraz hareket ederken yatağın kenarına . Yanına geldiğimde daha da yaklaşıyor, kollarım onu sararken yüzü göğsüme sokuluyor ve onu da kendime çekiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, verdiği sakinliğin tadını çıkarıyorum, beni mutluluğun bulunduğu bir yere sürüklüyor. Gerçek türden. Hiç tadacağımı düşünmediğim türden.

Ama orada, benimle alay ediyor. Bir serap gibi gücüyle beni kör ediyor ve gölgelerin altında gizlenen tüm canavarları saklıyor.

Yumruğu gömleğimi , tırnakları karın kaslarımı ısıyor. Dudaklarından dökülen nefesler sıcak ve ağır. Ve ben daha ne yaptığını sormadan, eli aletimin üzerine inene kadar aşağı doğru kayıyor.

"Çok sertsin." Sesi titrek ama odadaki durgunluk çıkardığı her sestten daha yüksek.

"Öyleyim."

Beni bir kez, sonra tekrar okşarken inliyorum. İçimden hayvani bir hırıltı kopuyor, kalçalarım farkında olmadan onun eline doğru eğiliyor.

"Bu benden tekrar hoşlandığın anlamına mı geliyor?"

Elini sıkarken tıslıyorum. "Senden hoşlanıyorum." Okşamaları sertleştikçe başım bir lanetle geriye düşüyor. "Hiç durmadım."

Fermuarımın sürüklenme sesi odanın içinde yankılanıyor. Bileğini usulca kavriyorum, yapmak üzere olduğu şeyle gerçekten mücadele etmiyorum.

"Sana dokunmama izin ver."

arzuyla dolu, beni tehlikeli bir bölgeye sürüklüyor ve ben de balıklama atlıyorum. Bir şekilde pantolonumun düğmesini çözüyor ve sonra eli orada, sikimin tepesine yaklaşıyor.

"Kahretsin, Raquel," diye .

Bu yanlış. Bunu yapmasına izin vermemeliydim.

"Artık benden hoşlanmıyorsun. Hoşlanıyor musun?" Beni daha sert okşuyor ve taşaklarımın ağrmasına neden oluyor. "Raquel, bebeğim, bunu yapmayı bırakmalısın."

"Cevap ver bana," .

Gözlerim onunkilere kayıyor ve kısmi karanlıkta bile gözlerinde yanan ateşi görüyorum.

"Neden böyle bir pislik olduğunu söyle bana?" diye şirin bir şekilde geveliyor. "Başka birini mi buldun?"

Yumruğunu başının etrafında sıkıyor ve bir lanetle irkilmeme neden oluyor.

"Kocamın bir ilişkisi mi var?" Nefesleri ağırlaşıyor, sarhoş sesi hırıltılı ve cehennem kadar seksi.

O gözler bir cevap bekliyor ve ben yalan söylemek istiyorum, ama o bana bu şekilde bakarken, bu bakış varlığıma bağlanırken, yapamam. Elim yanağına düşüyor, onu nazıkçe kavriyor, endişelerini öpüp uzaklaştırmayı çok istiyorum.

"Seni asla aldatmam, Raquel. Bu sahte de olsa gerçek de olsa. İşler anlamsızlaştığında, çok zorlaştığında bile bana sahipsin. Senin için burada olacağım, bebeğim. Her zaman." Eminim

Ne söylediğimi hatırlamayacak ama söylemek zorundaydım, belki de kendim için.

Sikimi bırakırken gözyaşları bakışlarını dolduruyor, diğer avucu ağzının üzerine iniyor. "Bu çok güzeldi-"

Birden alev almış gibi yataktan sıçrayıp banyoya koşarken gözleri şişiyor. Ve sonra fırlıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ayağa kalkıp taş gibi sertleşmiş sikimi tekrar içeri sokarken, onu takip ederken kotumun fermuarını çekemiyorum.

"Yanımdayım tatlım," diye onu rahatlatıyorum, at kuyruğunu elime alıp sırtını sıvazlarken o da klozete boşaltıyor.

Neyse ki yatak değildi. Temizlemesi eğlenceli bir pislik

olurdu. "Şşş, sorun yok," diyorum o kuru .

Sonunda durduğunda, raftan bir havlu alıp ağzını siliyorum. "Özür dilerim,"

ağlıyor, gözyaşları pembe yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Sorun yok meleğim." Başının üstünü öpüyorum. " böyle şeyler. Yarın daha iyi hissedeceksin, söz veriyorum.

Biraz su ister misin?"

Kaşlarını birbirine yaklaştırarak sallıyor, kaşları çok sevimli. "Tekrar kusmak istemiyorum."

"Tamam. Uyku seni iyi hissettirecek. Göreceksin." Her ihtimale karşı çöp kovasını yerden alıp onunla birlikte dışarı çıkıyorum.

Kovayı yan tarafına koyup bir elimi kalçalarının altına atıyorum ve kollarımın arasına alıp alnından öperek yatağına geri yatırıyorum.

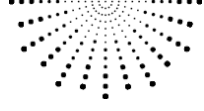
"Hiçbir yere gitmeyeceğim. Her zaman yanında olacağım."

"Mm-hmm."

Sonra sessizlik.

Onu yakınımda tutuyorum, hiç ayrılmak istemiyorum ve onu uzaklaştırdığım için beni affedebileceğini umuyorum. Artık bunu yapamam. Onu incitmek istemiyorum, ne kadar neden burada olduğunu öğrendiğinde bilsem de.

ÜÇÜNCÜ HAPTE R

RAQUEL

"SHH," diye fısıldıyor biri.

Bir kol karnımın etrafında kıvrılmış, beni sıkıca kavıyor.

İnliyorum, gözlerimi açamıyorum. Midem bir yel değirmeni gibi çalkalanıyor, başım sanki içinde bir rock konseri çalıyormuş gibi zonkluyor. Ağrı her iki şakağıma da yayılıyor, öyle şiddetli atıyor ki acının içinde boğuluyorum.

"yok," diyor bir erkek sesi. "Uyumaya devam et. Ben burada olacağım."

"Dante?" İnliyorum ve bu tek kelime bile mide bulantımın boğazıma kadar yükselmesine neden oluyor. "Evet tatlım, benim."

Nasıl burada olduğunu, neden burada olduğunu sormak istiyorum ama artık konuşmayı başaramıyorum. Gözlerimi kapatıp dalıp gidiyorum, uyandığımda her şeyin netleşmesini umuyorum.

Işık göz kapaklarımın arasından süzülerek geliyor. Karşı koymaya çalışıyorum, midem bulanıyor. Ne kadar içmiştim? Bunu kendime neden yaptım?

Sırt üstü dönüyorum, şakağımyı ovuyorum, az önceki baş ağrım azalıyor ama hâlâ devam ediyor. Dante'nin sesini duyduğumu hatırlıyorum, sanki bir rüyadaymışım gibi. Gerçekten benimle miydi, yoksa halüsinasyon mu görüyordum? Sarhoş olmadan önceki her şeyi hatırlıyorum, mesela barını bulup bir şişe votka ve kızılçık suyu çaldığımı.

Ne düşünüyordum ki?

Ama ilk iki içkiden sonra üçüncüsü kolayca geldi. Sonra kaç tane daha emin olamıyorum. Nadiren , bu yüzden toleransım başlangıçta o kadar yüksek değildir. Ailemle ve Carlito'yla yaşadığım sorunlar ve şimdi de Dante' bana bok gibi davranması arasında tek istediğim biraz stres atmaktı.

Gece zihnimde tsunami gibi dönüyor, görüntüler gözlerimin önünden geçiyor, yukarıdaki tavana bakarken oda biraz dönüyor. Dün gecedен parçalar ve parçalar kafama çarpıyor, masanın üzerinde zıplamak ve dans etmek gibi. Bir adamın beni izlediğini görebiliyorum ama yüzünü göremiyorum. Yan tarafta gizlenen siyah bir gölge gibi.

Dante miydi?

"Ahh! Neden hatırlayamıyorum!"

Gözlerimi kapadım, anıları çekiştirerek başka ne yapabileceğimi bulmaya çalıştım.

Aman Tanrım! Kalbim küt küt atıyor. O ve ben bir şey yaptık mı? Birlikte uyuduk mu?

"Kahretsin." Hayal kırıklığı içinde saçlarımı çekiştiriyorum.

! Ya daha da kötüyse? Ya adamlarından biriyle bir şey yaptıysam?!

Hayır, . . etkilenmiyorum bile. İstediğim tek erkek Dante ve her şeyden sonra bile hala istiyorum.

Yani ne kadar sarhoş olayım, bunu asla yapmazdım.

Değil mi?

Bir daha asla içmeyeceğim. Ne yaptığımı ya da yapmadığımı hatırlamamak yeniden yaşamak istediğim bir duygu değil.

Ben o tür bir kadın değilim.

Ne olduğunu öğrenmek zorundayım. Bunu yapmazsam kendimle yaşayamam. Ve eğer boşlukları doldurmak istiyorsam, muhtemelen eninde sonunda bu yataktan çıkmalıyım.

Başımı yavaşça komodine doğru çevirip saate bakıyorum ve öğleden sonra saatin bir buçuk olduğunu görüyorum. Hayatımda hiç bu kadar geç hatırlamıyorum.

Kendimi kalkmaya zorlayarak ayaklarımı hafifçe sallıyorum, yatağın kenarına dengeleyici nefesler alıyorum ve sonunda ayağa kalkıyorum.

Ama kapıya doğru ilerleyemeden, gözlerim bir şeyler karalanmış beyaz bir kâğıt parçasına, yanında iki beyaz hap ve bir şişe suya takılıyor. Notu elime alıyorum ve kelimeleri okuyorum.

Umarım biraz daha iyi hissediyorsundur. Bıraktığım ilaçları al. Kesinlikle baş ağrın için.

Not: Umarım benim için yine striptiz yaparsın, ama bu sefer ayık olarak.

-Nesnel olarak delicesine muhteşem kocan.

Aman Tanrım! Onun için mi

soyundum? Yok artık.

Yalan olmalı.

Gözlerim kâğıdı tekrar tekrar tararken yanaklarım ısınıyor, sanki kelimeler bir şekilde değişecek ve daha az aşağılayıcı hale gelecekmiş gibi.

Neyi çıkardım? Her şeyi mi? Sadece gömleğimi mi? Yani, beni zaten çok gördü, ama de!

Onun yüzüne bir daha nasıl bakacağım?

Yatağa geri oturup yüzümü avuçlarıma içine bıraktım, kimin önünde kendimi bu kadar aptal durumuna başardığım için nefret ediyordum. Kendimi başkalarının önünde utandırmama izin vermese iyi olurdu.

"Ugh!" Başımı sallayarak inliyorum.

Birkaç dakika kendim için üzüldükten sonra, müzikle yüzleşmeye karar verdim. Birlikte yaşıyoruz. Eninde sonunda onu görmek zorundayım. Yara bandını atsam iyi olur.

Ayağa kalkıp hızlıca bir çift eşofman giyiyorum, ardından kapıya yönelmeden önce dişlerimi fırçalıyorum. Kapıyı açtığımda sinirlerim midemde bir dans partisi vermeye karar veriyor, bir roller coaster gibi inip çıkıyor. Lanet baş ağrısı ilaçlara rağmen hala şakaklarımda ve umarım biraz kafein onu biraz daha iyi hale getirebilir. Merdivenlerden inerken parmak uçlarımda Janet ve Dante'nin sesini duyduğum mutfığa doğru ilerliyorum.

"Hayır, kaldırmayın.," diyor ona. "Onun için yukarı getireceğim." "Bu iyi bir fikir.

Karnına bir şeyler girmesi lazım."

"Geçirdiği geceden sonra..." Gülüyor. "Kesinlikle öyle." Birkaç saniye sessizlik oldu.

"Ne?" diye sorar ona. "Neden yüzümde bir şey varmış gibi bana bakıyorsun?" "Bence ondan bu kadar çok güzel. Onunla tanıştığınan beri sendeki değişimi görebiliyorum."

Kalbimin atışları dışında sessizlik kaplıyor. Bana karşı bir şeyler kabul etmiyor ama inkar da etmiyor.

"Sorun yok. Bir şey söylemek zorunda değilsin," diye devam ediyor Janet. "Ama bu iyi bir şey. Herkesin birine ihtiyacı vardır."

Kulak misafiri olduğumu görmek için başını kaldırdı.

"İşte " diyor, gözleri gülümseyerek parlıyor. "Nasıl hissediyorsun, Raquel?"

Orada öylece dikilirken yakalandığım için boğazımda bir sinir yumağı oluşuyor. Dante taburede dönüp omzunun üzerinden bana .

Bu konuşmanın devamını duymayı umuyordum.

Ama bunun bir önemi yok, değil mi? Geçen gün benimle şekilde hakkı yoktu. Herkes tarafından bok gibi muamele görmekten bıktım . Bu gezegendeki son adam olsa bile umurumda değil. Dante ve ben bittik.

"İyi günler," diyor, orantısız bir sırtışıla beni selamlıyor ve içimi ısıtıyor. "Umarım iyi uyumuşsundur. Ama ben bunu pek olası bulmuyorum."

Janet, "Zavallı kızı rahat bırakın," . "Gel tatlım." Kendi tarafına benim için bir sandalye çekti. "Senin için küçük bir kase pilavım var. Midene iyi gelir."

Başımı sallayarak yürüyorum, Dante'yi görmezden . Midem hâlâ sersemlemiş durumda, yüzden içine bir şey koymaya korkuyorum ama aynı zamanda açım.

"Gitmem gerekiyor," diyor Janet bize. "Umarım kendini daha iyi hissedersin Raquel. İhtiyacın olduğu kadar dinlendiğinden emin "

"Teşekkür ." Yanaklarım kızardı.

Dante veda ediyor ve sonra yalnız kalıyoruz. Sessizlik yoğunlaşıyor ve sonra kaşığımın kaseye sesiyle oda patlıyor.

Yeşil görünümlü içeceğinden bir yudum alıyor, muhtemelen tüm bu kasları en iyi durumda tutmak için sağlıklı bir şey karışımı.

"Ne olduğu hakkında konuşmayacak mıyız?" diye soruyor.

Bir kaşık dolusu pirinci dikkatle yutuyorum, kusmamak için dua ediyorum. Tahmin ettiğimden daha kolay indi, ben de bir tane daha aldım. Görünürdeki striptiz şovum hakkında soru sormaması için her şeyi yaparım.

Pirince bakmaya devam ediyorum ama gözlerinin içimde bir delik açtığını ve beni yukarı bakmaya zorladığını hissediyorum. Ve baktığımda, o seksi, çarpık sırtışın bana baktığını .

"Ahh, işte orada." İri elini saçlarının arasında gezdiriyor, şişkin kasları bu hareketle

Okyanusun aç dalgaları gibi aniden vücuduma yayılan sıcaklıkla savaşıyorum. Kaşığı kâseye bırakıp omurgamı dikleştiriyorum ve gözlerimi kısarak ona dik dik bakıyorum.

"Peki. Yapmak için can attığın konuşmayı yapalım," diye tükürdüm sinsi bir kızgınlıkla. "Evet, sarhoş olduğumu biliyorum. Hayır, bunu sık sık yapmam ama sanırım beni buna sen sürükledin diyebilirsin. Mutlu musun? Artık yiyebilir miyim?"

Öfkemle birlikte derinleşen eğlence ağzında oynasırken keskin bir nefes alıyorum.

"Bana öyle kes!" diye bağıriyorum.

"Ne gibi?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Ben... Bilmiyorum, sanki benimle gibi."

"Evet, öyleyim. Özellikle de kıyafetlerini ne kadar ustalıkla çıkardığını ve muhtemelen ne kadar az şey hatırladığını hatırladığımda." Çenesini kaşıyor, gözleri hararetle anılarla parlıyor.

"Yalan söylüyorsun. Bunu yapmamın imkanı yok."

"Oh, yaptın." Sırıttıyor. "O gömleği sana kim giydirdi sanıyorsun?"

Kendime bakıyorum ve ona geri döndüğümde gözlerim yuvalarından fırlayacak .

Dün gece atlet giyiyordum! Aman Tanrım! Nerede bu?

Gömleğimi dikkatlice kaldırıyorum, altında çıplak tenim, sütyenim ve tangamdan başka bir şey bulamıyorum. "İlk başta, seni elinde bir içkiyle sehpanın üzerinde bulduğumda, kendini zor tutuyordun.

Çok kızmıştım," diye açıklıyor. "Üzerindeki şortu çıkarıp ben yokken adamlarımın yanında sarhoş olduğun için seni bir güzel istedim."

Avuçlarının kıcıımı yakacağı düşüncesiyle sandalyede rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. Amım ağrıyor, bunu yapmasını istiyorum. Onun merhametine kalmak istiyorum.

Bir dakika. Şort giydiğimi mi söyledi?

Aman Tanrım!

"İçin şanslısın." Cazibe ve arzunun sisi arasından bakıyorum, her ikisiyle de savaşmam gerekiyor.

Yüz hatları kararmadan önce bir an için kıs kıs gülüyor. Ayağa kalkarken gözlerinin içinde tehlikeli bir şey gizleniyor, yavaşça bana doğru ilerlerken bakışları benimkileri delip geçiyor. Kendimi ayırmayı başaramıyorum ve nabzım ateşli bir beklentiyle boğazımda atıyor.

Arkamda durmak için geliyor, eğiliyor, sandalyeye tutunuyor ve etrafında döndürüyor. Gözleri dudaklarıma kayıyor, eli uzanıyor ve kalçalarımın arasına yerleşirken çenemi kabaca kavıyor.

"Eğer , Raquel... seni dizlerimin üzerine yatırmak ve bu performansın için tam olarak hak ettiğini vermek isteseydim, bana izin verirdiniz."

Dudaklarımdan kısık bir inilti dökülüyor. Kalbim deli gibi çarpıyor ve titriyor. Onunla savaşmak, bunu yapmasına izin vermeyeceğimi söylemek istiyorum ama inkâr etmek dayanılmaz hale geliyor.

Diğer eli başımın arkasını buluyor ve parmakları saçlarımdan geçerken gözleri benimkilerle aynı hizaya geliyor, uyarılmanın vücudumun her santimine yapışması için yeterince sert çekiyor. Onun beni gerdiğini hissetme ihtiyacı -onu *her yerde hissetmek*- tek şey *haline geliyor*.

"Adamlarına güvendiğini sanıyordum," diye tısladım. "Eğer güvenmiyorsan, belki de beni burada yalnız bırakmamalıydın."

İnliyor, dudakları benimkilerin üzerinden geçene kadar alçalıyor. "Sana kimsenin yanında güvenmiyorum. Duydun mu beni? *Hiç kimseye*. Ne kadar muhteşem olduğunun farkında değilsin. Beni ne kadar mahvettiğinin. Tanrım, Raquel..."

Dudakları benimkinin köşesini öptüğünde dudaklarımı

ayırıyorum. "Söyle bana," diye yalvarıyorum adeta.

"Söyle bana, eğer biz-"

Dün gece aramızda bir şey olup olmadığını bilmem gerek. Ama , değil mi?

Kendini itiyor, beni tamamen bırakıyor. Kendimi çıplak hissediyorum, sanki bir şeyler eksikmiş gibi. Üzerimde yükselirken bakışları şehvet dolu, sert ve ağır boyunun hatları benimle alay ediyor.

"Ne yaparsak? O tatlı amcığı sikimin etrafında hissetsem?"

Başımı sallıyorum, umutsuzca umuyorum. İlk kez birlikte olduğumuzda zil zurna sarhoş değildim.

"Hayır, Raquel, yapmadık." Sesinde kızgınlık vardı. "Tek yaptığınız tişörtünüzü çıkarmaktı. Yine de transparan sütyenlerini iyi bir şekilde kullandığını gördüğüme sevindim." Bakışları göğsümden aşağı , sonra yukarı çıkıp gözlerimle buluşuyor. "Çok güzel göğüslerin var ve ne ki onları gören tek kişi benim."

Alt dudağımın kenarını ısırıyorum, meme uçlarım sertleşiyor. "Tüm yaptığım bu mu?"

Mutfak adasının arkasında gizlice iç ovuyorum, vücudumda yaktığı ateşi söndürmek için en soğuk sularda yıkanmaya ihtiyaç duyuyorum.

"Sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey. Seni yatağa götürdüm," diye iç geçiriyor.

"Emin misin? Aynı yatakta mı yattık?"

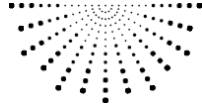
Yaptığımızı biliyorum, çünkü onu duydum. Bu bir rüya değildi. İmkânı yok. Eğer itiraf etmezse, bir konuda yalan söylediğini anlayacağım.

"Uyuduk. Ama sen hemen uyuyakaldın." Koltuğuna geri dönüyor, alıp bitiriyor. "Sana ne kadar iyi hissettirdiğimi hatırlayacak kadar ayık olmasaydın sana asla dokunmazdım."

"Tamam," diye kekeliyorum, hâlâ bana her şeyi anlatıp anlatmadığından emin değilim.

Ama edecek başka bir şeyim yok. Dürüstlükten başka bir şey yaptığına inanmak için başka bir neden yok.

CHAPTE R FOURTE EN

DANTE

KARDEŞLERİM BİLMİYOR ama ben yıllardır, onlar gittiğinden anne ve babamla konuşuyorum. Beni duyup duymadıklarını bilmiyorum ama eğer duyma ihtimalleri varsa, onları özlediğimi bilmelerini istiyorum. İyi olduğumuzu.

Son üç günü Raquel'e olan hislerimi çözmeye çalışarak geçirdim. Elimden uzak durdum, ayrı bir odada uyudum ve ikimizi de yalnız bıraktım.

Babamla konuşana kadar ona karşı hissettiklerimden dolayı duyduğum suçluluk duygusundan kurtulamayacağım. Nerede olursa olsun, onun rehberliğini istemekten kendimi alamıyorum. Onu ne kadar önemseydiğimi kabul etmem için gereken huzuru bana verebilecek biri varsa o da babamdır.

Öldürüldüğünde sadece on iki yaşındaydım ama onun ne kadar nazik olduğunu hatırlıyorum. Herkese terbiyeli ve saygılı davranırdı. Ona yaptıklarım için benden utanırdı, onu Bianchi'ler için oynadığımız oyunda bir piyon olarak kullandığım için.

Yine de bildiğim bir şey var. Babasının saklandığı yerden çıkmasını sağlamak için onu kullanmak artık bir seçenek değil. Başka bir yol bulmamız gerekecek. Onu tüm tehlikelerden uzak tutmak için canla başla savaşıacağım ve kaynağı ben .

"Selam baba," diyorum iş yerindeki ofisimde, sanki görünmez bir güç yüzüyormuş gibi tavana bakarak. "Neler olup bittiğini gördün mü bilmiyorum ama Raquel'le aramız berbat. Onunla evliyken bile onu kendimden uzak tutabileceğimi sanıyordum ama hislerime engel olamadığımı fark ettim."

Parmaklarım gözlerime batıyor, devam ederken omuzlarım masanın üzerine çökmüş durumda.

"Bianchi soyadından hiçbir zaman bizim gibi nefret etmediğini biliyorum ama ona karşı bir şeyler hissetmenin sana ve Matteo'ya yaptıklarına ihanet etmek olduğunu düşündüm. Onlara hiç benzemiyor baba," diye açıklıyorum, gözlerim tekrar tavana iç çekiyorum. "Ondan hoşlanmak istemedim. Bir anda oldu ve gitmesine izin vermeye niyetim yok. Annemle sahip olduğunuz şeyi istiyorum. O güçlü sevgiyi. Paylaştığınız ve bugün olduğum adamın gözlerinden hatırladığım o bağı."

Bir elimi yüzümde gezdirip enseme kavıyorum.

"Benim için o olabilir. Tabii tüm bu yalanlar ve saçmalıklar için beni affederse." Sanki bana aptallığı bırakmamı ve çok geç ona gerçeği söylememi söylediğini duymuş gibi gülüyorum. "Ona söyleyeceğim baba. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var. Bianchi'lerin ve Carlito'nun icabına baktıktan sonra ona her şeyi anlatacağım."

İşte o zaman anladım: Onu elimde tutamam. O beni seçmedikçe olmaz. Gerçekten güvende olduğunda, evliliği f. Yapılacak en doğru şey bu. Babamın yapmamı isteyeceği şey. Sonunda, onun en iyi parçası olmak istiyorum, asla olamayacak olsam bile.

"Olduğum kişi olduğum için özür dilerim baba. Bunu asla istemeyeceğini biliyorum. İntikam uğruna çok kişiyi öldürdüm ama henüz işim bitmedi. Her orospu çocuğu senin ve benim yaptıklarımın bedelini ödeyene kadar işim bitmeyecek.

Matteo'nun ölümleri. Beni duyuyor musun, baba? İşim bittiğinde kendi boğazlarını kesmiş dileyecekler."

Kapı gürültüyle çalındı, daha doğrusu vuruldu. Enzo olduğunu hemen anladım. "Evet?"

Kapı açılmadan önce söyledim.

"Seninle konuşmam gerek. Dom'u ara. Hemen. Bu çok önemli." Gözlerimi kısarak cep telefonumu çıkardım. "oluyor?" "Joelle ve Bianchi'lerle ilgili."

Dom cevap vermeden önce telefon iki kez çalıyor.

"Ne ?" diye soruyor, sesine sertlik damgasını vurarak.

"Chiara nasıl?" Ona soruyorum.

Silah tedarikçimiz Cain, Dom'un üç gün önce evinde düzenlediği bir yardım etkinliği sırasında ona saldırdıktan sonra muhtemelen hâlâ onun için .

"O iyi. Güçlü. Her şeyin bakıldı."

Temizlikçilerin Cain'in cesedini attığını kastettiğini hemen anladım. Asla bulunamayacak.

"İyi olmasına sevindim dostum," diye araya giriyor

Enzo. "Teşekkür ederim. Neden arıyorsun? Bir şey mi oldu?"

Hiçbirimiz telefonda konuşmayı sevmeyiz. Eğer birimiz ararsa, bir şeyler demektir. Enzo uzun bir nefes çekiyor. "Bianchiler düşündüğümüzden de kötü."

Buna inanmakta güçlük çekerek koltuğuma daha da gömülüyorum. "Ne biliyorsun?" Dom sabırsızca soruyor.

Enzo'nun çenesi gerilir. "Kadın ve çocuk ticareti yapıyorlar, kardeşim. Genç lanet çocukları." "Ne?" Ayağa kalkıyorum, avuçlarım masanın üzerine sertçe iniyor.

"Nereden biliyorsun?"

Kalçasına bir yumruk indiriyor ve yüzündeki öfke herhangi bir orospu çocuğunu korkutabilir. "Çünkü bunu ona onlar yaptı. Ve Bianchi'lerin açtığı özel bir seks kulübünde çalışırken gördüğü diğerlerine de. *Çocuklar*, dostum. Orada çalışan *çocuklar* vardı."

"Ciddi misin lan sen?" Dom'un sözleri tehditkâr bir ifadeyle beliriyor.

"Dahası da var. Oğlu ellerinde. Sadece sekiz yaşında. Matteo gibi bir bebek. Doğar doğmaz onu ondan ."

"Siktir!" Yumruğumu masaya vurarak salladım.

O çocukların ve kadınların neler yaşamak zorunda kaldıklarını düşünmek bile beni . "Çocuğun babası kim?" Dom ateş etti.

"Bilmediğini söylüyor ama ben buna inanmıyorum. Bence biliyor ama bana söylemeye korkuyor."

"Oğlunu nerede tuttuklarını biliyor mu?" Şimdi soruyu soran . "Biz onu bulmalıyım."

Tahammül edemediğim tek bir şey var, o da çocuklara zarar veren herkes. Sorumlu olan her bir kişi hiç doğmamış olmayı dileyecek.

"Hiçbir fikri yok. Ama her ay on dakikalığına onu görmesine izin veriyorlar. Çocuk doğduğundan beri bunu yapıyorlar."

"Orospu çocukları!" Dom'un öfkeli sesi hattı yırtıyor.

"Gidip hepsini bulmamız gerekiyor," diyorum. "Ve bundan sonraki günleri kastetmiyorum. Yarın demek istiyorum." "Haklısın," diye onaylıyor Dom.

"Bırakın biz halledelim," diyorum ona. "Chiara'nın sana ihtiyacı var. Onunla kal."

Chiara'nın yaşadıklarını yaşayan Raquel olsaydı, onu yalnız bırakmak zorunda kalmamla . Kardeşimi her iki uçtan da koptuğunu bilecek kadar iyi tanıyorum.

Çocukları ve değer kadına karşı görevi. Bu yükü onun omuzlarından almak istiyorum.

"Evet, dostum. Dante ve ben bunu halledeceğiz," diye ekliyor Enzo. "Seni edeceğiz ama sen ait olduğun yerde kal."

Konuşmadan önce uzun, sessiz bir an geçer. "İkinizle birlikte orada olmalıyım. Ya bir şey olursa-"

"İyi olacağız," diye onu rahatlatıyorum. "Bizi korumaya çalışmayı bırakmalısın, Dom. Bu artık senin işin değil."

Ama duramaz. Kaçtığımız andan itibaren bizi korumak onun genetik yapısına işledi. Bir kardeşini daha kaybetme korkusu taşıyor. Aramızda konuşulmuyor ama hepimiz orada olduğunu ve ona eziyet ettiğini biliyoruz.

Başka bir kardeşimi kaybetmenin düşünmediğim bir şey olduğunu söylemiyorum, çünkü düşünüyorum, ama Dom için durum farklı. Matteo'nun ölümünü izlemenin sonuçlarıyla başa çıkmadı ve çıkacağını da sanmıyorum.

"İkiniz de iyi olsanız iyi olur, yoksa kışınıza musallat olurum," diye araya giriyor.

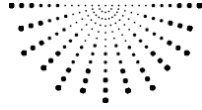
"Anlaştık o zaman," diyorum onlara. "Ekibi arayalım ve biraz bilgi alalım. Adamlarından bir şeyler bilebilecek birini bulursak, kurbanları sakladıkları yeri bulma şansımız yüksek."

Enzo, "Nereden başlayabileceğimizi çok iyi biliyorum," diyor. "Joelle bana Joey Russo adında bir avukatları olduğunu söyledi. Adam her şeyi biliyor, çocuğunun nerede olduğu da dahil. Bundan emin."

"O zaman oradan başlayalım," diye karar verdim.

Görünmez bir duman tabakası gibi kanımın her zerresinden yükselen öfke, onlarınkini dökme ihtiyacıyla doldururken ağızma vahşi bir sırıtma yayılıyor.

CHAPTE R FIFTE E N

DANTE

İşe gitmek için hiç vakit kaybetmedik. Birkaç saat sonra ekibimizle bir toplantı yaptıktan sonra avukatın ofisine uğradık, ancak sekreterine göre "uzun bir tatildeydi", bu da Faro'nun ortadan kaybolmasını emrettiği anlamına geliyordu. Bilmemiz gereken tek şey . Piç herif bir şeyler biliyor.

Ama pes edecek değildik. Palermos'un muhasebecisi Jared ve ortaklarından Victor'aldık. Şu anda minibüsümüzde diz çökmüş . Dokuma bir çuval, gözleri bağlı ve ağızları tıkalı yüzlerinin her birini hapsediyor. Elleri arkadan sıkıca bağlı ve silahlarımız onlara doğru çevrilmiş durumda.

"En ufak bir hareketinizde bacağınızı koparırım," diye de uyarıyorum. Onları henüz öldüremeyiz, ihtiyacımız olanı alana kadar olmaz.

Onları Enzo'nun yerine benim evime getirmeye karar . Joelle'in onları görmesini istemiyordu. Bu adamların çoğu sadece striptiz kulübündeki müşterileri değil, aynı zamanda dışarıdaki müşterileriydi. Enzo'ya o özel seks kulübünde ona nasıl şiddet uyguladıklarını, dövdüklerini ve tecavüz ettiklerini anlattı. Eğer çalışmayı reddederse, Bianchi'ler oğluna zarar vermekle tehdit etmişler.

Yani benim evim. Sadece bu özel durumlar için güzel bir bodrumum var. Neredeyse boş, halı ya da kilim yok, temizlemesi kolay ve en önemlisi ses geçirmez.

Önemli olduğundan değil. Bölgemdeki tüm evler birbirinden kilometrelerce uzakta. En yakın evler Dom'un ki karşımda, Enzo da solumda. Raquel'e ne bilmiyorum.

Minibüs sert bir şekilde durur ve iki adamı öne doğru iterek yüzüstü düşmelerine neden olur.

"Ayağa kalk," ve silahımın namlusunu muhasebecinin kafasının arkasına dayarken Enzo da Victor'a aynısını yapıyor.

Homurdanıyorlar ama itaat etmek için hiçbir girişimde bulunmuyorlar. Yeterince hızlı olmadıklarında onlara yardım ediyoruz, gömleklerinin arkasından sürükleyerek dışarı çıkarıyoruz.

İlk başta karanlık her yerdeydi, gün ışığı çoktan kaybolmuştu. Tek aydınlık evin içinden geliyor. Adamlarımızdan birkaçı minibüsten atlayıp bizi takip ediyor. Pislikler ağızlarındaki tıkaçlara karşı mücadele ediyor, bacakları taşlı yolda bükülürken çığlık .

"O yerde senin yüzün olmadığı için bize teşekkür etmelisin," diyor Enzo gülerek. "Bu bizim iyi bir ruh halimiz. Biriniz konuşmaya başlamazsa ne olacağını size söyleyemem."

Anahtarlarımı içine soktukten sonra kapı açılıyor. Raquel'in cevaplamaya hazır olduğumdan daha fazla sorusu olacağını bilmek beni dehşete düşürüyor.

Adamlarımdan birine onu odasında kilitli tutmasını emretmeyi düşündüm, ama buna karşı karar verdim.

Eninde sonunda kim olduğumu ve ne olduğumu öğrenecek. Bir yerden başlasak iyi olur.

Benim tüm parçalarımı görmeli: çirkin olanları ve ondan daha çirkin olanları. Ancak o zaman gerçekten

birlikte olmak isteyeceği biri olup olmadığını bilmek istiyor. Her şey söylenip bittikten sonra bir biz olup olmayacağımızı bile. Benimle evlenmesi için ona söylediğim yalanlar muhtemelen affedilemez.

Yine de onu suçlayamazdım. Damarlarından akan Bianchi kanına rağmen benim için her zaman çok iyiydi.

Kapıyı ayağımla iterek açtığımda, Enzo ve ben adamları ayağa içeri taşıyoruz.

İşte o zaman bana arkası dönük bir şekilde merdivenlerden yukarı yürüdüğünü görüyorum, muhtemelen odasına gidiyor. Ama bizi duyar duymaz aniden arkasını döndü. Döner de -gözleri başlarında kukuleta olan adamlardan bana doğru kayar kaymaz- bakışları genişliyor, ağzı açık kalıyor. Muhtemelen kafasının içinde milyonlarca düşünce yüzüyor.

"Raquel, yukarı çık," diye ısırdım.

"Nedir bu?" Bakışları bana kayıyor ve orada kalıyor.

"Hey!" Kardeşim sanki lanet bir partideymişiz gibi gülümseyerek el sallıyor. "Ben Enzo, Dante'nin çok daha yakışıklı kardeşi. Senin hakkında çok şey duydum." Yüzünden silmek istediğim bilmiş bir ifadeyle bana bakıyor. "Kalıp sohbet etmek isterdim ama halletmemiz gereken bazı işler var. Söz veriyorum, doğru dürüst tanışma fırsatımız olacak ve belki o zaman onda ne bana anlatabilirsin."

Adam göz kırparken, kız şaşkın ona bakıyor, gözleri hala şoktan kurtulmamış. Sonra korku dolu gözlerini bana çeviriyor.

"Bizi yalnız bırakın," diyorum ona ve adamlarıma, gözümü ayırmadan. "Bu ikisini aşağı indirin. Bir dakika içinde orada olacağım."

Ben ona bakmaya devam ederken Enzo mahkûmlarımızı ileri itiyor, yüz hatlarını kaplayan yaklaşan fırtınayı dindirmeyi şeyden çok istiyorum.

Bodrum kapısı gıcırdayıp kapanma sesi odayı doldurduğunda, yavaşça ona yaklaşıyorum ve hala üzerinde olduğu merdivenlerin ilk basamağına tırmanıyorum.

Ama beni beklemek yerine, her derin ve aceleci nefesinde geri çekiliyor.

"Benden korkma," diye fısıldıyorum, ses tonumdaki sakinliğin uzaklaşmasını engelleyeceğini.

Başını şiddetle sallıyor, korkusuz bakışları bana korkunun onun tek dostu olduğunu söylüyor. "Kim bu adamlar? Onlara ne yapacaksın?"

"Hak etmedikleri bir şey değil."

"Onları... onları öldürecek misin?" Sesi titriyor. "Ne söylememi istiyorsun, Raquel?"

"Kahrolası gerçek!" diye haykırıyor. "Sen gerçekte kimsin? Çünkü sıradan bir iş adamı olmadığın kesin."

Kalbimi dökmek ve ona ne yalvardığını söylemek istiyorum ama biliyorum. Henüz söyleyemem. Babası ve amcaları, birlikte ölene kadar olmaz.

Eğer şimdi bir şey söylersem, kalmak istemeyecektir. Ve eğer giderse, onu bir daha canlı görebileceğimi kim bilebilir? Gerçeği ondan saklamak onu güvende tutmanın tek yolu.

"Gerçek şu ..." Bir an tereddüt ettim. "O iki adam iyi insanlar değil. Bazı çocuklara çok kötü zarar verdiler ve ben ve kardeşim o çocukların nerede olduğunu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Bir adım daha yaklaşıyorum ve bu sefer geri. "Bunu anlayabiliyor musun? Bununla yaşayabilir misin?"

O sessizce bakmaya devam ederken kalbim çarpıyor, belirsizlik gözlerini, kaşlarını bulandırıyor

Gergin. Bunu neden yaptığımı anladığımı söylemesini saniyeler dakikalar gibi geçiyor.

"Bu adamlar gerçekten çocuklara zarar mı veriyor? Benimle dalga geçmiyorsun değil mi?"

", Raquel. Yemin ederim bebeğim. Onları çalışıyorlar ve onlara en kötü şekilde zarar veriyorlar. Ya da en azından kim olduğunu biliyorlar."

"Oh, Tanrım!" Bir el ağzını kapatıyor.

Bir adım daha atıyorum, ona yakın olmak, o dudakları tekrar öpmek . Sonunda onun önündeyim, ellerim çekingen bir şekilde yüzüne doğru uzanıyor, başparmaklarım yanaklarının üst kısımlarında usulca geziniyor.

"Benden korkma, tamam mı? Sana asla zarar vermem. Umarım bunu biliyorsundur." Yüzünü avuçlarımın arasına alıp dudaklarımı alnına indiriyorum. "İşim bittiğinde seni görmeye geleceğim, ama sadece sen istersen."

"Ben... Ben ne istediğimi bilmiyorum." Kelimeler .

Hızlı bir nefes çekiyorum ve ellerimi bırakıyorum. Beni istemiyor, artık istemiyor ve beni en kötü halimde bile görmedi. Neler yapabileceğimi görmedi.

"Anlıyorum." Hayal kırıklığı kalbime kazınıyor, kendimden nefretin yanına damgasını vuruyor. Tabii ki beni istemiyor.

"Yatağına git, Raquel." Merdivenlerden aşağı iniyorum. "İstersen yarın daha fazla konuşabiliriz."

Sırtımı ona dönerek dişlerimi sıkıyorum, aşık olduğum kadının artık bana gibi bakmamasından nefret ediyorum. Artık onun kurtarıcısı değilim. Ben onun rüyalarını bulan ve onları kâbusa çeviren karanlığım.

"Bekle," diye sesleniyor, ayakları merdivenlerden aşağı iniyor.

Ona doğru dönüyorum, beni olduğum gibi kabul edeceğini umuyorum.

duruyor, dudakları ince bir çizgi oluşturuyor. "Evine adım attığım andan itibaren sende daha fazlası olduğunu biliyordum. Tehlikeli bir şey." Gözleri tekrar bana dönmeden önce ayaklarına bakıyor. "Ama gözlerindeki iyiliği de gördüm. İyiliği." Yavaşça, tereddütle bir elini benimkine doğru uzatıyor ve onları birleştiriyor. "Hâlâ görüyorum."

Parmaklarımı onunkilere doluyor, söyleyeceği her bir kelimeyi bekliyorum.

"Beni incitmeyeceğini biliyorum ama kim olduğun konusunda bana karşı dürüst olmadığını da biliyorum. birlikte olduğumu bilmeyi hak ediyorum Dante, birlikte olduğumuz süre ne kadar uzun olursa olsun. Ne kadar gerçek olursak ya da olmayalım."

"Haklısın." Elini tutup parmak eklemlerini dudaklarıma götürüyorum, bakışlarımızı öyle sıkıca birleştiriyoruz ki asla çözülmelerini istemiyorum.

Ruhumun özünü kavırıyor. Geriye ne kaldıysa onun. En azından o bana bu şekilde baktığında ve ben de ona aynı şekilde baktığımda böyle hissediyorum.

Babam anneme öyle bakardı: sanki günü annemin gülümsemesiyle biter ve başlardı. Sanki onun için her şey demekmiş gibi. Çünkü . Ben de bir gün Raquel'le bunu yaşamak istiyorum.

"Seni uzaklaştırdığım için özür dilerim," diye itiraf ediyorum, elini atan kalbimin üzerine koyarak. "Çok korkmuştum bebeğim. Çünkü senin hakkında hissettiklerim... Bunu asla istemedim, asla hak etmedim. Hâlâ da hak etmiyorum. Ama seni üç aydan daha uzun süre istiyorum. Sana sahip olmama izin verdiğin sürece seni istiyorum."

Diğer elim sırtının küçük kısmına dolanıyor, alnımı onunkinin üzerine yaslayıp gözlerimi kapatırken onu vücuduma doğru sertçe çekiyor.

"Sen bir aptalsın," diye alay ediyor, gözyaşları içinde bir gülümseme sözlerini delip geçiyor.

"Yani sen söyle." Kokusunu içime çekiyorum, bilinçaltıma işlemek istiyorum.

"Tam da seni bir olduğun için affetmeyeceğimi düşünürken..." Sesi ham duygularla kesiliyor,

kalbimi çektiştiriyor. "Sen git ve aptalca bir şey söyle."

"Her zaman seni hayal kırıklığına uğratabak bir şeyler yapıyorum," diye fısıldıyorum, ağzımı onunkine yaslayıp dudaklarının yumuşaklığını .

"Mmm." Bana sokuluyor. "Yine de benim sarhoş olmam kadar kötü değil." "Evet, muhtemelen haklısın." Ağzının üzerinden gülümsüyorum.

"Hey!" Gözlerini kısarak geri çekildi. "Benimle aynı fikirde olmaman gerekiyor." "Özür dilerim karıcığım. İyi bir koca olmak konusunda hâlâ öğrenmem gereken çok şey var."

"Dante..."

"Biliyorum." Başımı sallıyorum, boğazımda bir ağrı oluşuyor. "Sen benim karım değilsin ve yine de üç aydan kısa bir süre sonra gidiyorsun."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Yapmak zorundayım. Bunu biliyorsun. Sana karşı hissettiklerim de gerçek. Senden hoşlanıyorum. .

Ama bizim için bir gelecek yok."

Eli yanağıma doğru yükseliyor, teninin benimkine yumuşak dokunuşu kalbimi burkuyor ve bana yakında gideceğini hatırlatıyor.

"Üzgünüm Dante," diye devam ediyor. "Senin sırların yüzünden değil. Benim hayatım yüzünden. Benim onlardan kurtulmaya ihtiyacım var, senin de benden kurtulmaya ihtiyacın var. Ailem bizi asla yalnız bırakmayacak ve ben de sürekli arkamı kollamak istemiyorum."

"Zorunda kalmayacaksın. Her şeyi anlamam için bana zaman ver." Onu yakınımaya çekiyorum, dudaklarım neredeyse bir dokunuş kadar uzakta. "Seni istiyorum. Bunu istiyorum. Bırak . Sadece bana zaman vereceğini söyle. *Bize* zaman ver."

"Dante, lütfen," diye fısıldar, acı dolu duygular sesine yansımıştır. "Zaman bize yardım etmeyecek. Sadece beni unut. Ben gittiğimde, beni hatırlamayacaksın. Göreceksin."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Nefesim dudaklarında geziniyor. "Bunun sadece fiziksel olduğunu mu? Seni önemsemediğimi mi? Çünkü daha fazla yanılmazdın."

Onu ikna etmek için söyleyebileceğim çok var ama şu an doğru zaman değil. Gidip işle ilgilenmeliyim.

"Şu anda seni öpmeyi ne kadar çok istediğimi biliyor musun?" Başparmağım çenesinin altına kayıyor. Yüzünü yana eğiyor, yüz hatları içimi sarsan aynı duygularla çarpılıyor. "Ama bunu yaparsam - eğer seni tadarsam- kendimi durduramayacağımı biliyorum, Raquel."

Dudakları ayrılıyor, nefesleri hızlanıyor, sarhoş edici bakışları birleşiyor ve benim bir parçam oluyor. Konuşmayı reddediyor; tüm konuşmayı gözleri yapıyor. Aramızdaki bağa ne kadar karşı koyduğunu ve bunu ne kadar çok istediğini anlayabiliyorum.

"Seni terk etmek istemiyorum bebeğim," diyorum ona. "Ama buna mecburum. Yapmak üzere olduğum şeyden sonra beni istiyorsan, kapını benim için açık tut."

Gitmeden önce ağzının kenarını öpüyorum, şu anda yapabileceğim tek şeyin bu olduğunu biliyorum. "Dante..."

Nefesinde ismim neredeyse beni uçuruma sürüklüyor, ama son bir bakışla arkamı dönüyorum ve yapılması gerekeni yapmak için bodruma giderken onu orada tek başına bırakıyorum.

Kapıyı çekip açarak aşağı inmeye başladım ve bir adamın çığlıklarını duydum. Sanırım kardeşim eğlenceye bensiz başlamak için sabırsızlanıyordu.

Enzo, "Bu sadece ikinizin de başına geleceklerin bir örneği," diyor. "Şimdi seçiminizi yapın: Ya aileye ya da kendinize olan bağlılığınızı."

"Ben bir bok bilmiyorum!" diye bağırıyor içlerinden biri son birkaç adımı . "Bilseydim size söyledim, yemin ederim."

"Hayır, ," diye araya giriyorum, şimdi konuşanın muhasebeci Jared olduğunu görüyorum.

"Ağzındaki o kan, o şişmiş lanet göz, sadece bir hoş geldin hediyesiydi."

Enzo'ya bakıyorum.

"Bence onları ikna etmek için biraz daha fazlasına ihtiyaçları var. Sence de öyle değil mi kardeşim?"

"Bunu senin için saklıyordum." Sırtışı bir yılanın ısırığı gibi yüzüne yayıldı.

Her biri bir sandalyede oturan, artık gözleri bağlı olmayan ama elleri hala bağlı olan iki adama doğru ilerliyorum. İkisi de bizden çok daha yaşlı, muhtemelen kırklı yaşlarında ya da belki ellili yaşların başındalar. Jared'in saçlarının kenarlarında biraz ak var, Victor'un ise hiç yok, kahverengi saçları başının tepesinde seyrelemiş.

İçlerinden biri bir şeyler biliyor olmalı.

Adamlarımız henüz avukatı bulamadı. Sanki ortadan kaybolmuş gibi. Çıkmaz sokaklara girip duruyoruz. Bu çok sinir bozucu. O çocuklar , yardıma ihtiyaçları var ve nereye bakacağımızı bilmezsek onlara yardım edemeyiz.

Bodrumun köşesine yaklaşarak dolabı açıyorum ve oyuncaklarımı sakladığım küçük siyah fermuarlı bir çanta buluyorum. İyi türden değil, ama birini konuşmaya kışkırtacak türden. Eğer hâlâ sessiz kalmayı tercih ederlerse, buradan çıkmanın tek bir yolu var, o da acılı bir ölüm.

"Yani..." Sırtımı onlara çantayı açıyorum, fermuarın sesi geniş alanda yankılanıyor. "Bunu çok kanlı bir şekilde mi yoksa insancıl bir şekilde mi yapmalıyız?"

Bir soyma bıçağı ve iki adet sekiz inçlik şef bıçağı çıkardım, parlak mavi reçine sapları benim için özel olarak yapılmıştı. Gerçi tasarımcının onları ne için kullanacağıma dair hiçbir fikri yoktu. Daha sonra bilemek için kullandığım bileme çeliğini çıkarıyorum.

Ayağa kalkıp eşyaları yanlarındaki sehpanın bıraktığımda, yüzlerinde sessizce oturan korkuyu ve giderek ağırlaşan nefes alışlarını görüyorum.

"Bak..." Bir bıçağı kaldırıp yavaşça çeliğin üzerinde gezdiriyorum. "Kardeşim Dom meşale kullanmayı tercih ediyor ama eski . Bıçaklar çok daha eğlenceli, sence de öyle değil mi?"

"cehenneme," diye ısırtıyor Victor, dudakları alaycı bir ifadeye bürünmüş. "Sizin kim olduğunuzu biliyorum. Siz . Ne yaparsanız yapın, konuşmayacağım."

"Her zaman konuşmayacaklarını düşünürler, değil mi?" Sağ tarafımdaki Enzo'ya kıkırdıyorum.

"Her ," diye kabul ediyor. "Sence şov başlamadan önce patlamış mısır almaya vaktim var mıdır?"

Parlayan bıçaklardan birini havaya kaldırıyor, keskin ve sivri kenarlarına bakarken güzelliğini takdir ediyorum. "Girişi kaçırabilirsin."

"Sanırım buralarda takılacağım. Başlangıç her zaman en eğlenceli olandır." "Benim başlama şeklimle..." Ağzımda bir sırıtma beliriyor.

"Sanırım öyle."

Zihinsel olarak daha güçlü olan Victor'a yaklaşıyorum. Eğer onunla başlar ve muhasebeciye neler yaşayacağını gösterirsem, sanırım konuşacak olan o olacaktır.

"Femoral arteriniz kesildikten sonra ölmenizin sadece beş dakika sürdüğünü biliyor muydunuz?" Gözleri tavanı gösteren bıçağın ucuna takılıyor.

"Ama kanaman daha da hızlı olabilir, özellikle de benim kestiğim şekilde."

Victora ulaşmak için etmiyorum ve önüne geldiğimde, bıçağın kenarını yavaşça uyluğunun iç kısmına doğru sürüklüyorum, kot pantolonunu deldiğinden emin oluyorum.

Kan damlaları kumaştan sızarken tıslıyor ve dişlerini sıkıyor.

"Sürecin bu kısmından gerçekten hoşlanmıyorum." Jared onun yanında inlerken silahı kaldırıp boynuna indiriyorum.

Enzo kıkırdarak, "Yalan söylüyor," diye ekliyor. "Hoşuna gidiyor. Biraz fazla." Dudaklarımı hain bir gülümsemeyle kıvrıyorum. "Evet, haklı. Biraz ."

Bıçağı bana doğru geri getirmek yerine Victor'un dış uyluğuna sapladım. Onun acı çeken

Çılgılık, etinin yol vermesi ve bıçağın tamamen girmesiyle delici bir hal alır.

"Evet, acıttığını biliyorum. Dayan biraz." Omzuna vurup silahı olduğu yerde bırakıyorum. Bir adım geri çekilerek diğer şef bıçağını alıyorum.

"Ama iyi haber şu ki..." Gürültülü çılgılıklarının üzerine bağıyorum. "Arterin hâlâ güvende. Olumlu yönleri görmek önemlidir. Babam da bize bunu söylerdi. Hani şu patronunuzun öldürdüğü."

"Oh...aman Tanrım!" Jared'in gözleri şokla açılır. "Onu gerçekten kesmişsin."

Göğsü her nefeste daha da hızlı iniyor. Dikkatini arkadaşının kalçasından ayıramıyor gibi görünüyor. Aslında arkadaş olup olmadıklarını bilmiyorum ama bunun bir önemi yok, değil mi?

"Tabii ki onu kestim. Burada ne yapacağımızı sanıyordun dostum?" Bıçak hâlâ avucumdayken ona doğru sürünerek soruyorum. "saçını mı öreceğiz? Çünkü nasıl yapıldığını bilmiyorum."

Bıçaklardan birinin ucu gözüne yaklaştıkça nefes veriş hızlanıyor, soluğu sığlaşıyor. Başka tarafa bakamıyor; vahşi bakışları göz çukurlarını yırtıyor.

Victor hâlâ ağlıyor, iniltileri her geçen saniye daha az acınası hale geliyor.

"Lütfen bunu yapmayın." Jared' nefes çılgınca takırdıyor, gözleri parlıyor.

"Tamam, tabii dostum." Bir avucumu omzuna koyup bir şeyleri kırmak umuduyla daha sıkı sıkıyorum. "Önce çocukları nereye sakladıklarını söylemeye ne dersin? Çocukların satılmasını kabullenmen mümkün değil mi? *Tecavüze uğramalarını?*"

"Ben hiçbir şey bilmiyorum. Yemin ederim!" Başını sallıyor, korkuyla inliyor. "."

"Hmm." Geri çekiliyorum. "Yani bir yerlerde saklanan insan taciri çocuk ve kadınları hiç duymadın mı? Bana verecek bir şeyin olmadığını mı söylüyorsun? Paralarını idare yardım eden adamın masum çocukları alıp sattıklarından haberi yok mu?"

"Evet! Yemin ederim! Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ona inanıyor musun?" Solumdaki Enzo'ya bakarak soruyorum.

Omuzlarını kaldırıp başını sallıyor. "Hayır. Muhtemelen küçük çocuklardan hoşlanıyordur, o hasta herif." "Kardeşim haklı mı? Küçük çocuklara dokunuyor musun? Kendini koruyor musun?"

"Hayır, hayır, hayır." Yüzü soluyor, çenesi titriyor. "Ben bunu yapmam. Hiç kimseye dokunmadım-" gereken bir şeyi ağzından kaçırdığını fark edince gözleri kendi gezegenleri gibi büyüyor. "Ne zaman?" Diğer adama doğru yürürken ayak seslerim odada yankılanıyor.

Bıçak keskin bir şekilde Victor'un yanağına inip onu boydan boya keserken gözlerini Jared'e diker. "Ahhh!" Victor, kırmızı damlacıklar yüzünün aşağı süzülürken çılgılık atar.

Yüzü dehşet içinde Jared'i "Bu yakında sen olacaksın, ama çok daha kötüsü" uyarıyorum. "Lütfen! Ben hiçbir şey bilmiyorum!" diye beni ikna etmeye çalışıyor.

Ama artık çok geç.

"Hâlâ konuşmak istemiyor musun?" Elimdeki bıçağı kaldırıp Victor'un diğer uyluğuna ama bu kez atardamarı güzelce kesip temizledikten sonra bıçağı çekiyorum.

"Bak, ölmek üzere. Yavaş yavaş," diyorum şimdi ağlamakta olan Jared'e. "Sana da böyle mi istiyorsun?"

"Anlamıyorsunuz!" diye feryat ediyor. "Benim bir ailem var. İki genç kızım var. Bir bok söyleyemem. Hepsini öldürecekler ya da satacaklar. Lütfen, sadece öldür beni." Gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. "Sadece yap."

Sesindeki çaresizliğin kokusunu alıyorum. Matteo'ya ve diğer çocuklara yaptıklarından sonra çocuklarına zarar vereceklerinden hiç şüphem yok.

Victor'a dönüp bakarak ona da aynı fırsatı veriyorum.

"Seni hâlâ kurtarabilirim," diyorum ona. "Bana bilmem gerekenleri söylersen kanamayı durdururum."

Dişlerini sıkıyor, gözlerindeki ışık yavaş yavaş sönüyor. Boğazından çıkan kıkırdama damarlarına taze bir öfke katıyor.

"Annenle babanı öldürdüklerine sevindim. Ve küçük kardeşini de."

Sanki sözleri kanımı emmiş gibi vücudumdaki kan . "Az önce ne dedin sen?"

Sözlerini kafamda defalarca tekrarlarlarken boynumdaki damar . Çünkü baba demedi. *Ailemi* öldürdüklerini söyledi.

Hayır. .

Gözlerim Enzo'ya takılıyor ve aynı sorunun onun da kafasında döndüğünü anlayabiliyorum.

"Bilmiyor muydun?" Victor'un kahkahası havayı dolduruyor, öncekinden daha da sert, başı eğlenceyle geriye düşüyor.

Elim ensesini kavıyor, bıçak hâlâ diğer avucumda sıkılı, bu işi sonsuza dek bitirmeye hazır.

"Annem hakkında ne biliyorsun, seni lanet olası pislik?!"

Enzo şimdi yanımda, dokuz milimetrelik silahıyla adamın taşaklarını işaret ediyor. "Annemize ne yaptılar?"

Konuşun ve bu işi halledelim."

Saklı öfkesi açığa çıkıyor. Hissedebiliyorum, kokusunu alabiliyorum, benimkiyle birleşiyor.

Adam sonunda bize bakıyor - gerçekten bakıyor, gözleri tehditkâr bir şekilde ikimizin arasında geziniyor. "Beni nasıl öldürmeye karar verirseniz verin, size söyleyeceğim. Gitmeden önce amcık suratlarınızda acı görmek istiyorum."

Enzo onu ağzına doğru tabancayla vuruyor.

Sıkılmış dişlerinin arasından "Konuş," diye bağırıyor. "Şimdi."

Victor sırtıyor, dişlerinin arasındaki kan ağzının kenarından dışarı damlıyor. "Annenin araba kazası bir kaza değildi. Faro, baban ona mahalledeki herkesin ödediği koruma parasını vermeyince anneni nasıl öldürttüğünü anlatıp dururdu."

Ne? Bunu nasıl bilemeyiz? Ve ona inanıyor muyuz?

"Bu imkânsız," diyorum. "Sarhoş bir sürücü yüzünden öldü."

"Evet," diye kıs kıs gülüyor. "Polislerin babana söylediği buydu, ama polislere kim para verdi sanıyorsun?" Yüzlerimizde belirmesi gereken şoku yutarken kahkahası alaycı bir tonda. "Eminim senin ihtiyar bunu anlamıştır ya da Faro onu vurmada önce söylemiştir."

Bacağından sızan kan onu her saniye öldürürken göz kapakları titriyor.

"Para verdikleri çocuk yapması yaptığında, yani annenin arabasına çarptığında, ona ve çocuğa bir şey enjekte ettiler ve her ikisini de anında öldürdüler."

İtirafının ağırlığı beni yere çakan taşlar gibi üzerime çöküyor. "Yaşıyor muydu?"

Dünyam dönüyor, umutsuzluk görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Evet, çok canlı." Alay ediyor. "kadar canlı ki Faro'nun onu öldürürkenki yüzünü gördü. Sal ona bunu bizden birinin yapmasını söylediğinde bile bunu yapan kişi olmak istedi." Kan öksürüyor. "Ama bu Faro. Her zaman kararları veren kişi olmak ister."

O yaşıyordu. Onu kurtarabilirdik. Biri ona yardım edebilirdi.

"Bize doğruyu söyleyen iyi edersin," diye ekliyor Enzo. "Söylemezsen, öğreniriz ve lanet ailenin her üyesini öldürürüz."

"Ailem yok," diye mırıldanıyor, dakikalar ilerledikçe sesi kısılıyor, hayatı da onunla birlikte kayıyor. "Size doğruyu söylüyorum. Şimdi öldür beni, çünkü sana o çocukların nerede olduğunu söylemeyeceğim. Onları kendin bulabilirsin."

Pop.

Ben boğazını kesmeye fırsat bulamadan Enzo Victor' şakağına bir sıkıyor. duran ölü adama sertçe bakıyor, bakışları hepimizin çok iyi bildiğı azap dolu. Sonra adamın kalbine bir kurşun daha sıkıyor. Ama durmuyor. Sayılamayacak kadar çok delik olana kadar kurşunlar teker teker uçuyor. Muhasebeciye doğru yürürken, "Ağzından çıkanı bir saniye dinleyemezdim," diye açıklıyor. Adamın vücudu titrer, ağır bir sessizlikle sersemler.

"Boğazını kesmeden önce iki saniyen var." Enzo başını eğerek bana bir işaret yaptı. "Buna gerçekten ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim ve ben kardeşimi reddedecek biri değilim."

"Özür dilerim," diye ağlıyor. "Ben-"

O daha sözünü bitiremeden bıçağı boğazını kesiyor. Gözlerini kırpmadan bana bakarken boynundan kalın bir kıpkırmızı tabaka sızıyor.

Victor'un kalçasından diğer bıçağı alıyorum, sonra diğer silahlarımla dolu çantaya geri dönüyorum ve siyah bir bez çıkarıp iki bıçağı da onun üzerine yerleştiriyorum.

"Temizlikçileri arayacağım," diyor Enzo. "Ve Bianchi'leri bulduğumuzda, anneme tam olarak ne olduğunu öğreneceğiz."

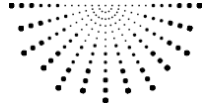
"Sanırım doğruyu söylüyordu." Ona doğru döndüm. "Şimdi her şey mantıklı geliyor. Bizden neden nefret ettiklerini. Annemin gündüz vakti sarhoş bir sürücü tarafından öldürölmesi ne kadar tuhaftı. Arabalar o kadar hasar görmemişken ikisi de öldü. Fotoğrafları gördük. Doğru olduğunu biliyorsun."

Boynunun arkasını kavırıyor, silahı kalçasında. "Evet."

Başını sallıyor, çenesi esniyor. "Dom'a söylemeliyiz."

"Biliyorum. Bianchiler ailemizi düşündüğümüzden de fazla mahvetti."

CHAPTER SIXTEEN

RAQUEL

O gittikten ve ben odamıza döndükten sonra, tekrar aşağı bodruma girmeyi her şeyden çok istedim. adamlar hakkında doğruyu söyleyip söylemediğini bilmek istiyordum. Ama aynı zamanda onlara ne yapacağını görmek, neler yapabileceğini bilmek istiyordum.

Sığır gibi taşınan adamları ve Dante'nin gözlerindeki şeytani bakışı ilk gördüğümde korkudan felç oldum. Ondan korktuğumdan değil. Bir kez daha babam gibi birini bulduğumu fark tüm bu durumdan dehşete düşmüştüm.

Tüm yetişkinliğim boyunca, içine doğduğum suç dolu hayatla hiçbir olsun istemedim. Ama her zaman beni gölgelerde buluyor, sanki bir parçamış gibi, onu uzaklaştırmış olsam bile.

Ama umarım Dante farklıdır. Umarım babam gibi değildir. Sonsuza kadar sahip da, şu sahibiz. Ve şu , hala onu istiyorum.

Bir saat sonra, hâlâ yatak odasıdayım, istediği gibi kapı aralık. İşinin ne zaman biteceğini bilmediğim için duşa giriyorum ve kıyafetlerimi çıkarıp yerde bir yığın bırakmadan önce neredeyse kaynar olan suyu açıyorum. İçeri giriyorum, sıcaklığın vücudumu sarmasına ve varlığımın acımasızlığını eritmesine ihtiyaç duyuyorum.

Hayatım nasıl bu hale geldi?

Ailemin ne yaptığını merak ediyorum. Beni mi arıyorlar? Yaralandığımı mı düşünüyorlar?

Onlara bunu yaşattığım için kendimi kötü hissediyorum ama başka bir ülkeye kaçmadan önce onları görecektik kadar kötü hissetmiyorum. Gittiğimde onlara bir mektup göndererek güvende olduğumu ama asla geri dönmeyeceğimi bildireceğim. Umarım neden yaptığımı anlarlar, ama anlamazlarsa da benim için sorun değil.

Su saçlarımın üzerine düşüyor, sırtımdan aşağı damlıyor. Avucumda şampuanla ve gözlerim kapalı, saç derime masaj yapmaya başlıyorum.

Düşüncelerim Danteye gidiyor, acaba cinayetle bitti mi

diye... Cinayetle mi? , bunu söylemek bile delilik.

Hoşlandığım adam muhtemelen birini öldürüyordur. Şu anda.

Vücut yıkayıcısını elime , arkamdaki kapının gıcirtısını duyuyorum, sonra da yavaşça kapanma sesini.

O burada.

Sis daha da yükselerek görüşümü bulanıklaştırırken, bedenim odanın süzülen buhar kadar yoğun bir farkındalıkla karıncalanıyor.

Onu göremiyorum. Ama aurasını hissediyorum, tıpkı bir hayalet ya da teninizi bir varlık gibi. Ama sağa kayarak duş kapısına doğru baktığımda, onun karanlık gölgesini buluyorum.

, eli kapının üzerinde ve sinir uçlarım canlanıyor. Nabzım içimde uyandırdığı yoğunluğa uyanırken bedenim dokunuşunu .

Onun yanındayken kendime güvenmiyorum. Birlikteyken başka biriyim. Olmaktan çekinmediğim biri. Vücudum içten içe ısınıyor, onu burada istiyorum. Benimle olmasını.

Ten tene.

Vücut vücuda.

Kalp kalbe.

Bu adam bana bir şey yapıyor. Daha önce hiç yaşamadığım ve bir daha asla yaşamayacağım bir şey.

Paylaştığımız türden bir kimya her zaman zamanla kazanılmaz. Bazen en başından beri oradadır, onu alıp kendimize mal etmemiz için. Ve ben onu kendime ait kılmak istiyorum, sadece bir an için bile olsa.

Kapı seferinde biraz daha açılıyor. Vücudum damlıyor, ıslak, çıplak, bu adamın onun olanı alması için hazır. Ona vermek istediğimi.

Yüzünü gördüğümde kalbim göğsümde sarsılıyor, bana sessizce bakarken saçlarının parçaları alınına düşüyor, duygular yüzünün hatlarında geriliyor. Gözlerim siyah kapüşonundan siyah doğru kayarken nefes verişim hızlanıyor. Parmakları kanla kaplı.

Korkmalıyım. Kapattım.

Kaçmak istemeliyim. Ama kaçmıyorum. Sadece onu daha çok istiyorum.

Her şey siyah ve beyaz değildir. Dünyada sayısız gri var ve o grinin en koyu tonu. En sevdiğim renk.

Ona yer açmak için geri çekiliyorum. Bana istek ve ihtiyaç dolu bakışları -yüzümden göğüslerime ve kalçalarımaya doğru süzülen gözleri- bedenimi beklentiyle sarıyor. İlk kez içime girdiğini hissetmek için can atıyorum. O baktıkça göğsü daha da genişliyor ve ben daha da .

Avucumu onunkine doğru uzatarak onu bana katılmaya davet ediyorum. Ve gözlerini kaçırmadan spor ayakkabılarını çıkarıyor, yaklaşmadan önce topuklarıyla itiyor.

Bir anın daha boşa gitmesine dayanamayarak ona doğru ilerliyorum, kapüşonunu vücudum ona çarpana kadar çekiyorum, tırnaklarım sırtındaki kaslara yapışırken dudaklarım çılgınca onunla buluşuyor.

"Mmm," diye mırıldanıyorum, sonunda ikimizin de umutsuzca istediği şeye teslim oluyorum.

İniltisi dilimi emerken titretiyor, eli başımın arkasına yerleşerek beni ağzının derinliklerine itiyor. Parmaklarım kapüşonunun kavırıyor ve yere düşene kadar aceleyle vücudundan aşağı kaydırıyor.

Dudaklarımızı sadece birkaç saniyeliğine ayırıyor ve tişörtü de aynı yolu izlerken gözlerini kaçırmadan endişeyle eşofmanını çıkarıyor. Kalın, uzun aleti dışarı fırlıyor arzu merkezimde sıkışıp zonklıyor. Onu bastıramıyorum ve bastırmak da istemiyorum. Bu adamın her deliğime girmesini istiyorum.

Bakışlarım ona ziyafet çekerken açlığım beni bekliyor. Şehvet dolu nefesler ağzımdan kaçıyor; duşa girerken gözlerim artık onunkilerle aynı hizada. Bir hırıltıyla beni sertçe duvara önce başka bir nefes almam için bana saniye bile vermiyor.

Dudakları dudaklarımı bulduğunda bir eliyle yüzümün yan tarafını diğer eliyle boynumun yapıyor. Günlerce süren arzu ve günlerce süren itme ve çekme sonunda deliliğe dönüşüyor. Onun vahşi iniltileri benim ahlaksız iniltilerimle birleşirken, bir eli çenemin dibine düşüyor, öpüşmemiz çiğleşirken parmakları kabaca tenimi ısıyor. Dizginlenemez.

O başka biri. Çaresizlikle istediğim biri. Ellerinini beni delip geçmesini istiyorum.

Sonsuza dek onun tadına bakmak istiyorum. Uzun zaman önce gittiğimde, tenime dokunuşunu sanki hiç gitmemiş gibi hatırlamak istiyorum. Elleri, her şeyi tüketen çekiciliğimizin sürekli bir hatırlatıcısı.

Ağzı şimdi boynumda, göğüslerime doğru ateşli bir yol öpüyor.

"Dante," diye inliyorum, parmaklarım saçlarını oyuyor.

Bana bakarken dudakları sertleşmiş meme ucumun etrafını sarıyor, bakışlarının daralmış yarıklarında delilik gizleniyor.

"İşte böyle, bebeğim." Dilini sertleşmiş tomurcuğun üzerinde gezdiriyor, dişleriyle kavıyor ve ben haykırırken acımasızca çekiyor. "Adımı aynen söyle. Küçük bir sürtük gibi boşalmam için yalvar."

Göbeğimde bir ağrı var. Tahrik olduğunda benimle konuşma şeklini seviyorum. Sırılsıklam saçlarını daha sıkı kavıyorum, kirli kelimeler beni daha da ıslatıyor. Diğer meme ucum ağzının içinde kayboluyor ve ona da aynı vahşilikle davranıyor, göğsümün etrafında inliyor, bu da amıma bir sarsıntı gönderiyor. Daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştım ama daha fazlasını istiyorum. Buna ihtiyacım var.

"Seni içimde istiyorum. Lütfen. Sana daha önce ihtiyacım var-"

Vücuduma o kadar hızlı vuruyor ki nefesim kesiliyor. Ağzı vahşi nefeslerle dudaklarımı sıyrırken eli boğazımı sıkıyor.

"Beni terk etmeden önce mi?" diye

hırlıyor. Sıcak. Açgözlü.

Gözlerindeki bakış çok sahiplenici ve otoriter. Bir erkekte istediğimi hiç bilmediğim şeyler. İşte olması gereken bu.

Keşke gitmek zorunda olmasaydım. Kalırdım. Bana sahip olmasına ve beni onun yapmasına izin verirdim. Ama rüya benim gerçeğim değil.

"Seni bırakacağımı sana düşündüren nedir, Raquel?" Ve sonra dudaklarımı yakalıyor, eli boynumu sıkıyor ve içimin titreyip siki için kenetlenmesini sağlıyor.

Diğer eli istediğim yere gelene kadar vücudumda geziniyor. Beni avucunun içine alarak hassas etime masaj yapıyor ve amımın serbest kalmak için ağrımasına neden oluyor. Ağzına inliyorum; dişleri alt dudağımın üzerine batıyor, sonra bir parmağını içeri sokuyor, klitorisimin etrafında yavaşça dönüyor, sonra çekiyor, sonra tekrar yapıyor.

İşkenceye son vermiyor. sürekli kenarına getiriyor, sonra da çekip alıyor ve onun için eskisinden daha fazla acı çekmeme neden oluyor.

"Neden bundan ayrılmak isteyesin ki bebeğim?" diye soruyor, iki parmağını sokmadan önce bakışlarımı yakalayabilmek için geri çekiliyor ve gözlerimi havai fişeklerle aydınlatacak kadar derine dalıyor.

Tırnaklarım duvarı kavramaya çalışıyor ama

faydası yok "Bu am benim."

"Evet!" G noktama acımasızca vurup bacaklarımı titretirken ağzım bir O harfi oluşturarak çığlık atıyorum.

"Söyle, Raquel. Benim olduğunu söyle."

Zar zor konuşabiliyorum. Yüzüyormuşum gibi hissediyorum. Dante'yi istemek, yüksekte duran ince bir cam zeminin üzerinde yürümeye benziyor: aşağıdaki manzaranın güzelliğine hayranlık duyuyor ama düşüp hayatınızı yaralamamak dua ediyorsunuz. Ama yine de buna değebilir.

"Bu senin! Hiç kimse beni bu kadar iyi hissettirmemişti," diye

inliyorum. "Ve kimse hissettiremeyecek."

Sanki öyle olmasını istemiş gibi. Sonsuza dek onun olmamı istemiş.

Hızlı bir hareketle beni belimden tutup havaya kaldırdı ve bana baktı. "Korkma ve sıkı tutunmayı unutma."

"Ne-"

Ama o vücudumu ustalıkla çevirmeden önce bitiremiyorum, böylece kalçalarım boynunu sarıyor ve ağzım ağır horozunun hizasında. Hayatımda hiç deneyimlemediğim bir altmış dokuz pozisyonu. Kalçalarımı döndürerek göbeğimi ağzına yaklaştırırken, sahiplenici elleri kıcımlı kavlıyor.

"Ne kadar güzel bir amcık." Ona karşı üflüyor. "Bundan zevk alacağım."

Ve dili yavaş, kışkırtıcı bir dalış için dışarı çıktığında, neredeyse duyumdan çöküyorum. Ama ellerim onun devasa bacaklarının etrafında aynı şeyi yaparken o beni daha sıkı tutuyor.

Yavaşça inerken yanaklarımı çukurlaştırarak dudaklarımı sikinin etrafına indiriyorum. Zonklayan klitorisimin etrafında hırladığında, onu tamamen derinlere çekerken neredeyse boşalıyorum.

Hareket etmeye başlıyorum, dudaklarımı sıkıyorum ve dilim onun uzunluğunda yukarı ve aşağı sürüklenirken onu daha hızlı alıyorum. Titriyor, inlemeleri yoğunlaşıyor ve benim inlemelerim de ona katılıyor.

"O siki emmeye devam et bebeğim," diye . "Çok iyi yapıyorsun."

İçime girerken dilinin etrafında kasılıyorum, ucu klitorisime doğru yuvarlanırken vücudum tutuşmuş bir telaşla kükrüyor, dişleri ovarken emiyor. Sırılsıklam oldum. Çekirdeğimdeki sıcaklığı hissedebiliyorum. Kendimi kaygan ve zonklayan hissediyorum.

"Oh, fu-fuck!" Serbest bırakılma üzerimde sürünürken ağlıyorum.

Bedenim dalgaya binerken ellerim . Kalınlığını bir kez daha yutuyorum, başımı daha hızlı sallıyorum, neredeyse orada olduğumu biliyorum ve bana katılmasını istiyorum.

Beni öylesine arsızca yutuyor ki, her şey onun merhametine kalmış. Dili kıcıma doğru ilerliyor, hiç kimsenin bulunmadığı o en mahrem yerde daireler çiziyor.

Ona verirdim. Sorgusuz sualsiz. İnanılmaz hissettirirdi. Bunu yapacağını biliyorum.

Oradaki his amıma ulaşıyor ve dilini düzleştirerek titreşen çekirdeğimin üzerinde gezdiriyor. Beni ağzına alıp vücudumdaki her zevk dalgasını söküp atarken ben paramparça oluyorum, onun sikini öğürüyorum.

"Bitirmedin bebeğim," diye geveliyor, bir eli beni sabit diğeri başımın arkasını kavlıyor, onu daha derin emerken beni daha da aşağı itiyor. "Evet, işte bu kadar. İyi bir kız gibi al."

Gözlerim sulanırken boğulacak gibi oluyorum ama durmuyorum. Onun talepkâr tavırları beni azdırıyor, bedenimin bir şekilde daha fazlasına ihtiyaç duymasına neden oluyor.

Parmakları dalgalarımın arasından geçiyor, beni dilime karşı zonkladığını hissedene kadar uzunluğunu tekrar tekrar yukarı ve aşağı iterken sertçe kavlıyor.

"Siktir!" diye kükrüyor, eli hâlâ başımın arkasında ve sıcaklığını boğazımdan aşağı fişkırtırken ağzımı sıkıca onun tabanına sarılmış halde tutuyor.

Onu emerek kuruturken inlemelerim sertleşmiş sikinin üzerinde titriyor. "Benim iyi küçük fahişem," diye homurdanıyor.

Salgısının her zerresi döküldüğünde, elini yanağımın altına sokarak beni geri çeviriyor.

"Gitme." Yalvarışı kalbime ulaşıyor ve onu kanatıyor. "Seni hepsinden . Benimle mutlu olursun bebeğim. Ben de seninle mutlu olacağımdan eminim."

"Dante, ben-"

Ama bitirmeme izin vermiyor. Çenesi vahşetle titrerken, ateşli bakışları kelimelerimdeki pişmanlığı kesiyor ve arzuya dönüşüyor.

"Arkanı dön." Talebi de sesi keskin. "Seni kalmaya ikna etmek için biraz daha uğraşacağım."

Ve az önce yaşadığım orgazma rağmen, tekrar istiyorum. Vücudum sadece o bakış yüzünden ısınıyor.

gözleri. Aynı hem beni parçalayabileceğini hem de tekrar bir araya getirebileceğini söyleyen gözleri.

Boynumun kolonunu kavlıyor, dili dudaklarımda gezinirken yüzümü ona çekiyor.

"Avuçlarını duvara yasla, tatlım." Beni acımasızca çevirmeden önce sözleri ağzımın üzerinde şeytani bir şekilde kıvrılıyor, bunu yapmamı beklemeden.

Sırtıma düşerken ellerim duvara çarpıyor ve kığım eğilene kadar beni itiyor.

"Aferin kızıma. Öyle kal ve kıpırdama." Duşun kapısını açıyor, soğuk havanın üzerimden geçmesine izin veriyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Saniyeler sonra tekrar içeri giriyor, ellerimden birini tutup arkama çekiyor, sonra diğerini tutuyor. Dengemi koruyorum, yanağım sabit durması için fayansların üzerine dikilmiş.

"Ne yapıyorsun?" Mırıldanıyorum, başımı çeviriyorum ve o gözlerin benimkilere sabitlendiğini görüyorum.

Onlara bakmak şeytanın gözlerine bakmak gibidir: davetkar ve büyüleyici, ancak karanlık ve gizemle dolu.

Sürekli aşık olduğum bu adam kim? Tek uzaklaşmak ve güvenli bir yerde, artık acı çekmediğim bir yerde teselli bulmakken o gerçekten biri mi?

Bir şey bileklerime yapışp onları sırtımın alt kısmında birbirine bağlarken cevap vermiyor.

"Külotun sen çok daha güzel görünüyor." Sesi su sesinin üzerinde gürliyor.

Sonra avucu gürültülü bir sesle kığımın üzerinde birleşiyor ve tenimin kabarcıklı bir sıcaklıkla patlamasına neden oluyor.

Ona karşı savunmasız olmayı seviyorum. İçimden gelen ihtiyaç midemin çukurunda kıvrılıyor ve beni daha fazlasını arzulamaya itiyor. Bizden daha fazlasını.

Onunla birlikte olmak bilinmezlik dalgalarına dalmak gibi ve şu anda umutsuzca sağ salım çıkıp çıkamayacağımı bilmek istiyorum.

Parmakları kalçamı arkadan sararken, göbeğimi bulup içeri girerken inliyorum.

"Seni gördüğüm andan beri seni istediğimi biliyordum. Bu amcığı istiyordum. Bu vücudu," diye kulağımın kabuğuna sürtünerek meme uçlarımda sertleşmesine neden oluyor. "Ama şimdi daha fazlasını istediğimi fark ettim. Bunu seninle istiyorum, Raquel."

Saçlarımdan tutup başımı geriye doğru çekiyor.

"Sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim bir şeyi istememi . Ve eğer ona seninle sahip olamazsam..." Aletini giriş yerimle hizalayıp ucunun içeri girmesine izin verdiğinde dokunuşunun hissi içimden kayboluyor. "Bunu başka biriyle yapmak istemiyorum."

Ve sonra kalçalarını çarpıyor, kendini tamamen içime sokuyor ve beni yakana kadar geriye.

Vuruşu sertleştikçe çığlıklarım sırtımdan aşağı süzülen su damlaları gibi kayıyor. Temposu vahşice, canavarca, misilleme noktasına kadar. Çığlıklarım çoğalıyor ve ben onları kontrol edemiyorum. Kontrol etmek de istemiyorum. Bedenim sanki bir başkasına aitmiş gibi hissediyorum. Sanki içinde yer kiraliyormuşum gibi.

Daha yükseğe tırmanıyorum, tekrar zirveye çıkıyorum.

"Evet, durma," diye yalvarıyorum. "Çok iyi hissediyorsun."

"Senin kadar iyi değil." Boğuk sesi yerini derin, erotik homurdanmalara bırakıyor.

Boştaki eli kalçama tırmanıyor ve klitorisimi buluyor, gelen çığlık çığlığa inlemelerin kaybolana kadar onu çimdikliyor ve tokatlıyor.

"Evet, böyle. Sikimin her santimini al."

Kalçalarının bir başka çılgınca hamlesiyle çözülüyorum, duvarlarım onun etrafında kenetleniyor ve çığlıklarım şehvani bir hal alıyor.

Saçlarımı avuç avuç çekiştirirken bir yandan da kendi boşalmasını kovalıyor ve siki içime daha derin giriyor. Ondan çekilmesini istememe gerek yok. Bunu kendi yapıyor, kayarak çıkıyor ve ben izlerken avucunun içinde sikini okşuyor, yeniden tahrik oluyor.

İnlemeleri birbirine yaklaştıkça gözleri benimkilere kilitleniyor, asla Sonra tüm sırtıma patlıyor. Kıcıma damlamadan önce sıcaklığı hissediyorum.

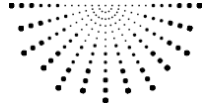
"Mmm," diye iç geçiriyor. "Kıcın döllerimle kaplıyken çok seksi görünüyorsun."

Düzensiz nefes alış verişlerimi sakinleştirmeye çalışırken tek tepkimin ağır pantolonlar olduğunu fark ediyorum. Beni saçlarımdan tutup yukarı çekiyor, ona yaslanmam için beni düzeltiyor, ağız benimkiyle aynı hizada.

Ama bu sefer öpücük yumuşak, yavaş ama tutkulu bir sıcaklıkla büyüyor. Korktuğum bir şeye dönüşüyor.

Ona asla kalbimi vermeyeceğime yemin etmiştim ama artık kalbimi anladım. Öyle ya da böyle onu çalacak.

CHAPTER SEVENTEEN

DANTE

İKİ HAFTA istediğimden daha hızlı geçti. Raquel ile geçirdiğim zaman yavaş yavaş sona eriyor. Onu daha iyi tanıdım ve sadece gözlemleyerek keşfedemeyeceğim şeyler öğrendim, onun kalbinde yatan şeyler.

Birlikte günler bizi eskisinden daha da yakınlaştırdı, her an asla sahip olamayacağımız bir geleceği sağlamlaştırdı.

Artık onu zorla tutmamaya, zamanı geldiğinde ona her şeyi anlatmaya karar verdiğime göre, benden uzakta olmak isteyeceğini biliyorum. düşmanı olmadığımı ikna edebileceğim bir yerden uzakta.

Ona ne kadar kötü yalan öğrendiğinde, beni dinlemek ve ben de bunu ona karşı kullanmayacağım. İstedğim bu değildi ama yarattığım canavar bu.

İki hafta önce, duşta seviştığımız günün ertesinde, onu gerçek olduğuna inandırdığım sözleşmeyi imzaladı. Onu kandırmaktan nefret ediyordum ama oyuna devam etmek zorundaydım. Henüz gidemez. Carlito ve Bianchi'lerin icabına bakana kadar olmaz.

Dün Bianchi'lerin kaptanlarından Vincenzo'dan yerlerini öğrendik, el feneri konusunda oldukça becerikli olan Dom sayesinde. Adamlarımız, çocuklarının bize doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenmeye çalışıyorlar.

Jared ve Victor'u öldürdükten sonra bilgiye aç ve süreçte Palermo'daki pek adamı öldürdük. Hiçbiri çocukların ya da Bianchi kardeşlerin yerini söylemeye yanaşmadı... Ta ki Vincenzo imdadımıza yetişene kadar.

Kadın ve çocuklarla işlettikleri özel kulübün yerini tespit etmeliyiz. Onları kurtarmalıyız ki sonları Matteo gibi olmasın.

Dom annemizin öldürüldüğünü öğrendiğinde neredeyse kendini kaybediyordu. Ona hemen söylemedik. Chiara'nın Cain tarafından saldırıya uğraması, ardından babasının adamı Miles tarafından kaçırılması ve bizim muhafızlarımızdan biri olması gibi bir sürü sorunu vardı. Adam Faro tarafından buraya yerleştirilmiş bir köstebekten başka bir şey değildi ve biz de buna kandık. Bu durum ekibimizin geri kalanına güvenmemizi zorlaştırdı ama elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz.

Dom, Bianchi'lerin geri kalanının, Chiara onu vurduğunda Faro'nun tattığından daha acı verici bir ölüm tadacağına yemin etti. Bunun için seve seve gönüllü olurum.

Cam kapıdan dışarı bakarken, evin içinden Raquel'i havuz kenarındaki şezlonglardan birinde Chiara ile konuşurken izliyorum. Chiara Raquel'in telefonunu aradığında, konuşmalarına engel olamadım. Ne kadar yakın olduklarının farkındayım.

Chiara, Raquel'i neden aldığımı zaten biliyor. Benden memnun değildi ama ondan bir şey söylememesini istedim. Beni terk etmesi güvenli Raquel'in yok olmasını istemiyorum.

Bu düşünce bile kalbimi yerinden söküyor. Nabzımın hızlı atışlarını dengelemeye çalışırken bir yumruğum yanımda sıkılıyor.

Onu kaybedemem.

Chiara'ya kuzenine ne kadar değer verdiğimi anlattım ve sessiz kalması için adeta yalvardım. Bir şey söylemeyeceğine yemin etti ama sadece Raquel'in de mutlu olduğunu ve ona Dom'un Chiara'ya ilk başta davrandığından çok daha iyi onaylarsa.

Umarım Raquel ona bunu söylüyordur.

Büyürken Raqueli tanımasam da Chiara, psikopat babası Faro'dan kaçabildiği her yanımdaydı. Biz doğmadan önce ailemin sahibi olduğu pastaneye gelirdi ve hep birlikte takılır, babamın meşhur çikolatalı kekleri ve Oreo kekleriyle karnımızı doyururduk. Kahretsin, çok . Tarifleri defterine yazardı ama kaçıp her şeyi geride bıraktığımızda defteri kaybettik. Sık sık ailemi yakın tutmanın bir yolu olarak o tarifleri kopyalayıp kopyalayamayacağımı merak , ancak bunun onları kaybetmenin acısını tekrar gündeme korkuyorum.

Raquel'in hücreyi yanına koyduğunu gördüğümde kapıyı açıp ona doğru yürüyorum.

"Teşekkür ." Bana içten bir gülümseme veriyor ve iç çekerek telefonu bana geri uzatıyor. "Onunla konuşmak çok güzeldi. Kardeş gibiyiz. Onu çok özledim."

"Onu yakında göreceksin," diyorum ona, doğru olmasını umarak.

"Hayır, yapmayacağım." Dudakları kaşlarını çatarak büküldü. "Ülke dışına çıkmadan önce onu göremem. Bu çok riskli."

"O zaman ziyarete gelebilir," diye araya gir, başka ne diyeceğimi bilemeden.

"Sanırım onunla gizlice nasıl iletişim kurabileceğimi bulabilirim, ya da belki..." Gözleri parlıyor, ısıltılı sırtışıyla genişliyor. "Seni arayabilirim ve sen de benim için onunla iletişime geçebilirsin. Kendi casus filmimiz gibi."

Vücudu geriliyor, beyaz bikinisi bronz teninin üzerinde daha da parlak görünüyor ve sikim tepki olarak sertleşiyor.

İlk kez içine girdiğimden beri duramadık. O kadar seviştik ki, sanırım onu yıprattım. Vücudunda aşına olmadığım bir santim bile yer yok.

"Peki bu casus filminde başka ne yapıyoruz?" Kaşlarımı sallayarak altın sarısı yüz hatlarından bir gülümseme daha koparıyorum.

Ayağını tekmeliyor ama kalçama indiremeden bileğini kavriyorum, bakışlarım itiraf etmesi çok zor duygulardan oluşan bir battaniyeye sarılıyor.

"Bunu bir daha denersen seni dizlerimin üzerine atar ve tüm adamlarımın görmesi için parmaklarımla o amcığını açarım."

Uzun, keskin bir nefes çekiyor, kalçalarını birbirine sürtüyor ve kaşları gergin bir şekilde sertçe yutkunuyor.

"Beni çıplak görmelerine asla izin vermeyeceğini ." Sesi kırıldı.

"Belki de fikrimi değiştirdim." Diğer ayak bileğini tutup kalçalarını yukarı çekiyorum ve amaletimin üzerine gelene kadar bacaklarını ayırıyorum. "Belki de bana tam olarak ne yaptığını ve neden yaptığını görmeliler." Sikimi onun üzerinde yuvarlıyorum. "Hayatımda gördüğüm en güzel küçük amcığa sahipsin."

"Dante," diye inliyor, protesto etmek için değil, arzuyla, kimin izlediğini umursamadan, çaresizmiş gibi kalçalarını çeviriyor.

Adamlarım yeterince yakın ve sırtları bize dönük, metrelerce . Arkalarını dönmeyecekler. Onlar daha iyi bilir.

"Ayağa ," diye emrediyorum, yavaşça ayaklarını indiriyorum.

"Ne yapacaksın?" Ayağa kalkarken telaşlanıyor.

Az önce oturduğu şezlonga oturuyorum ve onu kucağıma çekiyorum, böylece kıcı havada ve iki erkeğime doğru bakıyor. Kafalarının arkasında göz olmaması iyi bir şey.

Önündeki başka bir adamın sırtına bakıyor, kalçalarını gerdiğimde gözleri açılıyor

bir elimle ayırdım.

"Daha geniş," .

Kıçının yanaklarını avuçlayarak benim için daha da açılmasını izliyorum. Mayosunun alt kısmı ortaya doğru yükseliyor, şimdi daha çok bir tanga gibi görünüyor.

"Bu çok şaplak atılabilir bir kıç." Parmaklarım yuvarlak, dolgun keşfediyor, sonra bir tanesine sertçe vuruyorum. "Sence bunu duydular mı?"

İnliyor, ben de tekrar yapıyorum. Daha sert. "Oh, Tanrım, Dante." Üzerimde kıpırdandı.

Elim şimdi onun kızarmış tenini okşuyor, çok güzel ve baştan çıkarıcı. İşaret parmağım kumaşı yana kaydırarak nemli yarığını ortaya çıkarıyor.

"Çok sertleşmişsin," diye nefes alıyor, boğucu sesi benim kurtuluşum ve lanetim. "Onların önünde bana dokunmanın beni ne kadar ettiğini bilmek hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Mmm, öyle," diye mırıldanıyorum onaylayarak, parmağımı o deliğin içine daldırıyorum. "Bunu hissedebiliyorum. Benim için her zaman çok ıslaksın, değil mi bebeğim?"

Şişmiş dudaklarını birbirine bastırırken kısık bir sesle mırıldanıyor. Omzunun üzerinden bakıyor ve gözleri okyanusa açılan bir sal gibi benimkilere yapışıyor, beni pişmanlık dalgalarında boğuyor.

Bu muhteşem kadını inciteceğim ve ilk planım için utançtan başka bir şey hissetmiyorum. En başta bir yalan karşısında onunla evlendiğim için bile. Babasını incitmek istedim ama sonunda incinecek olan tek kişi o ve bu da onunla birlikte beni de mahvedecek.

"Dokun bana," diye yalvarıyor, kendini elime doğru daha da itiyor.

Ona istediğini veriyorum, parmaklarımı ıslak ve sıcak girişine sert darbelerle sokuyorum. Baldırıma gömülürken bir çığlığı bastırmaya çalışıyor, inlemeleri üzerimde titreşiyor. Diğer elimi onu ayırmak için kullanıyorum, kendimi daha derine sokuyorum.

"Bu seksi sesi bastırmak için iyi bir iş yapmıyorsun." Klitorisinin her iki tarafını ovarak dışarı çıkıyorum.

Sarsıntılı, düzensiz nefeslerle bana bakıyor ve tekrar içeri ittiğimde yüzünü üzerime saklıyor, dişleri tenimde .

Amcığı parmaklarımı , neredeyse damlıyor, bu yüzden ona daha sert veriyorum, onu kırmak istiyorum. Tırnakları bacağıma batarken inlemelerini yumuşak tutmaya çalışıyor, tüm vücudu titriyor ve kontrolünü kaybediyor.

"Çığlık at, bebeğim. Bırak seni duysunlar. Onu ne kadar sevdiğini duysunlar." Gözleri benimkilere döndü.

"Dante... Tanrım," diye kekeliyor, kaşları gergin. "Yapamam."

Avuç içim saçlarına kayıyor, parmaklarım saçlarını yumruklamadan önce yumuşaklığında geziniyor ve başını gidebildiği kadar geriye çekiyor. "Sana başka seçenek bırakmıyorum."

Amcığı kenetleniyor, beni daha derine çekiyor ve onu ellerimden çok daha fazlasıyla becermek istiyorum.

Parmaklarımı onun içinde kıvırıyorum, vahşi bir güçle G noktasına çarpıyorum. Bağlantısız kontrolü eriyip gidiyor, yerini soluk soluğa inlemeler ve çılgınca sızlanmalar alıyor. Benimleyken ne bedenini ne de zihnini kontrol edebiliyor. Hepsi benim kontrolümde.

" bu, bebeğim. Bak ne kadar iyi alabiliyorsun." Bir parmak daha ekliyorum, daha hızlı, daha derine pompalamaya devam ederken geriyorum, vücuduna iyileşmesi için bir an bile vermiyorum.

"Evet! Evet! Geliyorum!" diye bağırıyor, tırnakları bacağıma pençelerken etrafımda kasılıyor. Kasılmaları durana ve nefesleri sakinleşene kadar durmuyorum.

"Aman Tanrım. Çok utandım," diye iç geçiriyor, zar zor konuşabiliyor.

"Üzülme. Bu çok güzeldi." Elimi içinden çıkarıp üç parmağımı da ağzıma götürdüm.

Dudakları ayrılıyor, gözleri beni izliyor. Sikim o am için zonklıyor. İkimiz de zor nefes alıyoruz, bakışlarımızı birbirimizden uzak tutamıyoruz, bizi bir araya getiren tanıdık manyetizma tarafından tüketiliyoruz, gürültünün geri kalanını uzak tutuyoruz.

Onu sikime sarılmış olarak hissetmeden bir an daha duramayacağım için belinden tutup omzuma çekiyorum, mayosunun altını düzeltiyorum, böylece tamamen örtülüyör.

"Teşekkürler," mırıldanıyor, nefesi sıcak, sırtımı hizalıyor.

"Senin rahatsız olacağın bir şeyi asla yapmam bebeğim."

Ciddiyim. Birlikte olduğumuz üç hafta içinde onu oldukça iyi tanıdım, personelimin önünde onu parmaklayabileceğimi bilecek kadar iyi, ama bu şekilde açıkta dururken taşımayacağımı biliyorum.

Her gece ona sımsıkı sarıldığım yatak odamıza ulaştık. Değer verdiğim biriyle uyanmak hâlâ yabancı geliyor. Bazen başka biriymişim gibi hissediyorum. Dönüştüğüm bu berbat canavar değil. Ona layık olmayan biri. Reddedeceği biri.

Raquel her zaman benim ligimin dışında olacak. Onun güzelliği her zaman benim vahşiliğime rakip olacak. Ama her vahşinin karanlığın derinliklerine düşmesini engelleyecek nazik bir kraliçeye ihtiyacı vardır.

Onu bedenimden aşağı indirerek kollarımın arasına alıyorum, bakışlarımız yarına dair söylenmemiş sözlerle birleşiyor. Sahip olmama asla izin verilmeyen bir kadına duyduğum yoğun hislerimin her zerresi gözlerimden dökülüyor.

"Seninle geçirdiğim bu günler uzun zamandır yaşadığım en güzel günlerdi," diye fısıldıyorum.

"Çok uzun." "Ben de," diyor iç çekerek, sesi benimki kadar kısık, sanki daha yüksek bir ses bunu yok edecekmiş gibi

O an. "Ben... Seni nasıl bırakacağımı bilmiyorum Dante."

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum, ağzımı hızla onunkine indiriyorum ve onu açıklıkla öpüyorum, artık birlikte olmadığımız bu düşüncelere son veriyorum. Unutmasına ihtiyacım var ve bildiğim tek yol bu.

Elleri başımın arkasını okşuyor, tırnakları ağzını benimkine bastırıyor ve itiyor. Yatağı buluyoruz ve kıyafetlerimizi çıkarıyoruz. Vücudum karışıyor, bakışlarım aşağıya kayıyor ve gözlerinde ruhuma kadar hissettiğim o bakışı buluyorum.

Birinden hoşlanmakla onu sevmek arasında kutsal bir boşluk var, gitmek istesek de de bizi tek bir yöne götüren bir yer. Ve ben oraya ulaşmak için cehennem çukurlarından , sonunda benimkinin kırılacağını bilsem bile onun kalbi için savaşıyorum.

RAQUEL

Tenim çıplak olabilir, ama kalbim? Tamamen açıkta. Avuçları yanağımı öyle şefkatle kavırıyor ki, kalbimde çakan şimşeklere engel olamıyorum. Vücudu bana yukarıdan baskı yapıyor ve sikini derinlere gömerken gözleri benimkilerden ayrılmıyor, her itişinde hareketleri belirginleşiyor.

Nefeslerim aceleyle kesiliyor, onunkiler de bir o kadar ağır, dudakları benimkileri yumuşakça okşarken ben ona doğru soluk soluğa kalıyorum. Kalın uzunluğu beni inliyor, eli iç uyluğuma gidiyor, bir parça yukarı kaldırıyor ve daha yüksek bir inilti çıkarıyor. Yeni pozisyon beni daha derinden etkiliyor, bu yüzden zar zor konuşabiliyorum.

"Çok güzelsin, karıcığım." Sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı.

Buna karşılık tek yapabildiğim, bakışlarına haykırmak. Her onun, ruhuma kadar. Bu duygu o kadar uhrevi ki gözlerimden yaşlar akıyor.

Ve bu sefer, dudakları ağızımda gezinirken, beni öpüyor. Yumuşak. Samimi. Tutkulu bir açıklıkla dolu. Sanki dünyadaki tüm zamana sahipmişiz gibi, her saniye yarattığımız bu anları yakalıyormuş gibi bana karşı sallanıyor. Ben de öyle. Tam burada, şu anda onunla birlikte olmak, beni bu kadar arzulatan bir adamı nasıl bırakabileceğimi merak etmeme neden oluyor. Ellerim başının arkasında geziniyor, ona olabildiğince yakın olmak istiyorum. Bunun bitmesini asla istemiyorum.

Şimdiden ona nasıl bu kadar bağlı hissedebiliyorum? Bu gerçek gibi, sanki daha önce birlikte olmuşuz gibi. Sanki bedenlerimiz ve kalplerimiz hep birlikte hareket etmek için yaratılmış. Ve o beni hareket ettiriyor. Her bir parçamı.

Yüzünü geri itiyor, bacağımla indirirken bakışlarımız bir kez daha aynı hizaya geliyor. Parmakları ağrıyan klitorisimi buluyor ve telaşsızca okşuyor. Etrafında kenetleniyorum, vücudum titriyor ve sesim bana dokundukça daha da ihtiyaç - içime daha fazla batıyor - ta ki içimde karıncalanan serbest bırakmanın gücünden kaçamayana kadar.

"Evet, Dante. Aynen böyle." Vermeye fazlasıyla istekli olduğunu bildiğim bir şey için yalvarıyorum.

Daha ağır vuruşlarla batarken, karşı koyamayacağım kadar zor bir ritim bulurken, derin bir göğüs ondan çıkıyor. Ve düşünüyorum, omuzlarını tutuyorum, gözlerim ona bağlı, başkasına asla vermediğim her şeyi almasına izin veriyorum.

Bir iniltiyle prezervatifin içine dökülüyor, bu sefer takmayı hatırlamış. Beni öperken avuçları başımın üstünü kavırıyor, sesi titreyerek dilini sokuyor. Vücudu durulduğunda beni yanına yatırıyor.

Memnuniyet gözeneklerimden taşarken dudaklarımdan derin bir nefes kaçıyor. Seks sonrası kaşıkleşma beni mutluluktan uçuruyor. Parmaklarım onun kalın, erkeksi parmaklarının arasına giriyor ve o da elini benimkinin üzerinde şefkatli bir kucaklamayla kıvırıyor.

Bir erkek tarafından hiç dokunulmadım. Fiziksel olarak demek istemiyorum. Biri tarafından duygusal olarak, tam da kim olduğunuzun ruhuna dokunulduğunda ortaya çıkan bir güç var. Geçtiğimiz haftalarda Dante'yle yaşadığım da buydu.

Ve eğer onu geride bırakmanın zaman zor olacağını düşündüysem, şimdi imkansız olacak. Hak ettiğim mutluluğu elde etmek için kalmamı ve savaşmamı istiyor.

Ama bu mümkün mü? Beni gerçekten Carlito'dan koruyabilir mi? Ailemi uzak tutabilir mi? Ve gerçekten korku dolu, sürekli diğer ayakkabının düşmesini beklediğim bir hayat istiyor muyum? Tüm hayatını beni onlardan koruyarak geçirecek. Bu bizim için adil mi?

Birileri her zaman peşimden gelmeye çalışacak. Ailem beni ondan uzaklaştıran kadar asla rahat etmeyecek. Bunu biliyorum. İstediklerini elde etmek için hiçbir şeyden vazgeçmeyecekler. Ve Carlito yoluna herkesi öldürecek.

Dante Carlito'ya ne isterse yapabilir ama aileme zarar vermesine asla izin vermeyeceğim. Kalpleri yanlış yerde olabilir ama onlar hala benim ailem. Benim için en iyisini bildiklerini sanıyorlar ama ne kadar farkında değildirler. Para her şey değildir. Hayatını bana zarar vererek geçirecek bir adamla mücadele etmektense fakir bir adamla her gün mücadele etmeyi tercih ederim.

Ailemi aramalıyım. Durumumu tekrar açıklamalı ve kendi çizmeme izin vermeleri için onlara bir şans vermeliyim. Yapılacak en doğru şey bu. Onlar beni seviyor. biliyorum.

Dante'den annemi aramama izin vermesini istemeliyim ki iyi olduğumu bilsin. Onları endişelendirmeyi gerçekten sevmiyorum, ama fazla seçeneğim , değil mi?

Az önce yaşadığımız akıllara durgunluk veren seksten sonra suları test etmeye ve ona şimdi sormaya karar verdim. "Merak ediyordum da..." Parmaklarım ön kolunda bir ağağı bir yukarı kayıyor.

"Ne , tatlım? Söyle bana."

Bana böyle seslendiğinde içim ısınıyor ve yumuşuyor. Eğiliyor, dudakları şefkatle boynuma konarken saçlarımı ve bu jestin duygusal çekimi yüzünden içim sıkılıyor.

"Annemi aramak istiyorum," diye açıklıyorum. "Raquel, ben-"

"Bırak da bitireyim," diyerek kestim ve yüzünü ona dönmek için kendimi ittim. "endişelenmiş olmalı. Benim yüzünden hastalanmasını ya da başka bir şey olmasını istemiyorum."

"Bebeğim, eğer seni endişelendiren buysa bir mektup gönderebilirim." Yanağımı okşuyor. "Ama onu aramana izin veremem. Burası güvenli değil. Eğer seni burada bulurlarsa ve ben buralarda olmazsam..." Dudakları hızlı bir öpücük için usulca alnıma düşerken gözleri kapanıyor. "Özür dilerim. Sana hayır demekten nefret ediyorum."

"Peki," diye öfkeyle tükürdüm - ona değil, tüm bu duruma. "Özür dilerim, Raquel. Hıyarlık etmeye çalışmıyorum bebeğim. Seni korumak istiyorum."

"Evet," diye mırıldanarak kendimi ondan uzaklaştırıyorum. "Herkesin bana yapıp ne yapamayacağını söylemek için bahanesi hep bu."

"Benim için öyle değil." Başımın arkasından tutup beni kendine doğru çekiyor, alnı benimkinin üzerine düşüyor. "Affet beni. Söz veriyorum, seni incitmeye çalışmıyorum."

Çiğ sesi kalbimi kavıyor, her parçasını çekiştiriyor.

"Hiçbir kadına sana verdiğim kadar değer vermedim, tatlım. Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği. Sen benim için özelsin. Ve eğer bunu yapmana izin verirsem ve sana bir şey olursa..." Geri çekiliyor, sertçe iç çekiyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Sana zarar veren herkesi öldürürüm. Benim ne olduğumu anlıyor , bebeğim? Senin için hiç tereddüt etmeden anlıyor musun?"

Onun bu ciddi itirafı karşısında dudaklarım titrerken, gözlerim yaşlarla .

"Benden korkuyorsan sorun değil," diye devam ediyor, parmağıyla çenemi yukarı doğru itiyor. "Ama kimi becerdiğini bilmelisin."

"Ben... Ben korkmuyorum."

"Gerçekten mi?" Başparmakları alt kirpiklerimi hizalıyor, ağzının köşeleri kederli bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyor. "Gözyaşların yalan söylemez."

Ve onları .

"Korktuğum için ağlamıyorum," diye açıklıyorum, elim onun elinin üzerine düşüyor. "O zaman neden bebeğim?"

Kalbim boğazımda düğümleniyor, ona gerçeği söylemekten korkuyorum. Bunun beni bir şekilde ahlaksız yapacağından endişeliyim.

Derin bir nefes alarak, sadece . "Birinin beni cinayet işleyecek kadar önemsemesini ne kadar istediğimi hiç fark etmemiştim."

Başını arkaya yatırıyor, bana beş başım varmış gibi bakıyor. Elleri uzaklaşıyor ve sonra boğazından gürültülü bir kahkaha dökülüyor. Gülmeye devam ediyor, duramıyor ve ben de , neye güldüğümünden bile emin değilim.

"Hey," diye kıkırdarak göğsüne bir şaplak attım. "Bu kadar komik olan ne?"

"Bebeğim, söyleyebileceğin onca şey arasında bunu söylemeni hiç beklemiyordum." Bir elini yüzünde , kıkırdaması yavaşlıyor. "Bana sadece korkmadığını, dehşete de söyleyeceğini sanıyordum. Kahretsin, bu kadar deli olduğunu kim bilebilirdi?"

"Hey!" diye kıs kıs gülerek gözlerimi deviriyorum.

"Sadece Pazar günleri." "Bugün Pazar değil."

Dudaklarım yana doğru kıvrılırken omuzlarımı silkiyorum.

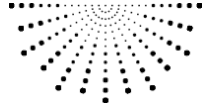
"Çok güzelsin amina koyayım." yuvarlanıyor, bileklerimi kavıyor ve başımın iki yanına sabitliyor. "Benim için bu kadar mükemmel olacağını kim bilebilirdi ki?"

Kalçalarını kavislendirerek inliyor, ağzı boynuma doğru iniyor.

"Umarım biliyorsundur..." diye ekliyor yumuşak öpücükler arasında omzuma doğru inerken. "Seni elimde tutmak için cehennem gibi savaşacağım."

Ve dudaklarına aç bir dokunuşla, ağzımdaki tüm bahaneleri alıyor. Kalamamamın tüm nedenlerini. Beni henüz yapmadığımız tüm vedalarla öpüyor, imkansız görüldüğünde bile dayanmam için beni ikna ediyor.

CHAPTER EIGHTEEN

DANTE

" grup yaşı adamı nasıl bulamadığımı ANLAMİYORUM!" Dom ayağa kalkarken kükrüyor, dikkati Vixen'in bodrumundaki adamlarımızın her biri arasında gidip geliyor.

Saat erken olduğu için kulüp çalışanlarının hiçbiri burada değil. Sadece kardeşlerim ve ben, artı birkaç düzine adamımız.

İşe aldığımız yeni eleman Reach, "Çıkmaz sokaktı efendim," diye açıkladı. "Oradaydılar, o kadarını biliyoruz ama biz önce başka bir yere taşınmış olmalılar."

Reach bize, sahip olduğumuz otellerdeki etkinliklerimizi korumak için kullandığımız bir şirket olan JDG Global Security'nin sahiplerinden biri olan Damian tarafından şiddetle tavsiye edildi. Damian ve JDG'nin diğer iki sahibi gibi Reach de Delta Force'tan. O hep birlikte görev yapmışlar.

Dört gün önce, Vincenzo bize Bianchi'lerin Faro'nun kulübesinde olabileceğini söyledikten sonra, Enzo'nun ekibin başında olduğu bazı adamlarımızı oraya gönderdik. Ama buldukları tek şey atılmış purolar ve bira kutularıydı.

"Nasıl oluyor da her zaman bir adım önde olabiliyorlar?" Dom, tavan ışıklarıyla loş bir şekilde aydınlatılmış geniş, çıplak alanda dolaşiyor. "Önceliğimiz tüm kadın ve çocukların yanı sıra o kulübü de bulmak. Adamlarının her birini almaya devam edeceğiz ve içlerinden birinin konuşması bu bizzat ben kafalarını kesip karılarına göndereceğim. Bu hayvanlar çizgiyi aştılar ve bunun için hepsi ölecek."

"Evet efendim," diye hep bir ağızdan yemin ediyor adamlar, yeminleri hem Enzo'da hem de bende yankılanıyor.

O çocukları ve iradeleri dışında herkesi kurtarmak için elimizden geleni ardımıza koymayacağız. Öfke, kalan tüm insanlık kırıntılarımı tüketiyor.

Babasının canını alan kişi ben olursam Raquel beni affedecek mi? sanmıyorum.

Ani bir acı göğsümün ortasına . Kalbim sadece onun için atıyor. Ve gittiğinde, geriye hiçbir şey kalmayacak. Ama ona söylediğim şey doğrudu: Bizi ayıran engeller ne olursa olsun, onu kaybetmemek için cehennem gibi savaşacağım.

O savaşa değer. Her şeye değer. Karanlıkta kalan tek parlak ışık o. olmadan, içindeki şeytanlar sonsuza dek kontrolü ele geçirecek.

RAQUEL

Son birkaç gündür, Dante annemi aramama izin vermediğinden beri

Ailemi düşünüyorum, özellikle de babamı.

Biz her zaman annem ve benden daha . Elbette, erkekler ve kadınlar için çok arkaik bir dünya görüşü var, ama ben hala onun küçük kızıyım. Beni seviyor.

Büyürken bazen arabalar gibi sıradan şeylerden konuşurduk, ki arabaları çok sever. Sanırım bu yüzden on iki yaşındayken onlarla bu kadar ilgilenmeye başladım. Onun ilgisini daha çok istiyordum. Amcalarımla dışarıda olduğundan daha çok benimle evde olmasını istedim. Ama . Diğer şeyler her zaman daha önemliydi. Bu yüzden çoğu zaman annemle kalıyordum.

Bir annenin hayal edebileceği gibi asla tatlı ya da nazik değildi. Sertti, beklentileri de kadar uzundu. Sanırım kısa boyumu babamın genlerinden almışım.

Annem sadece mükemmel notlar ve mükemmel bir görünüm beklemekle kalmadı, aynı zamanda hayatımın her alanında her zaman onun istediği gibi davranmamı bekledi. Nasıl bir işim olması gerektiğinden, nasıl bir adamla evlenmem gerektiğine kadar, hayatım doğduğum gün benim için yazılmıştı.

Sanırım benim doktor olmam da onun planının bir parçasıydı. Yine de plastik cerrah olmamı tercih ederdi. Hayatında bir kez olsun istediği şeyi yapmayacağımı açıkladığımda aylar süren bir kavga oldu. Aklınıza gelebilecek tüm İtalyanca kelimelerle küfrederek çılgına döndü.

Onu sakinleştiren babam oldu. Ona bunun dünyanın sonu olmadığını, genel cerrahlığın da harika bir kariyer yolu olduğunu hatırlattı. O da bunu atlattı.

Sonunda.

Eğer babam olmasaydı, bunu yapacağını hiç sanmıyorum. Ben ışığı görene kadar muhtemelen okul harcımı ödemeyi keserdi. *Onun ışığını* .

Bu şekilde büyümek zordu, ama kendime başkalarının daha da zor olduğunu hatırlatıp durdum. Chiara bunun en iyi örneğiydi. Babasının ona yaşattığı her şey anlatılamazdı. Kuzenime kıyasla ben şanslıyım.

"Biraz daha ister misin?" Janet tabağıma tarçınlı elmalı çöreklerle birlikte iki dilim pastırma koymuş bile

Şimdiye kadar yediklerimden dolayı bir parça utanç duymalıyım, ama hayır. Öyle bir şey hissetmiyorum.

Yemekleri rüya gibi.

"Teşekkür ," diyorum, çatalımı kapıp salyalarım akan ağzıma biraz pastırma atıyorum. "Beğenmene çok sevindim." Tabağına biraz koyup oturdu. "Bazı şeyleri

Siz ve Bay Cavaleri bugünlerde daha iyisiniz." Kibarca çiğniyor ve tabağına bakıyor.

"Öyle, evet. O gerçekten harika biri." kolayca kayboluyor.

"Şey..." Dikkati bana yöneldi. "Burada çalıştığım yıllar eve hiç kadın getirmediğini söyleyebilirim. O yüzden senin de harika olduğunu düşündüğünü söyleyebilirim."

Dudaklarım bir gülümsemeyle geriliyor. Daha fazlasına sahip olamamamız çok kötü. Önümüzdeki birkaç ayın birlikte geçireceğimiz tek zaman olması.

Birkaç dakika sessizce yemeye devam ettik ve sonra aklıma geldi. Bana yardım edebileceği bir şey var. Dante'nin üzüleceğini biliyorum ama bunu atlatacaktır. Ailemin bir yerlerde öldüğüm için endişelenmesine izin vermek yanlış.

"Ugh," diye , parmaklarımı alnıma götürüyorum, umarım sandığımdan daha iyi bir oyuncuyumdur. am.

"var?" Gözlerinde endişe çizgileri.

"Annemi aramam gerekiyor ve şarjı bitmiş telefonumu şarj etmeyi unuttuğumu fark ettim."

"Öyleyse benimkini kullan." Çatalını bıraktı ve karşı masadan çantasını almak için ayağa kalktı.

Biz

. "Emin misin?"

"Kesinlikle!" El çantasını karıştırıyor, gözleri üzerimde. "Zavallı annenin senin için endişelenmesini istemeyiz, değil mi?"

"Hayır, sanırım ."

gelip telefonu bana uzatırken utanç yanaklarımı dolduruyor. Dante'nin evinde ev telefonu yok ve açıkçası gardiyanlardan birine ait bir telefonu kullanmayı asla istemezdim.

"Teşekkür ." Cep telefonunu alıp annemin numarasını çevirmeye başladım. Sesi kadar birkaç kez çalıyor.

"Alo? ?" Meşhur tavrından bir parça ortaya çıkıyor.

Boğazım . Sandalyeden kalkıp mutfağın dışında, özel olarak konuşabileceğim bir koridora doğru ilerliyorum.

"Um, merhaba?" diye devam ediyor. "Bu da kim? Telefon pazarlamacısı olmasan iyi edersin çünkü inan bana seni bulacağım ve-"

"Anne. Benim."

Sessizlik. Saniyeler geçiyor, her biri kendi sonsuzluğu gibi. Tek duyduğum onun düzensiz nefes alıp verisi. "Bu Raq-"

"Aman Tanrım!" diye ağlıyor sonunda. "Zavallı bebeğim! ? Yaralandın mı?"

Ağır pantolonunu duyuyorum, endişesi nefes verişlerine kazınmış. Daha önce hiç duymadığım bir endişe. Ve buna tam olarak inanamıyorum.

"Bana nerede olduğunu söyle, gelip seni alayım," diye devam ediyor. "Babanın tüfeği . Korkmana gerek yok."

Bu beni geri almak için bir komplo mu?

Kaçırıldığımı düşündüğünü fark ederek derin bir iç çekiyorum. "Geri dönmeyeceğim anne. Kendi başıma ayrıldım. Sadece iyi olduğumu bilmeniz için aramak istedim."

Sesi, öfkesinin ne kadar yoğun olduğunu bildiğim kadar durgun.

"Tabii ki geri döneceksin," diye sonunda. "Saçmalama."

"Evlenmeyeceğim anne. Her zaman istediğim şeyi elde etmeme yardım edecek birini buldum ve bu Carlito'yla evlenmeyi asla içermiyordu."

"Seni nankör çocuk! Bunu bana nasıl yaparsın anlamıyorum!" Burnunu çekiyor, her zamanki gibi drama kraliçesi.

Ama o her zaman benden daha iyi bir oyuncu . "Senin için mi?" . "Bu *benim* lanet olası hayatım!"

"Ne cüretle..."

Sözleri, beni kesebilecek kadar keskin olan nefeslerinin uğultusuna karışıyor. Sonra boğazını temizliyor.

"evlenmek zorunda değilsin," diye araya giriyor çaresizlik ses tonunu çalıyor. "Söz veriyorum. Daha fazla değil. Eğer ondan gerçekten bu kadar nefret ediyorsan, o zaman bir yolunu . Baban ve ben seni *seviyoruz*. Bunu istemiyoruz."

Gözlerim açılıyor, şüphe kafamın içine giriyor.

"Sana inandığımdan emin değilim anne. Daha önce nasıl hissettiğimi hiç önemsemezdin, şimdi ne değişti?" "Elbette seni önemsiyorum tatlım," diye homurdanıyor. "Ben senin annenim ve seni seviyorum. Eğer bana söylersen

Kiminle birlikte olduğunuzu ve adının ne olduğunu söylerseniz, söz sizi oradan çıkaracağım, soru sormadan."

Kalbim sıkışıyor. Benimle daha önce hiç bu kadar tatlı konuşmamıştı. Neden bu kadar uzun süre beklemek zorunda kaldı?

Ama ben verdim. Geri dönemem. Carlito hakkındaki fikrini değiştirme riskini göze alamam.

"Adı Dante."

İşte. Ona soyadını verdiğim gibi değil. New York'ta bir sürü Dantes var. Yine sessiz. Çok sessiz.

"Anne? Orada mısın? Uzun süre telefonda kalamam. Gitmem gerek."

"Ah, benim zavallı, masum bebeğim," diye ağlıyor. "Biliyordum. Onlardan biriyle birlikte olduğunu biliyordum. Baban ve ben başından beri bundan şüpheleniyorduk."

Vücudum kaskatı kesiliyor, midemde endişe yumakları oluşuyor. "Sen neden ? Kiminle birlikte olduğumu biliyor musun?"

Mümkün değil. Nasıl olabilir ? Dante ailemi tanımıyor.

Duyacağımı hiç düşünmediğim o sözleri söylemeden önce iç geçiriyor. "Tabii ki biliyorum. Bir Cavaleri ile birliktesin."

Dehşet tenimi kaşındırıyor.

"Ne-" diye soluk soluğa kaldım, nabzım kulaklarımda kontrolsüzce atıyor ve annemin devam eden sesini bastırıyordu.

"Eminim sana yardım edeceğini . mi dedi? Yalan söyledi, tatlım. Sana yardım etmek istemiyor. Bizden nefret ediyor. Bütün ailesi nefret ediyor. O çok kötü bir adam ve seni manipüle etti. Sana bunların anlatmadı, değil mi tatlım?"

Tek kelime edemiyorum. Transa girmiş gibiyim.

"Sorun . Kendini suçlama. Bu dünyada ne kadar çok kötü insan olduğunun farkında değilsin.

İşte bu yüzden seni korumak için her zaman elimden geleni yaptım."

Dizlerimin bağı çözülde, neredeyse pes edecektim. Paylaştığımız onca şeyden sonra bana böyle yalan söyleyemezdi.

"Sana inanmıyorum," diye boğuk bir ses çıkardım.

"Bu doğru. Bunu sana söyleyen kişi olduğum için üzgünüm ama onun gerçekte kim olduğunu bilmelisin." Etrafta dolanırken boğuk ayak seslerini duyuyorum. "Onlar babanın peşindeki aile. Eve gelememesinin sebebi onlar."

Gözyaşları gözlerimi yakıyor. O kadar çok ki doğru düzgün göremiyorum. "Yalan söylüyorsun."

"Yemin ederim, yapmıyorum. Sadece seni kandırmaya, babanı cezalandırmanın bir yolu olarak sana zarar çalışıyor. Sana ne söyledi? Seni güvende tutacağını mı? Hepsi bir oyun. Muhtemelen seni öldürmeyi planlıyor." Nefesini sertçe bırakıyor. "Tek kızımı kaybedemem. Sana yardım etmeme izin ver. Seni oradan çıkarmama izin ver."

Duvara yaslanıyorum, telefon kulağımdan düşerken vücudum aşağı kayıyor, hala ağrıyan avucumda tutuyorum.

Beni öldürmek mi?

Hayır, Dante bunu yapmaz. Kendi katilime karşı bir şeyler hissettiğime inanmayı reddediyorum. Ama ailemle savaşıyor kişi gerçekten o mı?

Kardeşi Dom'la bir keresinde elini kesip yardımına ihtiyacı olduğunda tanışmıştım. Hepsi bu işin içinde mi? Bu yüzden mi Dante'nin etrafında bu kadar çok koruma var? Onu aileme karşı korumak için mi?

Aman Tanrım! Nasıl bu kadar aptal olabildim?!

Alt dudağım titriyor.

Onunla yattım. Ona asla geri alamayacağım parçalarımı verdim. Telefon elimden düşüyor, bacaklarımla arasındaki halıya çarpıyor ve ben paramparça oluyorum. Avuçlarım yüzümü kapatıyor, keder görünmez zincirlerden oluşan bir ağ gibi beni zincirliyor. Sessiz hıçkırıklarımla vücudumu taze dilimler gibi yarıyor.

Paylaştığımız tutkunun hepsi bir yalandı. Beni umursamıyordu. Sadece beni kullanıyordu. Ben bir

kukladan başka bir şey değilim.

"Raquel! Orada mısın?"

Telefonu tekrar elime alıyorum, diğer elimle gözlerimin altını siliyorum. Titrek nefeslerimi ve ağlamaklı sabitlemeye çalışıyorum ama faydası yok. Çok ileri gittim.

"Ağlıyor musun?" Annem soruyor. "Ne oldu? O orada mı?"

"Hayır. Ben... Tanrım, anne. Onunla evlendim." Janet duymasın diye sessizce ağlıyorum. "Ne?!" diye bağırdı.

Çıglıklarını duymak istemediğim için telefonu kulağımdan uzaklaştırıyorum.

"Raquel, ne dedin sen?"

"Onunla evlendiğimi söyledim. Anlaşmamızın bir parçasıydı, tamam mı? Para ve pasaport için üç aylık bir evlilik."

"çocuğu. Baban ve amcaların öğrendiğinde..." Sesi tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaştı. "Bunu sana telefonda söylemek istemezdim ama amcan Faro öldürüldü. Söylentilere göre Cavalerilerden Dominic, Chiara'yı kaçırmış ve o.. o yapmış. Faro'yu o öldürdü. Buna inanabiliyor musun? Ben sadece... Ondan böyle bir şey çıkacağını hiç düşünmemiştim. Her zaman çok tatlı bir kızdı. Kendi babasını nasıl soğukkanlılıkla öldürebildiğini anlamıyorum."

"Ne? Bekle. Özür dilerim. Bunların hiçbirini anlamıyorum." Parmaklarım göğsümün ortasını ısıyor, kalbimin ağır gümbürtüsü sağır edici bir vuruşla sarsılıyor.

"Biliyorum. O da annesi gibi deli."

Chiara'yı Dante'nin kardeşi mi kaçırdı? Ne zaman?

Bu gerçek olamaz. Dante onun söylediği kişi olamaz. Chiara kaçırılmadı. Sadece onunla konuştum. Bana söyledirdi.

Neden bana söylemedi?

Umutsuzca denememe rağmen nefes alamıyorum. Oda dönüyor; sol kolum aşırı endişeden karıncalanıyor.

"Raquel, sana yardım edeyim." Sesinde ondan hiç duymadığım bir samimiyet var. "Yemin ederim, artık Carlito yok. Sadece seni geri istiyorum. Bana nerede yaşadıklarını söyle, seni bulayım. Seni mümkün olan en kısa sürede getirecektim ama adreslerini bulamadık."

Anneme güveniyor muyum bilmiyorum ama şu anda Dante'ye çok daha az güveniyorum. Ya da daha çok güvenmiyorum. Gitmeliyim ve buradan çıktıktan sonra ne yapacağıma karar vereceğim. Eğer bu uzaklaşmak anlamına geliyorsa, bir yolunu bulacağım. Başka seçeneğim yok.

Tüm dualarıma cevap olacağını düşündüğüm adam, kılık değiştirmiş bir canavardan başka bir şey değilmiş meğer.

"Her yerde korumaları var," diye açıklıyorum. "Yalnız gelemezsin. Belki evden çıkmanın ve seninle bir yerde buluşmanın bir yolunu bulabilirim."

İçimdeki çarpıntı ensemle doğru yayılırken şakağıma masaj yapıyorum.

"Hiçbiri için endişelenme," diye devam ediyor. "Babanın adamlarını bu işe sokacağım. Her şeyi ayarlayacağım. Tam bir saat içinde evin önünde bir minibüs olacak. Tek yapman gereken ön kapıdan çıkmak, iyi bir nedenin varmış gibi davranmak ve sonra seni alacağız."

İnançsızlıkla başımı sallıyorum.

Bana ihanet etti. Bana yalan söyledi. Beni hiç umursamadı.

O sadece başka bir Carlito'ydu. Beni kullanıyordu. Aldatmacasıyla bana zarar veriyordu.

Yeter artık. İnsanların bana çöpmüşüm gibi davranmasına izin vermeyeceğimBundan daha fazlasını hak ediyorum. Bunu kendime borçluyum. Gözlerimin kapanmasına izin vererek, gitmekten başka çarem olmadığını biliyorum.

"Silah yok, tamam mı? Ve çok fazla insanla gelme, yoksa şüphelenirler. Kavga çıksın istemiyorum. Söz ver bana."

Annemin kendisi de bir gangster olabilir. Çoğu gün babamdan daha korkunçtur. Sanırım bunun sebebi bir kızı olması. Büyükbabam ben doğmadan önce ölmüş ama bana anlattığı kadarıyla çok güçlüymüş ve ailesini demir yumrukla yönetirmiş.

"Söz veriyorum. Silah yok. Sizi bu hattan arayabilir miyim?"

"Hayır. Benim değil. Tam bir saat içinde dışarıda olacağım. Adresi şimdi sana mesaj atarım. Acele et." "Tamam. Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

"Evet. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum ve ona adresi gönderiyorum, sonra da ayağa kalkmadan önce mesajı siliyorum. Mutfağa döndüğümde Janet'ı elinde bir fincanla ve havada uçuşan kahve kokusuyla buluyorum.

"İyi misin?" Soluk mavi gözleri beni değerlendirirken kaşları çatıldı. "Ağlıyor gibi görünüyorsun."

"Ben iyiyim." Bir elimi yüzümde gezdirip telefonunu tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Annem zor biri olabiliyor."

"Ah," diye gülüyor. "Onlardan biri, ha? Benimkine benziyor. Hâlâ hayatta ve bulduğu her fırsatta beni deli ediyor."

"Akraba gibi görünüyorlar," diye kıs kıs gülerken yeni demlenmiş kahveye doğru ilerledim, başımın üstündeki dolaptan bir fincan aldım ve biraz doldurdum.

"Belki arkadaş olurlar ve bizi bırakırlar."

"Ha. Keşke." Krema ve şekeri bulurken ona şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum. "Ben de, tatlım. Ben de."

Sandalyeden kalkıyor ve artık boş olan fincanını yıkamak için lavaboya doğru ilerliyor. "Akşam yemeğinde görüşürüz, tamam mı?" Eli omzuma düştü.

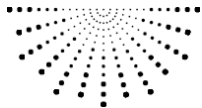
"Evet." Ben de gülümsüyorum. "Telefonunu kullanmama izin verdiğin için tekrar teşekkürler."

"Her zaman." Masaya doğru ilerler ve çantasını alır, gitmeden önce el sallayarak veda eder.

Kapı kapanır kapanmaz, içimi kemiren o sızı geri geliyor. Dante'nin içeride bıraktığı acı kalbime akıyor. Ellerimin içine sessizce ağlıyorum, gözyaşları asit damlaları gibi, avuçlarımda yanık izleri bırakıyor.

Kalp acısı içinde boğulduğum uzun dakikaların ardından, bir saatten kısa bir süre içinde hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilerek kendimi kahvemi yavaş yudumlarla bitirmeye zorluyorum.

K HAPTE R DOKUZ TE E N

RAQUEL

SAAT HIZLA GELİYOR ve ön kapıya doğru attığım her adımda kaçma korkum daha da artıyor.

Dışarı çıkmak için bir sebep buldum. Dante'nin adamlarının beni reddedeceğini sanmıyorum. , mahvolurum. Herkes . Annem buna izin vermez. Ne , aileyi aradığını ve beni almaya gelecek bir ordu ayarladığını şimdiden duyabiliyorum.

Eğer askerleri beni olmam gereken yerde görmezlerse, beni yakalamanın bir yolunu , bu kurşun bile olsa. Annem silahları evde tutacağına söz vermiş olabilir ama onu tanıyorum. Herkesin silahlandığından emin olur. Dante'nin adamlarının da beni o kadar kolay bırakmayacağını hissediyorum.

Dante.

Sadece adı bile göğsüme acı veriyor. Onu özleyeceğim. Yaşadıklarımızı ya da yaşayabileceklerimizi özleyeceğim. Ondan gerçekten hoşlanıyordum ve dürüst olmak gerekirse, bundan biraz daha fazlası gibi hissetmeye başlamıştım.

Mutfaktan çıkarken gözyaşlarım bakışlarımı süpürüyor, ama hepsini hızla fırçalıyorum. O bunları hak etmiyor. her kimse, düşündüğüm kişi değil.

Dante, yalanlarla beni baştan çıkaran uydurma bir illüzyondur. Şimdi her şeyi görüyorum. Eğer annem haklıysa -ki öyle olduğuna inanmak için her türlü sebebim var- zaman barda tanıştığımız anda benim kim ve ne yaptığını biliyordu. Her şey onun iyi kurgulanmış aldatmacasının bir parçası olmalıydı.

Ama neden? Bunu bana nasıl yapabildi? Ben bunların hiçbirinin parçası değilim. Ailem ve onun ailesi arasındaki savaşa dahil olmayı hak etmiyorum. Eğer gün gözlerinin içine bakma şansım olursa, bunu bana nasıl yapabildiğini öğrenmek isteyeceğim.

Umutsuzluk ve öfke kalp atışlarımın her birinde nabız gibi atıyor, kemiklerime kadar yayılıyor ve kederime karışıyor.

Ondan nefret ediyorum.

Keşke onunla hiç tanışmasaydım.

Bunu ona ödeteceğim. Bir şekilde.

Her iki yanında iki muhafızla ön kapıya doğru yürüyorum.

"Merhaba. İsimlerinizi bilmediğim için üzgünüm ama sakıncası var mı?" Uzattığım elimle kapıya doğru bir işaret yaptım. "Bir yemek teslimatım var"

"Ben Elliot, hanımefendi. Sizin için getirebiliriz," diyor uzun boylu, muhtemelen yirmili yaşlarının sonlarında kişi.

Diğeri biraz daha yaşlı, belki kırklı yaşların başında. Acaba havuza geldiğimi duyanlardan biri mi?

Oh, Tanrım. Bunu şimdi düşünemem.

Boğazımı temizleyerek sırtıyorum. "Eminim yapabilirsin." Gözlerim aralarında geziniyor. "Ama iki saniye sürer. İzleyebilirsin bile..."

Yüzüm kızarıyor, gözlerim açılıyor.

"Ben... Yemeği getirirken izleyebilirsin," diye kekeliyorum, boğazıma yumruya karşı yutkunuyorum.

Lanet olsun. Lanet olası yardım önce bile toparlayamıyorum.

Genç olan biraz kıkırdıyor. "Pekâlâ. Devam edin. Çok yakından izlememeye çalışacağız."

Göz ve bana kapıyı açarken ağzımın açık kalmaması için biraz irade göstermem gerekiyor. İkisi de dışarı çıkıyor, sokağa inen merdivenlerde duraklamadan önce botları betona

Demek beni duydular! Ugh! Bu korkunç bir şey.

Yeni kesilmiş çimenlerin kokusunu içime utanç içinde inliyorum. Onları bir daha göremeyeceğim için ... ama Dante'yi de bir daha göremeyeceğim.

Neden umursayayım ki? Benim neyim var ki onu şimdiden özlemekten kendimi

alamıyorum? Gerçekten hepsi numara mıydı? Beni tanıdıktan sonra bile mi?

Onun kollarına sarıldığımda böyle hissetmemiştim. Bana sarıldığında. Önemli olduğumu hissederdim.

Sanki umurundaydı.

Bana karşı bir şey hissetmiyorsa tüm bunları gerçekten yapıyor mi? O kadar canavar mı?

Bunların hiçbirini düşünecek yok, ne de saklamakta çok iyi olduğu sırları araştırmak için kalmak istiyorum. İşimiz bitti.

Ben daha fazla düşünmeye vakit yakın mesafeden lastik sesleri geliyor ve beyaz bir minibüs durana kadar yaklaşıyor.

Arkamdaki adamlar adımlarını ileriye doğru atarken kalbim güm güm atıyor, ayak sesleri çakılların üzerinde çıtırdıyor. Tam kapı açılırken minibüse koşuyorum ve siyah maskeli bir adam dışarı fırlıyor, tabancasını Dante'nin adamlarına doğrultuyor.

Çılgılık atacak ya da güvenli bir yere kaçacak vaktim . Eli koluma uzanıyor, kabaca kavırıyor ve beni doğru çekiyor, sırtım onun önüne geliyor.

Pop.

Pop.

Silahından çıkan kurşunlar Dante'nin adamlarına doğru uçuyor, susturucu açık. Bir tanesi vızıldayarak geçip minibüse doğru giderken eğilmeye çalışıyorum ve korku üzerime ağır ağır çökmeye başlıyor.

Dante'nin adamları bize doğru koşuyor, ateş etmeye devam ediyor ve daha fazlası evin içinden son hızla koşuyor, ama hepsi çok geç. Maskeli adam ateş etmeye devam ediyor, beni minibüse sürüklüyor ve başka biri motoru çalıştırmadan önce kapıyı arkasından kapatıyor. Kurşunlar araca isabet ediyor ama bizi durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.

İstediğim bu değildi! Annemin yardımını almayı asla kabul etmemeliydim.

Etrafıma odaklandığımda, içeride banklarda oturan dört maskeli adam daha fark ediyorum. Hepsi sessizce bana bakıyor.

Panik içimde kabarıırken kaslarım donuyor. Doğru olmayan bir şeyler var.

Minibüs yolda tehlikeli bir hızla ilerliyor. Ayağa kalkarken vücudum güçten sarsılıyor. Beni içeri sürükleyen adam hâlâ arkamda, kolu önümde kıvrılmış, sert nefesleri boynuma dolanıyor.

Daha önce hiç hissetmediğim bir dehşet beni ter içinde bırakırken nabzım kulaklarımda atıyor.

Bum.

Yüksek dolayı kesik kesik bir nefes alıyorum.

Minibüs bir şeye çarpmış olmalı ama şoför şu anda hangi yoldaysak oraya doğru koşmaya devam ediyor. Burada hiç pencere yok. Kör oldum.

Dante'nin yaşadığı yere ilk geldiğimde kapıda bir güvenlik görevlisi olduğunu hatırlıyorum. Neden yardım çağırmadı? Ona zarar mı verdiler?

"Kimsin sen?" Adama sordum.

Parmakları kalçamın derinliklerine girerken cevap vermiyor.

Derim ürperiyor. Ürpertici, çürüyen korku midemin çukuruna giriyor. "Kendi nişanlını tanımıyor musun?"

Yüzümden kan çekilirken nefesim bir solukta donuyor, buzbir ürperti yüzümün uzunluğuna yayılıyor.

Be

n. Bu gerçek olamaz. Bu bir rüya.

Yapmazdı.

Bana bu şekilde ihanet edemezdi.

Thud.

Thud.

Kalp atışlarım artık bana ait değil. O kadar hızlı patlıyorlar ki, kalbim yerinden çıkacak diye korkuyorum.

göğsümden.

"Car-Carlito? Burada ne yapıyorsun?" Sesim bozuk. Küçük. Bana ait olması bile acınası.

"Annen beni arayıp seni bulduğuna dair mutlu haberi verdiğinde gelmek için sabırsızlandım."

"Seni mi aradı?"

İnançsızlık ses tonuma o kadar derin kazınmış ki, duymak zor. Annemin ihaneti, affedebileceğimden çok daha fazla acı veriyor.

Beni asla bırakmak . Üzerimdeki kontrolünün sonu yok. Şansım varken kendimi öldürmeliydim.

Gözlerimden yaşlar süzülüp yüzümden aşağı akarken boğazımdan bir hıçkırık dökülüyor. Ağzından şeytani bir kıkırdama dökülüyor. "Tanrım, acınacak haldesin."

Öne doğru ilerliyor, şimdi bana bakıyor. Eli çeneme uzanıyor, parmakları sertçe kavıyor.

"Sana yaptıklarımın sonra çok daha kötü ağlayacaksın," diye kabaca tükürdü. "Dua et de o şerefsizle ya da başka yatmamış ol. Yaparsan seni öldürürüm."

Nefes nefese kalıyorum, kesiliyor. Eli .

"Gideceğimiz yere vardığımızda, onunla yaptığın her şeyi bana anlatacaksın. Lanet olası adını bile söyleyemiyorum!" diye bağıyor.

"Onun adı Dante," diye karşılık veriyorum, öfkeli duygu dalgaları temellerimi sarsıyor.

"Kapa çeneni, seni sürtük!" diye o kadar yüksek sesle bağıyor ki başım geriye dönüyor, ama silahının kabzası başımın arkasına çarpmadan önce değil.

Göz kapaklarım yarı kapanırken gözlerimin önünde yıldızlar oluşuyor. Acı içinde inliyorum, bana vurduğu yerdeki yakıcı ağrıyı istemeden de örtüyorum.

Yanımda olduğunu düşündüğüm ya da olması gereken herkes bana ihanet etti. Ailem.

Dante. Chiara bile bildiği her şey hakkında bana doğruyu söylemedi. Hepsi yalancı.

Karanlık her taraftan saldırırken başım ileri geri sallanıyor.

Gözlerim uyanık kalamıyor. Her şey gidip . Bu ölüm mü?
Hayır. Ben ölemem.
Her şey bu şekilde bitemez.
Dante.

DANTE

Bu sabah kardeşlerimle buluştuktan sonra Dom Chiara ile birlikte olmak için eve giderken ben de Raquel için alışveriş yapmaya karar verdim. Ona güzel bir şey almak istiyordum. Gözlerine uyacak ışıltılı bir şey.

Ona ne tür bir küpe alacağımı bulmak için neredeyse bir saat harcadım. Gösterişli bir tipe benzemiyordu, bu yüzden altı karatlık küpelerde karar kıldım. Bu iyi bir boyut gibi görünüyordu. Diğerleri çok küçük görünüyordu.

Beğenip beğenmeyeceğini bile bilmiyorum ama bir şeyler almasını istiyorum. Söylediğim yalanlar için özür dileme yolum bu değil. Sadece ona özel olduğunu gösterecek bir şey vermek istiyorum. Geleneksel olmayan bir şekilde başlamış olabiliriz ama umarım kardeşlerimin yanı sıra en çok değer verdiğim kişinin o olduğunu anlar.

Cebimde küpelerle eve dönerken, küpeleri ona verdiğimde yüzünün ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum. Sadece birkaç dakika sonra cep telefonum bardaklıkta çalıyor ve ana ünite Elliot'ın adını gösteriyor.

Bir düğmeye basarak Bluetooth'un devreye girmesine izin verdim. "Naber dostum?" "Patron," dedi nefes nefese. "Raquel'i aldılar."
durdu.

"Az önce ne dedin sen? Ne zaman?" Gaz pedalına bastığımda lastiklerim gıcırıyor.

"Az , efendim. Bize bir yemek siparişi beklediğini söyledi, ben de . Birkaç saniye sonra bir minibüs geldi, silahlar patlıyordu. Biz de karşılık verdik. Onu yakaladılar ve-"

"Siktir!" Yumruğumu konsola tekrar tekrar vurarak uluyorum. "Vuruldu mu?"

Kelimelerim delilikle çerçevelemiş.

Ne halt o?!

" sanmıyorum. Bu oldu fa-"

"Öyle düşünmüyorsun değil mi?!" Boynumdaki damar öfkeyle atıyor. "Hepiniz ne halt ettiniz? Minibüsü kovalayan oldu mu? Carlito muydu? Babası mıydı? Onun için kim geldi?"

"Bilmiyorum efendim. Maskelenmişlerdi."

"Peki gerçekten ne biliyorsun?!"

"Ön taraftaki güvenlik görevlisini vurdular ve içeri girdiler. Onları takip ediyoruz," diye ekliyor. "Peşlerinde iki araba var. Şimdi size minibüsün yerini gönderiyorum."

Gönderdiği mesaja bakıyorum, kelimeleri okurken nefeslerim keskinleşiyor.

"Uzakta değiller. gidiyorum." Telefonu kapatıyorum, saatte yüz milin üzerinde hız yapıyorum ve defalarca korna çalan bir arabanın önünden sola doğru vınlayarak geçiyorum.

Hızla giderken, orta şeritteki başka bir aracı hızla geçtim ve neredeyse ona çarpıyordum.

Gerçeği anlamış ve annesini aramış olmalı. Ama nasıl? Onu bulmuş olamazlar.

kendilerine ait. Kardeşlerim ve ben evlerimizi bir LLC olarak satın aldık. İsimlerimiz listede yok. Adreslerimiz de yok. Çok dikkatli davrandık, telefon hatlarından kaçındık ve sakladık.

Lanet , bebeğim. Bunu neden yaptın?

Eğer onu geri alamazsam.

Konsolun üzerine bir yumruk indirdim.

"Siktir!" Kükreyerek önümdeki arabanın daha hızlı gitmesi için kornaya basıyorum.

Sağımdaki araç orta şeride geçerek geçmeme izin veriyor. Sonunda otoyoldan çıkıyorum, sadece bir blok olduklarını bilerek daha az nüfuslu yollardan gidiyorum.

Daha

hızlı.

Daha

hızlı.

Lastikler betonu delip geçiyor.

Ona ulaşmalıyım. Onu kurtarmalıyım. Eğer yapamazsam... eğer ölürse... bunun sorumlusu benim.

Kendimi affetmeyeceğim.

Onu korumam gerekiyordu ama başaramadım. Onu almalarına izin verdim. Bunu ben yaptım.

Keskin bir sola dönüyorum, sonunda minibüsü görüyorum ve Audi'yi tanıyorum, adamlarıma ait. Tüm adamlarımıza iş bir tane veririz.

Hızlanıyorum ve minibüsün sağından dönerek paralel gidiyorum. Gözlerim önce kapıya, sonra da yolcu tarafındaki cama gidiyor. Orada bir adam oturuyor; yüzü bana dönük, koyu renk gözleri kar maskesinin altından görünüyor ve dudakları hain bir gülümsemeye dönüşüyor.

Elim silahın üzerinde, kullanmaya hazırım. Ama küçük bir ihtimal bile olsa yaralanma ihtimali varsa mermilerin uymasına izin veremem.

Pislik ayağa kalkıp gözden kayboluyor ve aniden arkadaki kapı açılıp tanıdığım biriyle yüz yüze geliyorum. Yüzündeki deriyi soymaktan zevk alacağım biriyle. Elinde dokuz milimetrelik bir tabanca vardı.

"Nerede o, seni orospu çocuğu?" Maskesini çıkarmış olan Carlito'ya soruyorum.

"Oh, bak. Bu benim uzun zamandır kayıp olan en iyi arkadaşım. Görüşmeyeli uzun zaman oldu. ?"

Minibüse ayak uyduruyorum, gözlerim onunkilere yapışık. Neyse ki buradaki cadde sessiz. Yolun onların tarafını çevreliyor, benimki ise küçük bir tepenin üzerinde aşağı doğru eğimli çimenlerle dolu.

"Yaşıyor mu? Hayatta olduğunu umsan iyi edersin."

Kahkaha atarak karşılık verdi. "Biliyor musun, yakın zamana kadar senin kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Beni iyi yakaladın. Ama bir adama içki ve striptizci üzerinden yalan söylemek taşaklarını kopartır." "Sen erkek değilsin." Ağzım acımasızca kıvrılıyor.

"Evet..." Diğer elini arkasına götürüyor ve ben parmağımı tetikte tutuyorum. "Bunu göreceğiz."

Onu tam gözlerinin ortasından vurmak üzereyken, bir bedeni öne doğru sürükledi. Onun vücudunu.

Yere yat.

Raquel mi?

Tabancayı namlusu yüzüyle buluşacak şekilde kaldırıyorum, nabzım çılgınca atıyor.

"Bunu yapmak istemeyebilirsin," diye anons ediyor, eli gömleğini önden kavıyor ve onu ayağa kaldırıyor.

Bir sorun var.

"Ona ne yaptın, seni bok parçası?!" Başı öne eğik, gözleri kapalı.

Hayır! Gitmiş olamaz.

Kalbim pişmanlıklarımın günahıyla dolup taşıyor.

Ben ne yaptım? Neden onu kavgamıza dahil ettim?

"Eğer beni vurursan, kurşunun ona isabet etmesini sağlarım. Hâlâ hayatta ama zar zor." Sertçe gülüyor ve ellerim bıçaklarımı onun üzerinde kullanmak ve çılgılık atmasını sağlamak için kaşınıyor.

"Sana acı çektireceğim. Söz veriyorum," diyorum ona.

"Sen sadece tehditler savuran bir korkaksın. Onu lime lime ettikten sonra çürüyen cesedini sana vereceğim." Adamın eli gömleğini daha sıkı kavıyor ve vücudunu yerden kaldırıp havaya . "O benim kadını! Ölene kadar hep benim olacak."

Onu ahlaksız piç gibi süzüyor. Onu bundan nasıl kurtarabilirim?!

"Sonunda bu vücudun tadına bakacağım." Silahı karnına doğru kayıyor. Bağırsaklarımdan öfke fışkırıyor ve dişlerim çenem takırdayana kadar gıcırıyor. Arabayı onlara doğru yaklaşıtıyorum.

"İki seçeneğin var dostum," diye devam ediyor. "Ya gitmeme izin verirsin ve biraz eğlence, ya da..."

Silah vücuduna doğru ilerliyor, namlu şakağına iniyor. "Onu hemen şimdi vurabilirim ve bu işi bitiririz."

Lanet olsun! Ne yapacağım ben?

Belki ben ona ateş edebilirim, adamlarım da öndekilerin icabına bakar. Lanet . Hayır. Çok riskli. Tetiği çekip onu anında öldürebilir.

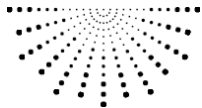
Tek iyi seçenek Raquel'in gitmesine izin vermek ve onu öldürmeden önce kendim bulmak. Ama bunu yavaş yavaş yapacak. Ona zarar verecek ve bunun olmasına bile bile nasıl izin verebileceğimi bilmiyorum. Ama başka ne seçeneğim var ki? Onu önünde öldüreceğinden hiç şüphem yok.

İçimdeki en derin pişmanlıkla onu karar verdim, ancak onu tekrar bulmak için. "Bu iş bitmedi. Senin için geliyorum."

"İyi şanslar. İyi olan kazansın."

Sonra o boş yolda hızla ilerlerken ben yavaşlayarak Dom ve Enzo'nun numaralarını çeviriyorum. Bu savaş biraz daha kişiselleşti.

K H A P T E R T W E N T Y

RAQUEL

ETRAFTA KARANLIK VAR ve gözlerim bağlı, beni derin bir korku duygusuyla örtüyor. Ensenizden yukarı doğru sürünen ve vücudunuzun orada olmayan buzbir soğuktan titremesine neden olan türden. Carlito beni bayılttıktan sonra gözlerimi bağlamış olmalı. En azından ölmedim.

En azından bir şansımız var.

Ne için bir şans? Acı çekmek için mi?

Bana kim yardım edebilir ki? Yardım edebilecek tek kişi Dante ve nerede bile bilmiyor. Birinin bana zarar vermesini isteyeceğine bir an bile inanmıyorum. Beni buraya Carlito'nun getirdiğini bilseydi gelirdi. Sözde annemin bana yardım çalıştığı konusunda yalan söylediği ortada, o zaman neden Dante konusunda ona inanayım? Ailemin aksine bana hep iyi davrandı. Beni öldürmek istemesine imkan yok.

Bileklerim kucağımda zonkluyor ve sıkıca bağlanmış bir şey hissediyorum.

Dante. Bana yardım et.

Kumaş, sessiz sefalet damlalarını emiyor. Nefeslerimi ve uzaklarda bir yerde alay eden ayak seslerini duyuyorum. Ciğerlerim korkumun üzerine yığılmış gibi ağırlaşıyor.

Carlito hemen yanımda değil. Başka biriyle alçak sesle konuştuğunu duyabiliyorum ama ne dediklerini duyamıyorum.

Başka kim var burada? Bana ne yapmayı planlıyorlar?

"Sanırım sonunda uyandı." Carlito'nun sesi zihnimde aç arı sürüsü gibi vızıldıyor, tadına bakmak ve arkasında bazı izler bırakmak için can atıyor.

Ayak yere çarpıyor, şimdi daha yakın. O kadar yakın ki çürüyen vücudunun kokusunu alabiliyorum, ölümle karışmış ter gibi. Nabzım hızlanıyor ve kendimi sandalyenin derinliklerine doğru büzülmeye zorlarken midem dehşetle doluyor.

Ne yapacağını merak etmeme gerek yok. Bana zarar vereceğini biliyorum. Acımasızlığı nihayet gün ışığına çıkabilir, tıpkı uzun zamandır istediği gibi. Artık ben onunum ve annem bunun olmasına izin verdi. Kendi etim ve kanım.

Göz bağımı kabaca çekip çıkarıyor gözlerim parlak floresan ışığına alışıp onun öfkeli bakışlarıyla karşılaşınca daralıyor.

Alanı hızla tarıyorum, yüksek tavanları ve geniş açık alanı fark ediyorum. Testerelerin yanında ince ahşap tahtalar sıralanıyor. Bir marangoz fabrikasına benziyor. Bıçaklara odaklandığımda içim burkuluyor.

Eğlendikten sonra bana yapacağı bu mu? Beni bulunamayacak küçük parçalara mı ayıracak? Ailem karşı geldiğim için bunu onayladı mı?

Bunu yapacaklarına inanmayı reddediyorum. Belki de bu sadece Carlito'nun beni korkutmak için kullandığı bir yöntemdir.

Çünkü oldukça iyi çalışıyor.

" fazla yüklenme Carlito," diyor arkasından bir ses.

Kaşlarım havaya kalkıyor ve gözlerim neredeyse yuvalarından gibi oluyor.

Kalbim göğsümde öylesine sıkışıyor ki hava anında buharlaşıyor.

"Hayır, Sal, ihtiyacı olan şey bu değil. Ona karşı çok yumuşak davrandın. Bu yüzden kaçtı."

Arkasını döndü ve işte o zaman babamın gözleriyle karşılaştım.

"Baba?" Gözyaşlarım gözlerime dolup yüzümden aşağı süzülürken ürperiyorum.

Ama bana bakmıyor bile. Bakışları Carlito'nun üzerinde, sanki ben bir hayaletten başka bir şey değilmişim gibi. Ve belki de yakında öyle olacağım.

"İstediğim gibi on altı yaşındayken onu almama izin verseydin, bu lanet sorunu " diye bağıyor.

"Şimdi muhtemelen hasarlı bir mal. Eminim o piç Dante'nin onu almasına izin vermiştir."

Babamın kalın gri kaşları çatılırken başı tiksintiyle sallanıyor.

Carlito omzunu sıkar. "Onu benimle bırak, Sal. Ona nasıl düzgün bir eş olunacağını öğreteyim.

Bu onun asla unutamayacağı bir ders olacak."

Nefesim kesildi, içim panikle doldu.

"Baba, bana bak, Allah ! Bunu yapamazsın!" Dayanabileceğimden daha fazla kalp ağrısıyla feryat ediyorum, çenem titriyor. "Lütfen. Beni onunla bırakma."

Omuzları iç çekerek düşüyor ve ikisi de bana bakarken Carlito'nun etrafında yürüyor.

"Üzgünüm, Raquel," der babam. "Ama o haklı. Pervasız ve çocukça davranışlarınla bu aileyi utandırdın. Ve o aşağılık yaratıkla evlenmen? Bunu affedemem."

Hıçkırıklara boğuluyorum. Bana olan sevgisi artık gözlerinde değil. Bunu şimdi görebiliyorum. Ruhu yok olmadan çok önce yok olmuştu.

"Carlito senin gerçek kocan." Çirkinliğine devam ediyor. "Ona yaşattığın utanç için seni cezalandırmak onun hakkı."

Buna izin verdiğine inanamıyorum. Kendi babamın. Ona zar zor bakabiliyorum. Ağlamamaya çalışıyorum ama çektiğim eziyetin gözyaşları varlığını mahvetmeye devam ediyor.

"Bunu nasıl ?!" Çığlık atıyorum. "Sen benim *babamsın*! Beni koruman gerekirdi, bir vahşinin kollarına göndermen değil!"

"Seni kaltak!" Carlito kükrüyor, avucu yanağıma çarpıyor ve yüzümü yana savuruyor. "Benim hakkımda böyle konuşamazsın!"

Yüzüm bembeyaz bir acıyla titriyor. Elimi istemeden yukarı çekiyorum, acıyı hafifletmek istiyorum ama bileklerimi bağlayan ipi unutuyorum.

"Git, Sal," dedi babama. "Ben . Onu öldürmeyeceğim, söz veriyorum." Gözleri nefret dolu bir alaycılıkla üzerimde. "Ama ölmüş olmayı *dileyecek*."

"Ben aşağıda olacağım."

Ve böylece babam odadan çıkıp beni tacizcimle yalnız bıraktı.

"Anlat bana, Raquel." Carlito yavaşça etrafımda dolaşıyor, endişemi ve korkumu süslüyor. "Seni becermesine izin mi verdin?"

Elini başımın arkasına götürüyor ve saçlarımı kavırıyor, sert çekiyor ki bana bakarken kafa derim yanıyor.

"O pislige *bana* ait olan bir şeyi verdin mi? Bekaretini mi aldı?"

İçimden bir kahkaha yükseliyor, önce küçük bir kahkaha, sonra daha büyük bir öfkeye dönüşüyor ve kontrol edemeyeceğim kadar büyük bir kıkırdamaya dönüşüyor.

"Bakire olduğumu mu sanıyordun?" Gözyaşlarım yüzümden akarken soruyorum. "Düşündüğümünden daha aptalmışsın." Omuzlarım bir kahkahayla daha yuvarlanıyor. "Lenny'nin beni annesinin minibüsünün arkasında becerdiği on yedi beri bakire değilim."

Diğer eli boynumu sarıyor, parmakları daha derine iniyor ve bakışları sertleşirken beni boğuyor.

"Dante, tüm yalanlarına rağmen..." Huff. "...senin olabileceğinden daha iyi bir adam ve inan bana, bana yaşattığı orgazmlar hayatımda yaşadığım en iyi."

Yanağıma inen yumruk o kadar hızlı geliyor ki geldiğini bile göremiyorum. Sağ gözümün içinde ve dışında ışık titreşiyor ve yıldızlar 4 Temmuz'daki havai fişekler gibi patlıyor. Ağlamamaya çalışırken bakırın tadı dilimin içinde süzülüyor.

Carlito duruyor ve belinden uzun, parlak ağızlı bir bıçak çıkarıyor. öfke, elindeki silahtan daha korkutucu.

"Kulüpte benimle yakınlaştığında kim olduğunu," diyor bana. "Senin bundan haberin var mıydı?"

Eğiliyor, yüzü benimkine yaklaşıyor, o kadar yakın ki nefesindeki sigara kokusunu alabiliyorum. "Ne yaptığını biliyor, seni kaltak? İşin içinde miydin?"

"Hayır," diye tıslıyorum titreyerek, artık korkudan değil, saf, katıksız öfkeden. "Beni bulacak. Ve ben ölsem de ölmesem de seni öldürecek. O kadar acı verici, o kadar yavaş ki, keşke kendim yapsaydım diyeceksin."

Kıkırdıyor, parmak eklemlerini yüzümde gezdiriyor ve bana vurduğu yeri itiyor. "Seni onun elinden aldığımı bilerek seve seve ölürüm."

"Eğer beni öldürürsen, babam da seni öldürür."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Seni burada benimle bıraktı, değil mi? İşleri biraz beni affedecektir."

Sözleri canımı yakıyor, zaten kanayan bir yaraya tuz basıyor. Eli çenemin etrafında kenetleniyor, ama acıya karşı koyuyorum, daha fazla parçalandığımı görmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Sence seni gerçekten umursuyor mu?" diyor yüzüme çok yakın bir şekilde. "Annen seni terk etti ve baban da yardım için yalvardığında seni terk etti. Sen ailenin adına sürülmüş bir lekesin. Seni istemiyorlar. Ölümün kutlanacak. Ve eğer ölmezsen, kimsenin seni sevemeyeceği kadar çirkin olacaksın."

Parmakları sıkışıyor, nabzımın daha hızlı atmasına neden oluyor.

"O lanet memelerini alacağım ve amını kesip açacağım. Sonra da yüzünü oyacağım."

Nefes nefese kalıyorum, üzerime çöken dehşeti zapt edemiyorum. Kollarımdaki deri karıncalanıyor ve sızlıyor.

"Kimseye bir faydan olmayacak." Bıçak yaklaşıyor ve siyah tişörtümü parçalanana kadar kesiyor, sivri ucu neredeyse derimi deliyor.

Kalp atışlarım o kadar hızlı atıyor ki, tüm vücudum titremeye başlıyor.

Be

n. Başparmaklarını kullanarak gömleği tamamen açıyor ve beni ona gösteriyor.

"Mmm," diye inliyor, ruhumdan asla geri alamayacağım parçaları alabilmek için bir adım geri gidiyor. "Ben

Uzun zamandır seni çıplak görmek için can atıyordum. Vücuduna yapmak zorunda kalacağım şey utanç verici. Ama..." Bir adım atıyor, bıçağın ucu göğsüme değiyor. "Bana başka seçenek bırakmadın."

"Ahh!" Areolama ilk dilim geldiğinde çığlık atıyorum.

Kesik küçük ama kan sızacak kadar derin, göğsümden aşağı ve kot pantolonlu kalçalarımam damlıyor.

"Bu sadece başlangıç, Raquel. Acıya alışsan iyi olur." Sonra bir sonraki kesik geldiğinde çığlık .

DANTE

"Nerede bu kız?" Kardeşlerim mutfağında arkamda dururken Raquel'in annesi Simona'ya soruyorum.

"Bilmiyorum." Gözlerini kısıyor, çenesini yukarı kaldırıyor.

"Sen bir yalancısın." Dokuz milimetrelik silahımın namlusunu çenesinin altına bastırıyorum.

"Minibüs gelmeden önce seninle konuştuğunu biliyorum. Seni aramak için kimin telefonunu kullandığını biliyorum. Carlito'ya onu almasını söyleyen sendin. Bunun için seni öldürmeliyim."

Yüzümü onunkine yaklaşıtıyorum, dişlerim kafesteki bir hayvan gibi gıcırıyor.

"Ve eğer ona aşık olmasaydım, boğazını kesmekte tereddüt etmezdim."

"Aşk mı?" Kıkırdaması, sahip olmadığı kalp kadar soğuk ve iğrenç. "Oh, Tanrım. Sen de kızım kadar aptalsın." Dudaklarını sıkıca bastırıyor, zavallıymışım gibi gülerek benimle alay ediyor. "Aşk diye bir şey yok, oğlum."

Bu çılgın kadın müsveddesinin yakınında olmak istemediğim için geri çekiliyorum.

"Aşk yaşadığımız uydurma bir duygudur, ama geriye hiçbir şey kadar yavaş yavaş ölür. Eğer onu bulabilirsen bunu göreceksin." Ağzının kenarına çirkin bir gülümseme . "Artık senin kim olduğunu biliyor. Bundan eminim."

Onu gerçekten öldürmek istiyorum ama bana ulaşmasına izin vermeyeceğim. Raquel beni biliyorsa, bunu birlikte çözeceğiz. Ama şu an odak noktam onu bulmak.

"Senden felsefe dersi almakla ilgilenmiyorum." Silahı kaldırıp şakağına dayadım. "Şunu açıkça belirteyim. Kadın olman umurumda değil. Sen benim karıma zarar verdin. Ya bana iki saniye içinde nerede olduğunu söylersin ya da seni döverim. Eğer işe yaramazsan, dışarıdaki adamlarıma boğazını kesmeleri ve güzel beyaz halının üzerinde kan ölmen için talimat verdim."

"Kocam hepimiz hakkında haklıymış," diye tıslıyor alaycı bir tavırla. "Siz hayvansınız." Bağlı bacakları sandalyeye çarparak sandalyenin yerde takırdamasına neden oluyor.

"O bilmeli. Bizi o yarattı." Devam ederken kendimi düzeltiyorum. "Sanırım ailemin öldürülmesinde parmağı olmadığını daha iyi düşünmeliydi."

"Bu *benim* sorunum değil." Çenesini dikleştiriyor, kaşları kayıtsızlıkla eğiliyor. "*Benim* bununla hiçbir yok."

"Belki de değil." Bir adım atıp onun sert ve acımasız gözlerine bakıyorum. "Ama sen masum değilsin. Onu ona sen gönderdin. Ona ne yapacağını biliyordun ama bile değildi, değil mi? Ne tür bir anne bunu yapar? Benim annem yapmaz. O bizim için her şeyi yapardı. Ve kocan -ailen- onu *aldı*. Herkesi bizden aldılar."

"Tek kızımdan belli düzeyde saygı bekliyorum," diye devam ediyor, parmağını yüzünü çevreleyen saçların kenarından geçirerek. "Ve o başarısız oldu. Bunun sonuçları tamamen onun hatası."

"Vay canına! kötü bir kaltaksın, değil mi? Belki de seni öldürüp Raquel'i senden kurtarmalıyım."

Bir annenin kendi çocuğunun herhangi bir şekilde zarar görmesine nasıl izin verdiğini anlamıyorum. Ama sanki kendi çocuğuna ne olacağı umurunda değil gibi. Böyle biri nasıl olur da

İyi bir insan olan Raquel'in doğumunu asla anlayamayacağım. Onda doğru olmayan bir şeyler var.

Gözlerini deviriyor. "Oh, lütfen. Sen bir kadını incitmezsin."

"Sürtük, sen bir kadın değilsin. Sen bir canavarsın, tıpkı kocan gibi."

Pop.

"Ahhh!" Çığlıkları duvarları parçalıyor, ayağındaki kemikler gibi çatırdıyor.

Kulağına fısıldamak için bedenimi öne eğiyorum. "Bu Raquel içindi."

Pantolonunu çekiyor, vücudu titriyor. Merhamet yok, sadece vahşi bir öfke var.

"Bundan sonra ne yaparsam *kendim* için olacak ve inanın bana, bundan çok daha kötü olacak," diye uyarıyorum. "Peki, tekrar soruyorum, nerede o?"

Açıkça ağlıyor, artık kabadayılığına . Gözlerimi yaklaştırarak dramatik bir nefes çekiyorum, silahım karnına doğrultulmuş.

"Bekle," diye mırıldanıyor. "Ben..."

Ben sana söyleyeceğim." Ama

anlatmaz. Onun yerine hıçkıra hıçkıra

ağlıyor.

"Bütün gün bekleyemem!" Bağırıyorum. "Onu çoktan öldürmüş olabilir!"

"Carlito'nun amcasının sahibi olduğu bir marangoz fabrikası var. Oradalar."

Bir adres ve Dom dışarıdaki arabalarımızdan birindeki adamlara mesaj atıyor, böylece önce oraya gidip bizi . Eğer kız oradaysa dışarıda birkaç araç bulacaklardır ve Carlito onu götürdüyse bunu bilmemiz gerekecek.

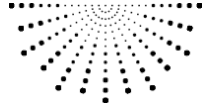
Ona sırtımı verip kapıya doğru .

"Bekle!" diye . "Beni bu sandalyeden indirmeyecek misin? Bir doktora ihtiyacım var. Lütfen!"

"Raquel benim girene kadar orada kalacaksın. Mesaj attığımda adamlarım ipleri kesecek, yani bu yalan söyleyip bana söylemen için son şansın. Hayatta olduğunu umsan iyi edersin, yoksa geri gelirim ve bu sefer kurşun o kadar nazik olmaz."

Sonra aceleyle dışarı çıkıyorum, ruhumu açmak istediğim kadının bunu yapabilmem hâlâ hayatta olmasını umuyorum.

CHAPTER TWENTY-ONE

RAQUEL

Bir insanın geri çekilmeden ve karanlık odanın köşesine çekilerek korku içindeki bir çocuk gibi zihninin içinde yere sürünmeden önce ne kadar travmaya dayanabileceğini ASLA FARK ETMEMİŞTİM.

Zihnimin duvarları beni çepeçevre kuşatıyor, , orada güvende olmadığımı bilsem bile, içime kapanıyor. Sadece korku.

Gözyaşlarım derimin parçaları gibi düşüyor. Benim değerim.

Saygınlığım.

Her şey ailemin beni gönderdiği bir adam tarafından koparıldı. Sadece seyirci kalan ve zulmün gerçekleşmesine izin veren babam tarafından.

Bunun bilgisi sağır edici, bu sandalyede zincirlenmiş halde otururken ağlamamdan daha yüksek. Çılgınlıklarımı duyuyorum ama uzakta, sanki gürültüyle alay ediliyormuşum gibi. Sanki onun tarafından kovalanıyorum ve canavarların beni yakalayamayacak kadar uzakta olduklarını umarak arkama bakıp duruyorum.

Ama canavarlarla ilgili bir şey var: Sonunda her zaman sizi bulurlar.

Bıçağı köprücük kemiğime saplanıyor. "Şimdi de yüzünü mü keseyim? Yaparsam seni hâlâ ister mi sence? Bundan şüpheliyim."

İğrenç kıkırdaması midemde yılan gibi dolaşıyor, orada bıraktığı deri dilimlerinden zehir sızıyor. Muhtemelen vücudumda düzinelerce vardır. İlk birkaçından sonra saymayı bıraktım.

Belki de beni öldürmesine izin vermeliyim. Sonunda kesecek ve bitecek. En iyisi . Bu işkenceden daha iyi. Bu daha iyi.

Babam yardım için yalvardığım çılgınlıklarımı duyuyor mu? Onları sessizce dinliyor mu? Beni gerçekten yardım edecek kadar sevmiyor ?

Kolumdaki kesik yanıyor ama diğer kesikler dikkatimi çekmek için yarışıyor. Her yerim ağrıyor. Kot pantolonum çoktan gitmişti; sadece külotumla oturmuş, onları da kesmesini bekliyordum.

Bıçağı göğüslerimden başladı, derimi rastgele yırttı ama yarıklar burada bitmedi. Kollarıma, sonra karnıma, sonra da yanlarına geçti. Tepeden tırnağa ve kan içindeydim.

"Sağır mı oldun, dilsiz mi?" Bana sert bir tokat attı.

Dante'nin adını dudaklarım titreyerek mırıldanıyorum. Saatlerdir onu çağırıyormuşum gibi geliyor. Adı dudaklarıma damgalanmış ama yüksek sesle söylemiyorum. Söyleseydim acı çok daha kötü olurdu. Ama onu düşünmeden edemiyorum, ona ihtiyacım var ve eğer yapabilseydi geleceğini biliyorum.

Tutunacak tek şeyim o. Son arzum onu son bir kez görmek. Annem ne derse desin, gerçeğin onun iddia ettiğinden çok daha karmaşık olduğunu biliyorum. Sözlerindeki çok daha farklı bir şey.

Beni önemsedğini biliyorum. Yaşadığımız zamanın rol olmadığını biliyorum. Bunu benden alamaz. Kimse yapamaz.

Dante ve ben keşfedilmeye değer bir komplikasyonduk. Ama artık çok geç. Yalanlara sarılmış bedenlerimizden daha fazlası olup olamayacağımızı asla bilemeyeceğim.

"Sanırım şimdi yanağını alacağım." Bıçak tenime yaklaşırken Carlito'nun sesi düşüncelerimi zehirliyor.

Bakışlarım siyah sapa nefeslerim yükseliyor. Bıçak, gelmekte olduğunu bildiğim kesik için bana doğru çekilirken midem bir bulantı dalgasıyla yuvarlanıyor.

Artık yapamıyorum. Bunun bitmesini istiyorum. Lütfen ölmeme izin ver. Ple- Boom.

Carlito'nun bir şey patlıyor.

Ciğerlerim korkudan uyuşurken ve nabzım boynumda daha sert atarken soluk soluğa kalıyorum. Bıçak düşmeden önce gözlerindeki genişlemeyi yakalıyorum.

Dönüyor, bir adım uzaklaşırken beni orada bırakıyor. Açık kapının boşluğundan kendini zorlayan sis var, korkmam gereken başka bir şey gibi sinsice dolaşıyor.

"Sal? Orada mısın?" Carlito botları yerde gıcırdarken soruyor.

Sessizlik.

Babam odaya döndüyse bile konuşmuyor. Belki de sonunda aklı başına gelmiştir ve beni kurtarmak istiyordur.

Daha fazla ayak sesi . Kesinlikle burada birileri var. Yüzlerini göremiyorum ama birden fazla kişinin içeride yürüdüğünü duyabiliyorum.

korkuyorum, beni dost mu düşman mı karşılayacak emin değilim. Benim için kim gelir ki zaten?

Ama belki kaçabilirim. Çıplak ya da değil, yaşamayı ve yardım almayı tercih ederim. Nereye gidebilirim ki?

Gerçi mi? Nerede olduğumu bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla ülkenin öbür ucunda olabilirim.

Birden fazla adam bağırmaya ve kavga etmeye başlayınca gürültülü bir itiş kakış kopuyor. Seslerinden tanıyamıyorum. Sis, görebildiğim tek şey bulanıklık olana kadar etrafımda dönüyor.

Şimdi nasıl çıkacağım?

"Raquel?! , tatlım? Bana burada olduğunu söyle." Nefes nefese kaldım.

Dante mi?

Gerçekten burada mı? Beni mi aradı?

. Zihnim acımasız bir oyun oynuyor olmalı.

"Bu Dante. Çılgık at! Lütfen, bebeğim. Seni kaybedemem."

Bir duraklama oluyor; hariç tüm ayak sesleri kayboluyor, koşuyormuş gibi çılgınca çarpıyor.

Burası çok büyük ve sis yüzünden beni görmesi imkânsız. Konuşmaya çalışıyorum ama dudaklarım kıpırdamıyor.

"Özür dilerim," diye devam ediyor. "Her şey için. Beni duyabiliyor musun bilmiyorum ama yine de söylemem gerekiyordu. Sana değer verdiğim gibi birine değer vereceğimi hiç düşünmemiştim. Şu andan itibaren her şeyi telafi edeceğime söz veriyorum."

Sesi çatlıyor, sanki bana doğru yürüyormuş gibi. "Cevap ver bana.

Hâlâ hayatta olduğunu söyle."

Şimdi daha da yakın.

Kalbim sıkışıyor. Benim için geldi. Gerçekten geldi. Gözyaşlarımdan kör olana kadar içimden sessiz bir hıçkırık dökülüyor.

"Allah !"

Ses tonundaki ıstırabı duyuyorum, kalbinden benimkine doğru yayılan işkenceyi.

"Benim için ne kadar önemli olduğunu sana söyleme fırsatım olmadı. Sevdığım başka birini daha kaybedemem.

Siktir, gitmiş olamazsın."

Beni seviyor mu?

İnliyorum. Gözyaşları şimdi daha sert geliyor, kaotik sefalet dalgaları gibi.

"Bebeğim?" diyor o kadar şefkatle ki, neredeyse kalbimi yerinden sökecek.

Sis için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü beni gördüğünde ne yapacağını bilmiyorum. Ne düşüneceğini. Ondan öğrenecek miyim? Hayatımdaki herkes gibi o da uzaklaşacak mı?

"Dante?" Hâlâ hayal kırıklığı içindeymiş gibi fısıldıyorum. "Bu gerçekten sen misin?"

Sis dağılmaya başlarken güçlü, erkeksi bir el omzumda ve yüzü netleşmeye başladığında, tanıdığım bir adamın tanıdık gözlerini . Beni kandıran ama zamanda kurtaran adamın.

Annemin onun hakkında söylediği her şeye ve hâlâ bilmediğim diğer şeylere rağmen bildiğim bir şey var: Ona güvenebilirim. Sadece sahip olduğum tek kişi olduğu için değil, şu anda önemli olan tek kişi olduğu için.

"Bebeğim..." Avuç içi yanağımın üzerinde dururken kaşları aşağı iniyor, gözleri zalim işkencemin kanıtlarıyla dolu çıplak bedenime .

Geri çekiliyor ve kalbim kırılıyor. Onun sıcaklığının yokluğundan titrerken kendimi daha da korunmasız hissediyorum. Beni bu şekilde çekici bulmayacağını bilmeliydim. Çekici bulamayacağı kadar çok yara izim olacak.

Ama bir de baktım ki bir bıçak bileklerime dayanmış, ipi kesiyor. Siyah kapüşonunu ve altındaki siyah tişörtü çıkarmadan önce bıçağı yere bırakıyor.

Gömleğini birindeki yaranın etrafına sarıyor. Diğerleri gözle görülür şekilde yavaşlamışken, bu yara aktif olarak kanıyor.

"Şunu giyelim, tamam mı bebeğim?"

Bakışları üzerimde gezinirken gözleri duygularla dolup taşıyor ve kapüşonu bedenime geçirirken çenesi seğiriyor. Üst denk geliyor, neyse ki beni gizliyor.

Onunla birlikte duyduğum insanlar gitmiş. Carlito bile burada değil. Onları başka bir bölgeye göndermiş olmalı.

Beni kollarının arasına alıp çıkışa doğru yürümeye başladı.

"Sana ne yaptı..." Öfkeli bir nefes çekiyor. "Çok daha kötüsünü yapacağım. Buna inanın. Ona acı çektireceğim. Sana hiç dokunmamış olmayı dilemesini sağlayacağım. Ve şu andan itibaren, kimse dokunamayacak."

Yüzümü omzuna gömüyorum, ağlayarak burnumu çekiyorum, bunu her şeyden çok istiyorum. O orospu çocuğunun canının yanmasını istiyorum. Bana karşı kullandığı bıçağı almak ve artık alay ettiğini duymayana kadar defalarca boynuna gömmek istiyorum.

Titriyorum. Arzumun ahlaksızlığı beni korkutuyor ama yine de istiyorum. "Onu görmeliyim," diye itiraf ediyorum.

"Neyi gördün?" Durur, gözleri sıkıcıdır.

"Onu incittiğini görüyorum." Boğazımdaki ağır zonklamayı yutkunarak bastırıyorum. "Buna ihtiyacım var, Dante. Kapanışa ihtiyacım var. Bunu benden alma."

"Bebeğim, seni hastaneye götürmeleri için adamlarıma ihtiyacım var." "Hayır." Ses tonum sert. "Lütfen, Dante. Ben-"

"Şşş. Neye ihtiyacın varsa, karıcığım." Ağzını alnıma indiriyor; şefkatli öpücüğü bedenime doğru fısıldıyor.

O kelime.

Ağlıyorum, dalgaları durduramıyorum.

"Bu hâlâ benimle evli olmak istediğin anlamına mı geliyor?" Bakışları yüzümde geziniyor, bir acıyla damlıyor.

"Elbette istiyorum, Dante." Ona doğru eğildim, kabul edildiğimi hissettim. İstendiğimi. Sevildiğimi. "Tanrım," nefes alıyor. "Bunu söylediğini duyduğuma çok sevindim."

Gülümsemeye çalışıyorum ama kırık çıkıyor.

"Eğer herhangi bir noktada ona zarar vermek istersen..." diyor. "Eğer bunu kendin yapman gerekirse, seni bekleyen bir bıçağım olacak İntikamı çok iyi bilirim ve bunu sevdiğim kadından niyetim "

"İşte yine o kelime." Görüşümü karartan gözyaşlarımın arasından hafifçe sırtıyorum.

"Ne kelimesi?" Sırtıyor. "Kadın mı? İntikam mı? Çok fazla vardı."

"Ah, Dante," diye ağlıyorum, sesim parçalara ayrılıyor. "Gerçekten öleceğimi sandım. Seni bir daha asla göremeyeceğimi. Teşekkür . Beni bulduğun için teşekkür ederim."

"Seni her zaman bulacağım. Bedeli ne olursa olsun." Kolları koruyucu bir kalkan oluştururken alnını alnıma yaslıyor ve biliyorum ki onlar etrafımdayken kimse bana bir daha zarar veremeyecek.

Saniyeler ya da belki dakikalarca öyle kalıyoruz. Bu kadar güvende ve önemsendiğimi hissettiğimde bunu söylemek zor.

İlk geri çekilen o oluyor, gözlerimin içine bakıyor.

"Sana aşık oluyorum, Raquel. Sen gittiğin anda, bunu kendime itiraf etmeye hazırdım." Dudakları dudaklarımın köşesini öpüyor ve göz kapaklarım bu hissin etkisiyle titriyor. "Bu işi hallettikten sonra konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum ama sen ve ben? Bu gerçek." Yüzü acı dolu bir pişmanlıkla buruşuyor. "Benim sana sahip olduğum kadar sen de bana sahipsin. Ve hayatta bundan daha fazla istediğim bir şey yok."

Bu sözlerin içinde o kadar çok gerçek var ki, gerçekliği yüzüme çarpıyor. "Ben de bunu istiyorum."

gereken pek çok soru olabilir ama ailem yüz benim için ortaya çıkan o oldu. Bu kadar yeter.

Dudakları dudaklarımı okşayana kadar yaklaşırken bakışları benimkini bükülmez bir tutkuyla tutuyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor ve onun bittiği yerde benimki başlıyor. bedenlerini besliyoruz, tıpkı onun aşkının benim ruhumu beslediği gibi.

"Hazır mısın?" diye soruyor, gözlerimi görebilecek kadar geri çekilerek.

Ne demek istediğini biliyorum: Carlito'nun geri getirilmesi. Ölmesi için. Çünkü onu öldbiliyorum. Hiç şüphem yok.

"Evet." Vücudumdaki ağırlar kumaşın altında yanıyor ve bana Carlito'nun ne yaptığını hatırlatıyor.

"Raquel..." diyor, beni kendisine sararken gözlerimiz birleşiyor. "Bilmelisin ki, canını yaktığımda - öldürdüğümde- seni severken olduğum adam değilim. Başka birine dönüşüyorum. İstemeyeceğin biri." Uzun, sert bir nefes çekti. "Ve ben buna hazır mıyım bilmiyorum."

Elimi yanağına koyuyorum ve kirli sakalının hassas tenimi sıyırmasına izin veriyorum. "Aynaya kimi gördüğünü ama benim kimi biliyor musun?"

Gözleri yarı kapanır gibi olduğunda devam ediyorum.

"Açıkça nefret ettiği bir adamın kızını kurtarmak için kendi hayatını riske atan bir adam görüyorum. Güçlü, cesur, sadık ve tüm kötülerimi kovalayacak kadar büyük bir kalbi olan birini. İşte busun, Dante. O adamı görmeye başlamalısın. Çünkü ben ."

"Bebeğim..." Keskin bir nefes alıyor.

Sonra dudakları benimkilerin üzerinde, beni yavaşça öpüyor ve öpüşmemizde aşktan daha fazlası var. Kefaretle sarmalanmış bir bağışlama var.

Bu öpücük... bu kadar kırık olduğunu fark etmediğim bir parçamı iyileştiriyor. Her zaman birinin elini , onu sevmesine, ona yalnız olmadığını ve mücadelenin yükünün sadece ona ait olmadığını söylemesine ihtiyaç duyan parçamı. Benim için yaptığı şey . O böyle biri.

Yavaşça uzaklaşıyor, bizi daha önce fark etmediğim kahverengi deri bir kanepenin bulunduğu köşeye götürüyor.

"Burada iyi olacak mısın?" "Evet, iyi olacağım. Söz veriyorum."

"Tamam."

Beni kanepeye yatırıyor, önce yanağımı sonra dudaklarımı öpüyor. Sanki beni burada bırakmak çok dayanılmazmış gibi geri çekilirken gözleri üzerimde kalıyor. Yüksek bir ısıklık geliyor, sonra ayak sesleri komutanlarına doğru yürüyen bir ordu gibi yere çarpıyor.

İçeri giren ilk iki kişiyi Dante'nin kardeşleri olarak tanıdım. Diğerlerini tanımıyorum. İşkencecim ve kendine babam diyen adam hariç toplam altı kişiler.

Dominic, Carlito'yu boğazından tutup içeri sürüklüyor. Yüzü çoktan morarmıştır. Gözlerinden biri neredeyse kapalıdır ve diğerinin altında kanlı bir yara vardır.

Babam, yüz ifadesi öfkeli olan Enzo tarafından tutuluyor.

"Bırak onu Dom," diyor Dante.

Kardeşi söyleneni yapar ve Carlito yere düştüğünde sırtına tekme .

Dante çömelip her iki baldırından bir şeyler çıkarıyor ve çıkardığında bıçak olduklarını fark ediyorum. Parlak metali görecektir kadar yakınım.

Anında , sadece Carlito ve ben varken, ben ona durması için yalvarırken o bana zarar verirken. Her ayrıntıyı hatırladıkça nabzım hızlanıyor ve boğazım düğümleniyor.

Ellerim sıkı yumruklar halinde üzerinde toplanıyor. O adamın öldüğünü görmek istiyorum. Peki ya babam? Bilmiyorum. Çünkü onu seven o küçük kız hâlâ derinlerde bir yerde. Onun ölümlülüğüyle yüzleşmeye hazır ve sevdiğim adamın almasını izleyebilir miyim bilmiyorum.

"Minibüste silahı onun kafasına dayadığında bana ne demiştin?" Dante, spor ayakkabısı Carlito'nun yüzüne çarpana kadar yaklaşarak soruyor.

Ne yaptı?

Bunların hiçbirini hatırlamıyorum. zaman olmalı.

"Hafızanı tazeleyeyim." Yüzüne sert bir tekme atar. Carlito homurdanıyor, ağzından kan akıyor. "Sanırım en iyi olan kazansın diyordu. Sanırım bu sen olmayacaksın."

Ayağa kalktım, daha iyi bir görüşe ihtiyacım vardı. Onun kanını istiyorum. Acısını.

Her şeyi istiyorum. Dante benim geliş sesime dönüyor.

"İyi misin, bebeğim?" Karanlıkla birlikte endişe de

yayılıyor. "Burada iyiyim. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Gözlerim Carlito'yu buluyor, çirkinliğe bakıyor ama başını kaldırmaya çalışmıyor.

Seni seviyorum, der Dante arkasını dönmeden önce.

Ben de karşılık vermek istiyorum ama bu sözlerin zihnim kirlenmediğinde söylenmesini istiyorum. Sadece bizi ve başka bir şey düşünemediğim zaman.

"Affetmediğim tek bir şey var - kardeşlerimin hiçbirinin affetmediği - ve o da birinin sevdiğimiz insanları incitmesi. Ve o kadın..." Dante başıyla bana doğru işaret ediyor. "... onu satın aldığın gibi sana teslim edilmeden önce de benimdi."

Ayağını Carlito'nun uzattığı elinin üzerine indiriyor. Bu inilti başka birine ait olsaydı beni üzerdi ama ondan zafer gibi geliyor.

Dante ayakkabısını havaya kaldırır ve ikisi karşılaştığında Carlito'nun eli çatırdar. Çığlıkları renkleniyor

Duvarlar parlak bir intikam içinde ve tek istediğim daha fazlası. Vahşeti istiyorum. Vahşetin Carlito'nun vücudunun her parçasına benimkine yaptığı gibi çarpmasını istiyorum.

Dante gözlerimle buluşuyor, karanlık şefkati . Onun nefes alışları sert, ama benim nefes daha sert. Aramızda söylenmemiş bir bağ oluşuyor. Onun kanı benimkiyle karışıyor. Onun intikamı benimkiyle iç içe.

Bir
yemin.
Bozulmam
ış. Bizim
yeminimiz

"Sana bıçak mı kullandı?" Küçümseme ve merhamet yüzünde ikamet için savaşıyor.

Bedenim kendi içine kapanıp beni anılardan korurken başımı .

Odak noktası düşmanlarına dönüyor ve ben de her ikisini de görebildiğim için onları yandan izliyorum.

"Kızının vahşice öldürülmesine izin mi verdin?" Dante'nin elindeki bıçak, yüzünde hiçbir duygu ifadesi olmayan babamın boğazına doğru ilerliyor.

Bianchi'nin adamları böyle çalışır. Duygular zayıflık demektir.

Ama tam tersi. Hissettiklerini ifade etmekten korkan erkekler korkaktır ve babam en kötüsüdür. Bunu şimdi anlıyorum.

"Ailemi öldürttün. Annemi. Babamı. *Küçük kardeşimi*. Hepsi ve kardeşlerinin yüzünden gitti ve kızını da mı öldürtecektin?"

Ne yaptı?

Bir el ağzımı kapatıyor.

Hayır.

Dante'nin katlandıkları için duyduğum ıstırap kendi acımdan daha fazla canımı yakıyor. O kadar çok insanı kaybetmek... Ailem buna nasıl karışmış olabilir?

"Annen benim fikrim değildi," diye ekliyor babam. "Ona yapmamasını söylemeye çalıştım ama Faro-

Dante'nin tek tepkisi tehditkâr bir kahkaha olurken bir adım geri çekilir ve bıçağı yakalamadan önce havada çevirir.

"Vay canına. Ne kahraman ama. Bir alkışa ne dersin? Hmm?" Alkışlamaya başlar ve etraflarındaki tüm erkekler de alkışa katılır.

Sonra aniden tekrar babama saldırdı. Bıçak boğazına saplanıyor ve sivri etrafında kan damlacıkları birikiyor. Kalbim göğüs kafesimde çırpınıyor.

"Peki ya sekiz yaşındaki kardeşim? Benim-"

Nefesim kesildi. Dante bana bakıyor ama benim gözlerim sadece babamı tanıyor.

Sekiz mi? Baba dediğim bu adam kim?

Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülürken nabzım çılgınca . Tam önüne gelene kadar adımlarımı ardına atıyorum. Dudaklarım tiksintiyle kıvrılırken elim yanağına çarpıyor.

"Bir çocuğu mu öldürdün?" Sesim acıyla . Yutkunuyor.

"Ben değil... Raquel... Amcan. O-"

"Dur!" Avucumu havaya kaldırarak bağırdım. "Orada mıydın?! Olanları izledin mi?!"

Sessizliği bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Durdurmaya mı? bir şey yaptın mı?!" Çılgılık attım.

Ağzını sıkıyor ve gözlerimi kaçırıyor, onun yerine aşağıya bakıyor.

"Bana bir değerin olduğunu göster! Bana biraz insanlığın olduğunu göster!"

Ama suçlamalarımından kaçınmaya devam ediyor.
"Seni tanımıyorum." Başımı salladım. "O benim babam değil."

Acıyı sesimden uzak tutmayı başaramıyorum. Tıpkı ailem gibi kırılmış. "Acı çeken çocuklar. Kadınları. *Kendi kızına*. Beni iğrendiriyorsun." Şüphelendiğimden çok daha kötü biri. Suçları affedilemez.

Dante beni kendine çekerken koruyucu bir kol önümde kıvrılıyor, böylece babamı daha fazla görmek zorunda kalmıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor titreyerek. "Acı çektiğin için çok üzgünüm."

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Özür dilemesi gereken kişi sen değilsin. Benden değil."

Avuçlarım yanaklarını okşuyor, her gözeneğinden hayranlık fışkırıyor. Başlangıcımızın kötülüklerle dolu olmasından nefret ediyorum. Ama yıkıntılardan güzellik yükseliyor, daha güçlü ve lekelenmesi daha zor. Kimse bizi yıkamayacak. Artık kıramayacak.

O alçalırken ben de ayaklarımı kaldırıyorum ve dudaklarımız kısa, yumuşak bir öpücükle buluşuyor. "Buna bir son vermeliyim bebeğim," diyor nazikçe. "Bir doktora görünmen gerek."

"Tamam." Başladıkları işi bitirmelerine izin vererek ilk durduğum yere dönüyorum.

Dante adımlarını Dominic'e doğru atar ve Dominic elini cebine atarak Dante'ye meşaleye benzeyen şey uzatır ve karşılığında bıçaklardan birini alır.

Dante babama, "Senin gibi bir ailesi olamayacak kadar iyi bir insan," diyor.

Meşale canlandı.

"Ayağa kaldırın onu," diyor alışılmadık bir şekilde sessiz kalan Carlito'ya.

"Ölmeden önce - bunu senden almadan önce - gerçek acının nasıl bir şey olduğunu öğreneceksin.

Ve yeterince aldığımı ikna olduğunda, ancak o *zaman* sana ölümün merhametine izin vereceğim."

Carlito'nun göğsü genişliyor, yüzü artık korkuyu gösteriyor. Nefes alış verişinde. Duruşunda.

Benimki gibi onun da kanına anlamak için yakından görmeme gerek yok.

Dante bıçağı avucunun içinde çeviriyor ve bakıyor. Silahı ustalıkla kullanıyor ve sadece bu bile beni korkutmalı ama korkutmuyor.

Beni korkutmuyor.

Hiç korkutmadı.

Onunla ilgili hiçbir şey asla olmayacak.

Bıçak o kadar hızlı vuruyor ki, ilk kesiği neredeyse kaçırıyorum. Carlito'yu omzunun tam ortasından kesti. Kan dışarı sızıyor, gömleğinin beyaz kumaşı tarafından emiliyor.

Dante orada durmuyor. Benimkini görmezden gelen adamın çığlıkları odayı dolduruyor. Kesik üstüne kesik, Dante parçalanmadık bir santim bile bırakmıyor. Carlito' yanağı sürekli akan bir çeşme gibi sızıyor ve ağlarken alnındaki kan gözlerine damlıyor.

Meşaleyi yakıyor, Carlito'nun yüzüne doğru yaklaştırıyor ve sonra benzeri olmayan bir çığlık ortalığı boğuyor. Kollarımdan aşağı bir ürperti akıyor ve yanmış et kokusundan boğazımda mide bulantısı dönüyor.

Babamın ağzı düşüyor, korkusu bile tam olarak ortaya çıkıyor.

Meşale Carlito'nun vücudundan geriye kalan her yaranın üzerinden geçerken Dante canavar gibi homurdanıyor. Koku.

İşkence.

Sonunda çok fazla oldu.

"Dur," diyorum, nefes alışlarım ve nefes verişlerim birbirine karışıyor. "Yeter. Bu kadar yeter."

Dante bana başka birinin gözleriyle bakıyor, kırpmayan bakışları onu ele geçirmiş. Ağzından hızlı, kısa nefesler çıkıyor. Dominic Carlito'yu yere bırakırken belinden bir silah çıkarıyor ve gözlerini benimkilerden ayırmadan silahı doğrultup ateş ediyor.

Kurşun bir zamanlar evlenmek zorunda kalacağımı düşündüğüm adama saplanırken göz kapaklarım

aşağı kayıyor. şimdi

önümde ölü yatıyor.

Hem dışımdaki hem de içimdeki çürüklerime ve yaralarımaya rağmen kazandım. . Hayattayım ve artık korkacak bir şeyim yok. Dante olmaz.

Babam da aynı kaderi paylaşacak mı?

Onun ölümünü izleyebileceğimi sanmıyorum. Kalbimin dayanamayacağı kadar ağır olacak, özellikle de bunu yapan Dante ise.

Dante silahları yere bırakarak bana doğru koşuyor. Eli boynumun yan tarafını kavıyor, gözlerinden vahşi bir hayranlık fışkırıyor. O hem güneş ışığı hem de kararmış duman. Biri olmadan diğeri var olamaz.

"Seni sevdiğimi biliyorsun," diyor. "Ama bundan sonra ne yapmam gerektiğini görmeni istemiyorum."

Sanki aklımı okumuş gibi, ya da belki de kendi babamın ölümüne tanık olmamam gerektiğini varsaymak o kadar da zor değildi.

"Bu iş bittikten sonra da beni istemene ihtiyacım var," diye fısıldıyor, alnını benimkinin üzerine eğiyor, dudakları ağzımın gezinirken titriyor.

Bu kelimeleri söyleme şekli... Duygusal tutuşları kalbime bağlanıyor. Bakışlarım derinliksiz bir coşkuyla onunkini ararken, avuç içim yanağının üzerinde hafifçe hareket ediyor.

"Seni her zaman isteyeceğim, Dante. Her zaman," diye mırıldanıyorum usulca, sadece onun için. "Sana deliler gibi aşık olduğumdan hiç bu kadar emin olmamıştım. Bunu burada tüm bu çirkinlikle söylemek mükemmel değil, ama sanırım hiçbir yere gitmediğimi anlamamanın zamanı geldi. Kendini ne kadar kötü biri gibi gösterirsen göster, sen kötü biri değilsin."

Sertçe iç çekti. "Teşekkür ."

Nefesi dudaklarımda geziniyor ve beni öperken bir silah sesi havayı yırtarak beni derinden sarsıyor. İkimiz de sese doğru dönüyoruz ve babamı yerde, Dominic'i de silahı tutarken buluyoruz.

Babamın sonsuza dek gittiğini anladığımda hıçkırmaya ve titremeye başladım.

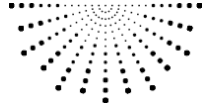
"Üzgünüm, Raquel. Yapılması gerekiyordu," diyor Dominic, yüz ifadesi sert ama sempatik.

"Ben... Biliyorum," diye ağlıyorum.

Dante'nin kolları belime dolanıyor ve beni yumuşak, destekleyici bir şekilde kavıyor. Yüzümü ona gömüyorum ve ben gözyaşlarımın düşmesine izin verirken eli sırtımı okşamaya başlıyor.

Sonu da en az başlangıcı kadar acı vericidir.

CHAPTER TWENTY-TWO

RAQUEL

DANTE beni oradan uzaklaştırdıktan sonra, o ana kadar olmak istediğim son yer olmasına rağmen doğruca hastaneye geldim. Kendi yaralarımı tedavi etmek için ısrar etmeye çalıştım ama Dante buna izin vermedi. Bana başka seçenek bırakmadı.

Aptalca biliyordum ama kendi iyiliğim için olsa bile dürtülmek istemiyordum. Beni çalıştığım hastaneye götürmeyeceğine söz , o da biraz daha uzağa, bir sonraki en iyi hastaneye gitti.

Gün geceye döndü. Doktorların yaralarım ile ilgilendikten sonra eve gitmeme izin sağlamaya çalıştım, ancak nöbetçi doktor gözlemler için kalmamı istedi ve yarın sabah ayrılabilceğime söz verdi.

Gözlerimi kapattığımda Carlito'nun elinde tuttuğu bıçağı görüyorum. Sanki yeniden kesiliyormuşum gibi acı çekiyorum. Anıların kâbuslarıma girmesinden korkarak uyumamaya çalışıyorum.

Polis de sohbet etmek için uğradı. Onlara tam olarak gerçeği söyleyemediğimi düşünürsek, bu ilginç bir sohbetti. "Üzgünüm memur bey, ama gerçekte olan şey, mafya ailemin bana zarar vermesine izin bir psikopat tarafından kaçırıldım, sadece sicili pek de temiz olmayan kocam tarafından kurtarıldım" diyemezdim.

Bunun yerine, onlara evimizden çıkarken bir minibüsün aniden ortaya çıktığını ve maskeli tek bir adamın beni içeri aldığını ve beni evimizden bir blok ötede sokağa atmadan önce bilincim değilken yaraladığını söyledim. O civarda hiç kamera olmadığı için polis hikayemi doğrulamakta zorlanacaktır.

Çözülmemiş olarak kalacak. Süresiz olarak. Sadece henüz bilmiyorlar.

Eminim soyadımı tanıdılar ve eminim ailemin itibarını çok iyi biliyorlar. Bahse girerim başıma gelenlerin babamın yaptığı bir şeyin intikamı olduğunu düşünüyorlardır. Davamı çözmek için çok fazla zaman harcayacaklarından şüpheliyim.

Aklım babamın ölü bedenine gidiyor. O gözler bana boş boş bakıyordu.

Boğazımda bir düğüm var. Onu özlüyorum ama aynı zamanda Dante'nin ailesine yaptıkları yüzünden ondan nefret ediyorum.

Daha önce Dante'ye bana her şeyi anlatması için yalvardım ve o da bunu gönülsüzce yaptı. Evde onunla birlikte olana kadar beklemek istedi ama ben ısrar ettim ve yalvardığımda hiç şansı yok.

sadece geçmişini kalmadı, aynı zamanda ailemin neden olduğu korkunçluğa da bir bakış attı. Çocuklar ve kadınlar kaçırılıyor ve incitiliyor.

Onları bulacağını ve umutsuzca hak ettikleri güvenliği sağlayacağını biliyorum.

Bir saniye bile yanımdan ayrılmadı. Şimdi gitti çünkü eve gitmesi için ona yalvardım.

ve lanet olası bir duş alıp, kan sıçramamış kıyafetlerini giysin. Kardeşleri burada ve Dominic Chiara'da yolda olduğunu söyledi.

Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Her şeyi bildiği halde bana hiçbir zaman gerçeği bilsem de umurunda değil. Artık bunların hiçbir önemi yok.

Geride kalan tek ailem o ve iyi bir nedeni olmadan ya da en azından o anda iyi olduğunu düşündüğü bir nedeni olmadan sır saklamadığını biliyorum. Chiara her zaman arkamı kolladı. Beni asla kasıtlı olarak incitmezdi.

Neşeli lavanta rengi duvarlara bakıyorum ve hiç de öyle hissetmiyorum. Muhtemelen yapmam gereken aramayı düşünmeden edemiyorum. Cep telefonum komodinin üzerinde yanımda duruyor. Annemden hâlâ cevapsız arama yok. Gerçekten umurunda değil.

Dante ona ne yaptığını anlattı.

Sır yok, demişti her kirli ayrıntıyı anlatırken, onu vururken nasıl hiç tereddüt etmediğini anlatırken.

Ama bunu söyleme şekli... Sanki kaçmamı sağlayacak tek şeyi bulmak istiyor. Ama . Beni bulmak için yapması gerekeni yaptı ve eğer ona zarar vermeseydi, ona asla söylemezdi. Onun için üzülüyorum. Keşke ona daha çok zarar verseydi. Eminim Carlito'nun ne yapacağını biliyordu ve işkenceyi memnuniyetle karşıladı. Nişanlıma ve aileme sadakatsizliğim için bunu uygun bir ceza olarak görürdü.

Ama Carlito hiçbir zaman onun bana bağladığı bir virüsten başka bir şey olmadı. Ona hiçbir şey borçlu değildim, ama ona daha da az borçluydum. Telefonu elime alıp numarasını çevirirken parmaklarım titriyor. O cevap vermeden önce iki kez çalıyor.

"Ne halt istiyorsun?"

"Senden özgürlüğüm ve aşkın dışında hiçbir şey istemedim. Ama şimdi, senin aşkın istediğim son şey." Sesimde kötülük var ama artık umurunda değil. Benden bu kadar.

"Güzel. Artık özgürsün. Ben de seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Baban sen de benim için ölüsün."

Gözlerimi kapatıyorum ve onun duyamayacağı kadar yumuşak bir nefes alarak hiç sahip olmadığım anneme veda ediyorum.

"Bir kez olsun aynı fikirde olduğumuza sevindim," diyorum. " gün anne olduğumda, umarım ben de senin gibi olmam."

Kıs kıs gülüyor, kibirli ve güçlü. "Anne olduğunda, eğer , umarım kızın bir sürtük olmaz. Sen busun işte. O iğrenç adam için bacaklarını açıyorsun. Bana ne yaptığını biliyor musun?"

"Elbette biliyorum. Sadece daha kötüsünü yapmadığı için

üzgünüm. Sen bunu hak ettin." "Seni küçük kaltak!"

Şimdi gülen benim. "Ondan çok daha iyi olduğunu , değil mi? Her zaman herkesten daha iyi olduğunu düşündün. Ama hiç öyle olmadın *anne*."

Bu konuşmanın paylaşacağımız son konuşma olduğunu biliyorum. Bu bir rahatlama. Sonunda ondan kurtuldum. Köklerimden sonsuza dek koptu.

"Keşke sana hiç sahip olmasaydım," diye hayıflanıyor.

Bunu söylerken yüzünü hayal edebiliyorum. Kaslarındaki gerginliği.

"Bir gün, yaşlandığında ve yalnız kaldığında, ne kadar korkunç bir anne olduğunu fark ," diye hatırlatıyorum ona. "Ama o zaman çok geç olacak."

Sert nefesleri hattı kesiyor ve dişlerinin tenimi deldiğini hissedebiliyorum. "Cehenneme git," diye tükürüyor sonunda.

"Dua et de seni bir daha görmeyeyim. Çünkü eğer görürsem, benden ayağına sıkacağım bir kurşundan çok daha fazlasını alırsın."

Nefesi kesiliyor.

"Ne de ben babamın kızıyım." "Sen bir hiçsin."

Sonra hat kesildi. Ona ulaştım ve hiçbir şey daha iyi hissettirmedi.

Telefonu kendime doğru tutuyorum, hayatımın o kısmına veda ve bunun için daha iyi olduğumu biliyorum.

Hastane kapım hafifçe çalınıyor. "İçeri gel," diyorum, kim olduğunu zaten biliyordum.

Chiara kapıdan bakıyor, yuvarlak, kahverengi gözlerinde endişe yüzüyor.

"Sadece içeri gir," diye gülüyorum. "Sarıl bana artık."

İçeri girip kapıyı kapatmadan önce büyük bir iç çekiş omuzlarını sallıyor.

"Yani bu, berbat bir kuzen olduğum için benden tamamen nefret etmediğin anlamına mı geliyor?"

Alt dudağının kenarını çekiştiriyor, kaşları kırışıyor.

"Hayır, senden nefret etmiyorum." Gözlerimi deviriyorum.

Koşarak yanıma geliyor ve yatağımın yanındaki tekli siyah koltuğa oturuyor.

"İyi, belki biraz," diye takılıyorum. "Telefonda konuştuğumuzda bana bunlardan nasıl bahsetmezsin? Dominic ve Dante'nin kim olduğunu? Lanet olası babanı öldürdüğünü?" Ne yaptığını hatırlayınca gözlerim . "Aslında ne kadarını saklıyordun?"

Bir düğmeye basarak yatağımın üst yarısını kaldırıyorum, bu da sağlıyor.

Gözlerinde saf yorgunluğu görebiliyorum. Vücudunu saran yorgunluğu görebiliyorum. tek şey bu: kardeş kadar yakınız. ifadesini bilirim, göz seğirmesi kadar basit olsa bile, ki bu genellikle çok kızgın olduğu ama bunu belli etmemeye çalıştığı anlamına gelir. O kadar sinirliyken ona bulaşmak istemezsin.

"Özür dilerim, Raquel. Ben sadece senin için en iyisini istedim." Başı eğik, dudakları derin bir çatıklık içindeyken gözleri anlamak için yalvarıyor. "Konuştuğumuz gün seni aradığımda, Dante bana hiçbir şey söylememem için yalvardı ve sadece senden nasıl bahsettiğini duymak, sonra sonunda ne kadar mutlu olduğunu dinlemek..." Sert bir şekilde nefes veriyor. "Sonunda bana kızgın olman anlamına gelse bile onu koparmak istemedim."

Avuç içi dizime iniyor, hafifçe sıkıyor.

"Ama eninde sonunda seni kazanacağımı biliyordum. Bana karşı koymak çok zor." Gözlerim buluştuğunda kahkahası benimkilere karışıyor.

"Şimdi sana kızgın kalmak istiyorum," diye araya giriyorum. "Sadece bir noktayı kanıtlamak için."

"Yine de işe yaradı, değil mi?" Yüzünü buruşturdu. ". Bilirsin, senin burada olman dışında. Ama Carlito öldü."

Berbat bir durumun olumlu yanlarına dikkat çeken biri gibi neşeyle sırtıyor.

"Evet, bir dizi ceset var görünüyor, değil mi?" Başımı sallıyorum, hayatımızın bu şekilde olmasından nefret ediyorum.

Omuz silkiyor ama bunun onu da ne kadar rahatsız ettiğini . Aramızda her zaman güçlü o olmuştur. Tek istediği kimsenin onu bulamayacağı bir yere saklanmakken insanları ayakta tutan kişi. Dominic'i hiç tanımıyorum ama umarım sonunda *onu* bir olsun ayakta tutabilecek adam odur.

"Biz çocukken neden bana Dominic'ten hiç bahsetmedin?" Dante'den onları öğrendiğimden bunu ona sormak istiyordum.

"Ailene bir şeyler anlatmandan korkuyordum, boşboğaz."

"Hey!" diye göğsüne vurdum. "Sır saklamakta iyiydim. Belki de. Bazen." Dudaklarımı iki yana yuvarlıyorum. "Tamam, iyi, berbattım."

"Evet." Kıkırdıyor. "Sana aşık olduğumu söylediğim zamanı hatırlıyor musun, sen annene anlatmıştın, o da babana, o da benimkine anlatmıştı. Evet. Mm-hmm. Sana Dom hakkında hiçbir şey anlatmıyordum, özellikle de babam ondan bu kadar nefret ederken."

"Dante bana her şeyi anlattı. Hayatın cehennem gibi olduğu için üzgünüm, Chiara. Yıllar boyunca bunu söylediğimi biliyorum, ancak ne kadar çok yaşamak zorunda kaldığını, özellikle de bu kadar gençken, gerçekten anladığımı sanmıyorum."

"Sorun değil kuzen. Seni öldürmeyen şey seni sert bir kaltak yapar."

"Sen de ." Sesimde gerçek bir hayranlık var.

"Ah, biliyorum." Kaşları yukarı doğru kalkarken saçlarını geriye savuruyor. "Peki, seni buradan ne zaman çıkaracağız? Dante bana tüm yaralarının iyileşeceğini söyledi. Ölmediğine çok sevindim." Sırıttırıyor.

"Peki, teşekkürler. Ucuz ."

Elini toplar. "Bunu her düşündüğümde Carlito'yu diriltmek ve onu tekrar öldürmek istiyorum. Dante acı çektiğini söyledi. Gerçekten acı çekti mi?"

"Evet, Chiara. Acı çekti. Dante oyun oynamaz."

Sandalyede arkasına yaslanıyor, gözlerini bir anlığına tavana dikeyor. "Benim adamım."

Birkaç dakika boyunca yozlaşmış ailemizden, babalarımızın insan ticaretine karıştığı kişilerden ve hala dışarıda olan ve muhtemelen Chiara'nın babasını öldürdüğü için ölmesini isteyen amcalarımızdan konuştuk. Muhtemelen beni de öldürmek istiyorlar. Hastanede olması bile riskli ama Chiara'nın burada olmasını hiçbir şeyin engelleyemeyeceğini biliyorum. Ne ben, ne de Dominic.

"Sen hemen önce annemle konuştum," diye araya giriyorum. "İşimiz bitti."

"Senin adına sevindim. Zehirlenmeyi bırak ve o kadın . Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Biliyorum. Sadece acıtıyor. Senin gibi bir annem olması için her şeyi yapardım-" Nabzım kulaklarıma çarpıyor ve gözlerimi kendi yüzleşiyorum.

" gibi mi? Sorun değil. Söyleyebilirsin."

Annesinden bahsedince yüzü aydınlanıyor ve benimki utançla dönüyor.

"O öldü," diye ekliyor Chiara. "Ama ona sahiptim. Onu seviyordum. Ve geçirdiğimiz zaman bizim zamanımızdı. O yüzden sorun yok. Kendini kötü hissetme. O harikaydı." Eli tekrar dizimde, güven verici bir şekilde beni tutuyor.

Başımı kaldırıyorum, yüz ifadesinin her alanında nezaket buluyorum. "Keşke senin de böyle bir annen olsaydı," diyor.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor. Kalbim, beni her yönden sıkıştıran bir duygu seli tarafından kuşatılmış durumda.

"Sana sahip olduğum için çok şanslıyım."

"Ben de şanslıyım." Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "İnsanlar olarak dünyayı tüm olumsuzluklarıyla görme eğilimindeyiz, ama ben bunun yerine tüm iyi şeyleri görmeyi öğrendim. Ve sen de o iyi şeylerden birisin."

Kollarını nazikçe boynuma doluyor, benimkiler de ona sarılıp sıkıca kavıyor. Kuzenim. Kız kardeşim. Arkadaşım.

Üst kolumdaki yaralardan biri yanarken "Ah, ," diye mırıldanıyorum.

"Lanet olsun. Özür dilerim." Neredeyse üzerimden atlayacakken yüzü dehşetle buruştu.

"Sorun değil." Onu fırçaladım. "İyi olacağım. Yarın eve gitmek için sabırsızlanıyorum."

"Dante ile mi?" Kaşlarını sallayarak tekrar sandalyeye oturuyor.

"İstesem bile bu durumdayken kendi evimi almama izin vereceğini sanmıyorum." Duraksıyorum, dalgın dalgın bakıyorum ve onu özledim. "Ve istemiyorum da. Yani, biz evliyiz."

"Vay canına, birinin durumu kötü."

"açılmışken, sen ve Dominic nasılsınız? Ya da Dom demeliyim?"

"Sıcak. İnanılmaz." Bana hülyalı hülyalı bakıyor. "Tanrım, o adam... kim bilebilirdi ki? Ve o kravatlar...." Başı sandalyenin arkasına düşerken alt dudaklarını ısırıyor.

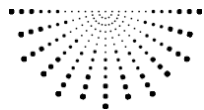
"Umm...tamam. Peki söz konusu kravatlarla ne olacağını bana ne zaman söylemeyi planlıyorsun?" Tekrar bana bakıyor. "Muhtemelen dikişlerini patlatmayacak kadar iyileştiğinde?" "*O kadar* çok yok."

Omuzları bir kahkahayla sarsılıyor ve sonra bana adamın iş kravatlarıyla cinsel deneyimlerini... geliştirmeyi sevdiği tüm yolları anlatıyor. Bana her şeyi anlatıyor, her şeyin nasıl başladığına, küçüklüklerine kadar gidiyor.

Bir süre konuşuyoruz ve onu bir daha asla göremeyeceğimi düşündükten sonra tekrar yanımda olması çok güzel. Ama buradayız, en azından şimdilik geçmişimizi unutuyor ve bugüne odaklanıyoruz.

Geçmiş her zaman orada olacaktır ve gelecek bilinmeyene gömülüdür, ancak şu an için yaşarız. Ve ben buradayım. Yaşıyorum, her an ve her nefes için savaşıyorum ve bunu asla hafife almıyorum.

CHAPTER TWENTY-THREE

DANTE

"Benimle ilgilenmek istemeni SEVİYORUM," diye mırıldanıyor Raquel, nefesi boynuma değiyor. "Ama yürüyebilirim, biliyorsun."

Bir esnemeyle daha da yaklaşıyor. Burnunun ucu kulağımın hemen altında aşağı yukarı sürtünürken kolları boynuma dolanıyor.

Gözlerim kapanırken sikim sertleşiyor. İçine girmeyi kadar çok istiyorum ki, hastaneden daha bugün eve döndüğünü neredeyse

"Tek yürüyebileceğini biliyorum," diye inliyorum kısık sesle. "Ama bu çok daha eğlenceli." "Haksız değilsin." Memnuniyetle iç geçiriyor. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Üst kata. Uyumaya," diye açıklıyorum.

Vahşiliğimin sınırları var ve buna dikişleri çözülene kadar o amcığa yaklaşmamak da dahil.

"Tamam." Yine esniyor. "Benimle kalacak mısın?"

Gözleri benimkilere dikiliyor ve bu şiddetli sevgi ve koruma duygusu tüm varlığımı sarıyor. O derin derin bakarken nabzım ikiye, üçe , kontrolsüz bir şekilde .

"Başka bir yerde olmayı asla istemezdim, tatlım."

O kadar tatlı gülümsüyor ki, her günün her saniyesini kalbinin her parçasıyla ve ruhunun her santimetresiyle sevişerek geçirmek istiyorum. Sadece kan dökmeyi bilen, şeytanları insanlığından daha gürültülü olan bir adamın canavarları susturacak ve onları cehenneme geri gönderecek birini bulacağını hiç düşünmemiştim.

Başını omzuma yaslıyor, bizi merdivenlerden yukarı çıkarırken kollarını bana doluyor. Birkaç saat önce taburcu oldu ve daha yeni öğle yemeği yedik. Ama başından beri uykuya ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim. Onun güçlü olmasını istiyorum. Sağlıklı olmasını. Onunla her şeyi istiyorum: bir gelecek, bir gün bir aile. O benim kızım ve bunu unutmamasına izin vermeyeceğim.

Üst kata çıktığımızda örtüleri kaldırıp onu yatağa yatırıyorum ve yanına geçiyorum. Sırt yatıyor, rahat bir pozisyon buluyor.

Dirseğimin üzerinde doğrulup ona bakıyorum. "Bir yerin acıyor mu bebeğim? Daha fazla ilaca ihtiyacın var mı?"

Başını iki yana sallar. "Ben iyiyim. Merak etmeyin." Ama kırık gülümsemesi ona ihanet ediyor.

Başparmağımı çenesinin açısında gezdiriyorum. "Benim için cesur olmana gerek yok bebeğim. Bunu biliyorsun, değil mi? Hiçbir şey senin acı çektiğini ve benim bu konuda bir şeyler yapabileceğimi bilmek kadar beni incitemez."

Gözleri . "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Elim yanağına gidiyor, onu sıkıca kavlıyor ve ona duyduğum sevgi kalbimin patlayacakmış gibi çarpmasına neden oluyor.

"Tanrım, Raquel..." Alnımı onunkine yaklaşıtıyorum, burunlarımızın birbirine değerken gözlerimi kapatıyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyor.

Bunu hissetmek için söylememize gerek yok. Kelimelerin derin olmasına gerek yok. Sevgi her şeyimizde

Yap.

Aradaki ömürleri doldurabilecek kadar kısa saniyeler boyunca bu şekilde kalıyoruz. Ve ilk kez Gözlerimi kapattığımda, diğer tarafta ne bulacağımdan .

RAQUEL

Bir hafta göz açıp geçti ve ben her günü Dante'nin kollarında geçirdim. Benimle ilgilendi. Benim iyiliğimi ailemden daha çok önemsedti. Onunla birlikte, sonunda Chiara'dan güvenebileceğim birini daha buldum.

Dom ve Chiara'nın evindeki barbekü için hazırlanırken uzun, gül rengi bir bahar elbisesi giyiyorum ve boy aynasında kendime bakarken avuçlarımı kalçalarındaki kumaşın üzerinde gezdiriyorum. Hepimiz için bir şey yapmak istiyordu. Yolumuza çıkan korkunçlukları düşünmek zorunda olmadığımız bir gün geçirmek.

Enzo ve Joelle de orada olacak. Joelle ile birkaç gün önce Dante ve ben Dom'a uğradığımızda tanıştım. Pek konuşamadık ama Chiara ile birlikte kulüpte çalıştığını ve oğlunun ailem tarafından kaçırılan çocuklardan biri biliyorum. Hâlâ hikâyesini bilmiyorum, sormayacağım da. İsteyeceğim son şey onun acısını deşmek. Bir çocuğum olduğunu, sonra onu benden kopardıklarını ve ayda bir kereden göremediğimi hayal edemiyorum.

Parmağım kolumdaki bandajlı yaranın üzerinde geziniyor, kaşıma isteğime zorlukla direniyorum. Yaralar iyileşti ve artık çok fazla acı çekmiyorum, ama hala oradalar ve bana olanları .

Ama asıl travma, kimse görmediğinde, duymadığında ya da nefes alamadığımı hissetmediğinde kafamın içinde yaşadığım travmadır. Kabuslar değil. Ben uyanıkken oluyor. Yalnız olduğumda. Carlito gerçekliğime sızmanın ve en kötü korkularımı yüzeye çıkarmanın bir yolunu bulduğunda.

Dante duşa girmeden ve ben bugün için hazırlanmaya başlamadan hemen önce olduğu gibi. Sanki her oraya geri dönüyorum. Sanki hala sandalyedeyim ve bıçağı boynuma dayamış, ama bu sefer boğazımdan kan damlıyor ve yaşadığım kabuslarda ölüyorum.

Dante'ye bundan bahsetmem gerektiğini, bu konuda biriyle görüşmem gerektiğini biliyorum ama kime anlatabilirim? Bir danışmanla dürüstçe konuşamam. Sanırım yalan söyleyebilir ve tanımadığım biri tarafından saldırıya uğradığım maskaralığına devam edebilirim. Polisler hala hikayeyi yutuyor, bu yüzden bir terapist de yutar. Ama bana yardım etmeye çalışan kişiye gerçeği söyleyemeyeceksem konuşmanın ne anlamı var?

Dante'nin duşu aniden duruyor ve beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Onları unutmayı tercih ettiğim şeyler kutusuna geri koyuyorum.

Kapı sürünerek açılıyor ve kalçalarına beyaz bir havlu dolayarak dışarı çıkıyor. Karın kaslarının yontulmuş kasları, V'nin zaten gözle görülür şekilde sert olan kısmına doğru inmesi, neden onunla duş almadığımı merak etmeme neden oluyor.

Saçları nemli ve en seksi şekilde alına . Ben bakmaya devam ederken o bana sırtıyor ve sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi. Olaydan beri bana dokunmayı reddettiği düşünülürse öyle de olabilir. Beni inciteceğinden endişeleniyor ama ben neyle başa çıkıp çıkamayacağımı bilecek kapasiteye fazlasıyla sahibim. Ve şu anda, kaldıramayacağım tek şey o büyük ellerin benden başka bir yerde olduğu düşüncesi.

Daha da yaklaşıyor ve bakışlarım göğsünün üzerinden geçip, hiç çıkmak istemeden içine düşebileceğim o gözlere yöneliyor. Kolu belime dolanıyor, vücudunu şefkatle benimkine doğru hareket ettiriyor, dudakları boynuma düşüyor ve kulağımın kabuğunu bulmadan önce yumuşak öpücükler konduruyor. Sıcak nefesi tenimi okşuyor ve ben bu hissin, kalçalarımın arasında büyüyen ihtiyacın etkisiyle inliyorum.

"Beni karşı değilim," diye kısık sesle homurdanıyor, tanıştığımız geceki aynı sözleri tekrarlarlarken ses tonundaki arzu açıkça belli oluyor.

Elim saçlarının yumuşak, ıslak tellerine dolanıyor.

"Dante," diye çaresizce haykırıyorum, ona ihtiyaç duyuyorum, onu özlüyorum.

o arzuluyorum, beni topraklamasını, bizden başka her şeyi unutturmasını istiyorum.

Saçlarının ucundan su göğüslerimin arasına sızıyor ve soğuk meme uçlarımı sertleştiriyor.

"Yapmamalıyız," diye mırıldandı huysuzca.

Ama elleri ağzından dökülen inkârı kabul etmiyor, kıcımlı buluyor, sıkıyor ve masaj yapıyor, diğer elinin parmakları kalçamı sahiplenici bir şekilde kavırıyor.

"Yapmalıyız," diye karşılık veriyorum, kendimi onun dokunuşuna daha fazla bırakarak. "Ben iyiyim. İkimizin de istediği şeyi inkâr etmeyi bırak."

Dudakları boğazımda gezinirken derin bir hırıltı çıkarıyor, dişleri sanki her yerime girmek istiyormuş gibi çenemi ısırıyor ve tırmıklıyor.

Ağırlaşmış bakışları benimkilere kayıyor. "Doktor dün ne dedi?"

Kalçamdaki elini aşağıya doğru kaydırırken nefes alıyorum, parmakları elbisemi topluyor ve külotumun kenarıyla alay ediyor.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldım. "Ama ona kocamı becermeye iznim olup olmadığını sormadım."

"Yapmalıydın." İşaret parmağı dantele takılıp sola kaydırıyor. "Kocanın bunları *gerçekten* bilmesi gerekiyor."

"Ona doktorun ne dediğinin önemli olmadığını söyle," diye inliyorum, elini kavırıyor ve ıslak merkezime bastırıyorum. "Önemli olan tek şey benim ne istediğim. Ve ben seni istiyorum, Dante. Şimdi istiyorum. Tam burada."

Dokunuşunu içime doğru itiyorum ve o da dişlerini sıkarak küfrediyor.

"Dikkatli ," diye nefes alıyorum.

Parmağı sonunda amımın dudakları arasına dalıyor, gözleri benimkilere bakarken ağrıyan klitorisime ulaşıyor ve yavaş, acı verici dairelerle ovuyor.

"Seni özledim," diye itiraf ediyorum soluk soluğa bir iç çekişle. "Buna ihtiyacım var."

Çenesini sertleştirirken diğer eli yukarı çıkıyor ve avucu boynumun dibine gelip onu sıkı bir mengene gibi kavırıyor. "Benim de öyle, bebeğim. Sana çok ihtiyacım var."

Sonra dudakları dudaklarıma çarpıyor, aç iniltileri sessizliğe yayılıyor ve benim doyumsuz inlemelerime yapışıyor.

Elleri kalçalarımıza gidiyor ve bizi duvara doğru götürürken ağızlarımız ayrılmayı reddediyor. Elbiseyi bir yumrukla karnıma kadar kaldırırken tırnaklarım sırtını tırmalıyor, havlu hala bir şekilde onu örtüyor. Elini karnıma gömerken incindiğim yerlerden uzak durmaya dikkat ediyor.

Beni kabaca, aceleyle, sanki hiç bitmesini istemiyormuş gibi öperken saçlarımı okşuyor.

Çekirdeğim sıkılaşıyor, boşluğu doldurması için ona ihtiyaç duyuyorum. Her yerim boş, onun sevgisinin ve tutkunun ölmekte olan susuzluğumu gidermesini istiyorum.

Bir elini tam onun için acı çektiğim yere koyuyor ve külotumu tekrar yana kaydırıyor. İki parmağı yavaşça en mahrem yerime giriyor. Santim santim içime giriyor, dudaklarıyla soluklarımı çalıyor. Parmakları G noktama kıvrılıyor, bana sertçe çarparken itiş gücü ağzımdaki dilinin temposuyla eşleşiyor. İniltilerim titrerken orgazmım artıyor ve alt dudağımı emiyor, parmaklarını daha derine kıvrırırken en lezzetli şekilde inliyor.

Bu çok iyi hissettiriyor. Tek istediğim bu. Birlikte olduğumuzda, delilik noktasına ulaşan bu ölümsüz arzu.

"Kahretsin, çok ," diye homurdanıyor, dudaklarıma geri dönmeden önce çenemi ısırıyor ve emiyor, dili içeri girmek için .

Ben utanmadan haykırırken beni barbarca bir tempoyla parmaklıyor. Dişleri alt dudağımı ısırıyor, sonra ağzını tekrar benimkine dayıyor. Öpücüğünün vahşiliği beni delirtiyor.

Çok yakını, bir ipin üzerinde sallanıyorum, düşmeye hazırım. Teslim olmaya.

Başparmağı üzerimde daha sert geziniyor ve ben boşalamadan duruyor. Diz çöküyor, ben reddedilmeyi protesto etmek için ağlarken o gözler bana bakıyor... dili bulana ve iki parmağı tekrar içime girene kadar. Ve dilinin ucu bu kez klitorisimin etrafında , fırtınanın gözüne çılgınca çarpıyorum ve öfkesini memnuniyetle karşılıyorum.

"Evet! Tanrım, Dante." Onun adı kekeleyen bir nefes.

Elim saçlarına gömülürken, serbest bırakma tüm gücüyle beni vururken çekiyorum.

O geri dönmeden önce bana bir saniye bile vermiyor, ağzı aç bir şekilde benimkinin , alt dudağımı emiyor.

"Yüzünü duvara dön."

Avuç içlerimi oraya yerleştirip başımı ona doğru eğdiğimde, bu emredici ses tonu amımın bir tur daha ağrmasına neden oluyor. Elbiseyi kığımın üzerinde topluyor ve sikinin giriş yerimle hizalıyor, sonra eve çarpıyor.

Boynumu tutuyor, beni geri çekiyor ve vahşi bir bağlılıkla öpüyor, nefes nefese inlemelerimi yutarken beni daha sert beceriyor. İçimde bir orgazm daha kabarıyor ve dudaklarımız ayrılırken onun adına yemin ediyorum. Bakışları benimkine sabitleniyor, aramızdaki bağ kopmuyor.

Bizimkiler.

Diğer her şey yok oluyor. Burada sadece biz varız.

Sevdiğiniz kişi içinizdeyken onun gözlerinin içine bakmakla ilgili söylenecek bir şey var. Sınır bozucu ama benzersiz. Bu, yakınlığın başka bir seviyesi ve hiçbir şeye benzemeyen bir yüksekliktir.

Ağzlarımız usulca birbirine değerken, nefeslerimiz hızlanırken "Seni seviyorum," diye mırıldanıyor.

Kalçaları sert vuruşlarla bana çarpıyor, beni acının zevkle karıştığı noktaya kadar geriyor.

Karşılık vermeye , , ama kelimeleri bulamıyorum. Ehlileştirilmemiş açlığımız ve tüm bedenimi saran hisler beni yiyip bitiriyor.

Ağzı boynumu bulurken kalçalarının temposunu sert ve derin tutuyor. Etin , tenin tene vuruşunun sesi... her yarayı, her kötü anıyı yok ediyor. Şehvetin içinde kayboluyorum. İkimizin melodisine. Bedenimi ve kalbimi sevmeye biçiminde kayboluyorum. Daha önce kimsenin sevmediği gibi.

Dante Cavaleri.

Benim kocam.

Sonunda beni güvende tutacak birini buldum, ama o benim koruyucumdan çok daha fazlası. O benim

Tüm umutların kaybolduğuna inandığım zamanı bekliyordum. Ama o sadece beni bulmak için bekliyordu. "Boşaldığını duymak istiyorum," diye inliyor.

Serbest kalması yaklaştıkça siki daha da kalınlaşıyor, benimkiyle birlikte. Ve bu sefer G noktama çarptığında, orgazm içimde karıncalanırken, ayak parmaklarımın üzerinde kıvrılırken onun adını haykırarak düşüyorum.

Sıcaklık. Vızıltı. Her şey var. Tıpkı gibi.

Kendi bulurken benim adım da onun dudaklarında. Aramızda hiçbir engel yokken onun içimde çözöldüğünü hissetmek bu deneyimi daha da . RİA taktırdığımı ve bu şekilde olmasını ne kadar çok istediğimi biliyordu.

Yüzü sırtıma yaslanırken nefeslerimiz yer kapmak için savaşıyor ve ben doğrulurken bir kolunu karnıma doluyor.

"Barbeküye ne kadar geç kaldık?" Kalbimin atışını sakınleştirmeye çalışıyorum.

"Nedenini anlayacakları kadar geç," diye kıkırdıyor ve başımın arkasını öpüyor. "Özellikle de saçların bu kadar dağınıkken."

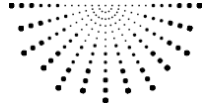
"Ugh!" Kollarımı omuzlarına atarak onunla yüzleşiyorum. "Ben kendimi düzeltirken sen de giyinsen iyi olur."

"Muhtemelen." Sesi kulağıma boğuk ve boğuk geliyor, vücuduma bir ürperti gönderiyor ve beni bir kez daha ateşin içine atıyor.

Eli iç uyluğumu bulup iki parmağı amımın üzerinde durana kadar yukarı doğru kayarken ihtiyacım yeniden artıyor.

"Ya da gerçekten geç kalabiliriz."

CHAPTER TWENTY-FOUR

RAQUEL

AKIL ALMAZ İKİ ORGAZMIN ARDINDAN nihayet kalkıp gitmek için hazırlanıyoruz. Fildişi rengi düz sandaletlerimi giyip, Dom'un evine gitmeden önce kapıyı kilitlerken elimi Dante'nin elinin içine sokuyorum. Aslında Dom ve Chiara'nın demeliydim, çünkü Chiara artık Dom' birlikte yaşıyor.

El ele yürürken son derece derli toplu olan Dante'ye bakıyorum.

"Nasıl oluyor da karısını dört kez orgazm etmiş bir adama ben? Bu hiç adil değil." Yüzünde bilmiş bir sırıtış belirirken başımı .

"Sen her zaman güzelsin," diyor şakağımı öperek. "Şu anki halini seviyorum. Dağınık, yanakların kızarmış."

"Dağınık mı? Aman Tanrım. Dağınık mı görünüyorum? Belki de eve dönüp saçımı toplamalıyım."

Yaptıklarımızdan sonra saç tellerimi işbirliği yapmaya ikna etmeye çalıştım ama işe yaramadı. Düzleştirdiğim saçlarım şimdi dalgalı bir paspas gibi görünüyor.

Kolunu kalçama dolayarak beni yanına çekiyor. Pazuları kaya gibi sert, uzun kollu kobalt tişörtünün altında esniyor. Çok rahat ama bir o kadar da seksi görünüyor. Dante, sanki her zaman giymek için yaratılmış gibi, her görünümü kusursuz bir şekilde çıkarabilen adam.

Dom'un evine varmak üzereyiz - sadece birkaç adım ötedeyiz - o zaman durup beni çeviriyor, böylece birbirimize bakıyoruz.

Başparmağıyla çeneme dokunuyor. "Kendinden şüphe etmeyi bırakmalısın bebeğim. Sen kusursuzsun. Sadece benim için değil. Herkes için." Bir elini boynumun yan tarafına koyuyor, başparmağı süzülürken eğilip beni şefkatle öpüyor ve sözlerinin gücüyle beni ısılatıyor. "Ve ben seni dağınık seviyorum. Kirli. Seni bu getirenin ben olduğumu bilerek."

Isı vücudumdan yukarıya doğru kayıyor, tam merkezime saplanıyor. Nabzım hızlanıyor, onun pürüzsüz bakışlarına kapılıyorum.

"Şimdi gidip yemek yiyelim," diye devam ediyor, sesi kısık ve çakıllı bir hal alıyor. "Böylece eve dönebiliriz. Daha önce yaşadığın orgazm sayısını ikiye katlayacağım."

"İmkânsız." Yolumuza devam edip Dom'un evinin önüne geldiğimizde gözlerim açılıyor. "Bunu yapabilmemin imkânı yok."

Kapıyı çalıyor ve bana orantısız bir sırıtışla bakıyor. "Sana ne kadar yanıldığını göstermek için sabırsızlanıyorum." Kapı hızla açılıyor ve Chiara'nın sinirli ifadesi bizi karşılıyor.

"Ne oluyor çocuklar?" Bir elini kalçasına koydu, kaşlarını kaldırdı. "Geç kalacağınızı bize haber veremediniz mi?"

"dilerim," diyorum ve kollarımı ona sımsıkı sarılıyorum, o da karşılık veriyor.

Biz ayrılırken gözleri benden Dante'ye kayıyor. Dom arkasından yaklaşp selamlamak için çenesini yukarı kaldırıyor.

"Biliyorsun..." Chiara kapıyı kapatarak anons ediyor. "Zamanında gelmediğimizde birbirimize haber vermeliyiz. Bizi öldürmek isteyen insanlar var, unutan varsa diye söylüyorum." Gülümsüyormuş gibi yapıyor. "Belki bir dahaki sefere birbirinizin beynini sıkmak istediğinizde kız arkadaşınıza mesaj atarsınız, tamam mı?"

Yüzüm anında kızarıyor.

"Biz demedim-" Bitirmeye çalışıyorum ama elini uzatıyor. "Kız arkadaşım, lütfen. Saçların ve yanakların seni verdi."

"Gördün mü?!" Dante'ye döndüm. "Sana geri dönüp saçımı düzeltmem gerektiğini söylemiştim!" "Hepimiz sevişiyoruz kuzen," diye araya giriyor Chiara. "Sadece bu işi bu kadar iyi yapmasına sevindim." Yanaklarım yanıyor.

"Seks hayatım hakkında konuşmayı kesebilir miyiz? Lütfen?"

Dom derin bir sırtışıla başını sallıyor ve ben daha da kızarıyorum.

"Oh, hey. *İşte şimdi* parti oldu!" Enzo elinde bira, diğer elinde kıvrılmış Joelle ile bağırıyor.

Yüksek topuklu bantlı ayakkabıları ve dar, diz hizasında siyah elbisesiyle neredeyse onun kadar uzun. Gözleri bir yaz günündeki berrak gökyüzü kadar mavi. Enzo'dan ayrılıp yanıma gelirken bir elini uzun, dalgalı çilek sarısı saçlarının önünden geçiriyor.

"Hey, Raquel." Sarılmak için uzanıyor, ben de seve seve sarılıyorum. "Seni tekrar gördüğüme çok sevindim." "Ben de seni." Sıcak bir şekilde gülümsüyorum.

Güzelliğin bambaşka bir seviyesinde. Onun yanında kendimi yetersiz hissediyorum, ama iyi ve gerçekçi görünüyor, bu yüzden istesem bile ondan nefret etmek zor.

"Hadi çocuklar. Yemek yiyelim," diyor Dom, Chiara'ya doğru ilerliyor ve bir kolunu onun kalçalarına doluyor. "Açlıktan ."

Ona bakarken bunu söyleme şekli bana sadece yemekten bahsetmediğini düşündürdü. Dante tekrar yanıma geldi ve şakağımı öptü.

"Seni özledim," diyor kulağımın kabuğunun üzerinden, nefesi boynumda geziniyor ve içimde bir arzu uğultusuna yol açıyor.

"İki saniyeliğine gitmiştin," diye fısıldıyorum diğer iki çiftin arkasından bahçeye doğru ilerlerken.

"Hayatımın en uzun iki saniyesiydi."

Kıkırdayarak ona , yüzüne yayılan kocaman bir gülümseme ve gözlerinden sızan nezaketle karşılaşıyorum. Oradaki bağlılık kalbime bağlanıyor ve sonsuza dek kocam olacak bu adam için taşıdığı her şeyle kalbimi ağırlştırıyor.

Bana tüm gerçeği söyledikten sonra bile boşanmak anlamsız olurdu. Çünkü zaman içinde onunla tekrar evlenmek isteyecektim. Yaptığı şeyi neden yaptığını anlıyorum. Beni affetmesi kolay oldu.

Vücudumu ona doğru sallıyorum, başım omzunu buluyor. Bu çok güzel. Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum. Hem ailemden hem de kendi iç savaşlarımızdan kaynaklanan aşmamız gereken pek çok engel olabilir ama Chiara'nın hastanede bana söylediği gibi, eğer sahip olduğumuz şeylerin kıymetini bilmezsek,

güzel anların yanımızdan gitmesine izin vereceğiz. Bunu gözden kaçırmak istemiyorum.

Chiara çift kapıyı açıyor ve dışarı çıkıyoruz. Havaya yayılan barbekü kokusu ağzımı sulandırıyor. Havuza doğru ilerliyoruz, on sandalyeli büyük dikdörtgen masa ve ızgaranın önünde biri bizi bekliyor. Beyaz aşçı şapkasının altından kısa siyah saçları görünen adamın sadece arkasını .

"Kim o?" Dante diğer tarafımdaki sandalyeyi çekerken yanıma oturan Chiara'ya soruyorum.

"Bir yemek şirketi tuttuk," diye fısıldıyor, başını bana doğru eğerek. "Dom'un yemek yapmakla meşgul olmasını istemedim. Kardeşleriyle iyi vakit geçirmesini istedim." Dudaklarını büzüyor. " biten her şey yüzünden çok gergin. Bu benim onu biraz rahatlatmaya çalışma yöntemimdi."

Dom'a bakıyorum. Enzo'nun yanında otururken ayağını dizinin üzerinde zıplatıyor, birasından bir yudum alırken gözleri mülkün her köşesinde geziniyor. Dante ve Enzo gülüşerek konuşuyorlar, kardeşlerinin durumunu fark etmiyorlar.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum."

"O her zaman böyle. beni endişelendiriyor ama aynı zamanda anlıyorum da. Anlıyor musun?" İç çekiyor, kaşlarının arasında bir çizgi beliriyor.

Elimi kucağına koyup güven vermek için sıkıyorum. "Evet, bu anlaşılabilir bir şey. Babalarımızın yaptıklarına hâlâ inanamıyorum. Bir çocuğu öldürmelerini asla kabullenebileceğimi sanmıyorum. Kaçakçılık. İğreniyorum."

Başını öne eğiyor. "Biliyorum. Keşke Matteo'yla tanışsaydın. Çok şirin bir şeydi."

"Keşke ben de tanışsaydım."

Sanki bir zamanlar tanıdığı küçük çocuğa veda ediyormuş gibi birkaç saniye sessizlik içinde duruyoruz.

Adamlarımız ayağa kalkıyor ve zaten yemekle dolu olan tabaklarımızı gidiyorlar. Mutfak eşyaları, kırmızı ve beyaz olmak üzere iki şişe şarapla birlikte çoktan masanın üzerindeydi.

Çocuklar döndüğünde herkes yemeğe başlar. Bıçakların ve çatalların şingırdaması hoş bir sestir. Normallik, Carlito beni yakaladığında yaşadığım dehşeti unutmama yardımcı olması için çok ihtiyacım olan bir şey.

bir şişe kırmızı şarap ve açacağı kullanarak ağzını açıyorum. Chiara ve ben ikimiz de kırmızı severiz, bu yüzden ona bir bardak dolduruyorum, sonra biraz da kendim için.

"Sen ister misin?" Enzo'nun yanında sessiz duran Joelle'e soruyorum.

"Evet, lütfen." Bardağını karşıdan tutup içine biraz dökmeme izin verirken ağzının kenarları yukarı kalkıyor.

"Kadeh kaldıralım çocuklar," diyorum hepsine, içkimi kaldırarak. "Aileye ve aile olan arkadaşlara."

"Buna içerim." Enzo bira şişesini kaldırıp bardağıma tokuşturuyor ve diğer herkes de aynı şeyi yapmaya başlıyor, benim duygularımı tekrarlıyor.

Yarı tatlı şaraptan uzun bir yudum alıyorum. Bir parça kakao ile aşılanmış böğürtlen tadı hoş bir dokunuş katıyor.

Chiara bifeğini kesip ağzına bir parça atarken dokunmuyor. Başımı eğip, keskin odaklanmayla ona bakıyorum ve bir damla bile tatmamış biraz tuhaf buluyorum.

"Sen içmiyor musun?"

Chiara' uçuşan bakışları cevap vermekten kaçınırken, yemeğiyle benim aramda gidip gelirken sorum havada asılı kalıyor. Hamburgerimden bir ısırık alıp içkimi elime alıyorum.

"Ne? Hamile falan mısın?" Bir lokma daha alırken kahkaha atıyorum.

Ama benimle birlikte gülmek yerine yüzü ciddileşiyor.

Çok ciddileşti.

Masa birden sessizleşti. "Bebeğim?"

Dom'un gözleri şişer.

Ama Chiara ondan da kaçıyor.

"Aman Tanrım!" kaçırdım. "Gerçekten hamile misin?"

"Ugh!" diye , avucunu yüzüne kapatıyor. "Evet."

"Ne?!" Neredeyse zıplayacaktım.

Diğer herkes sessiz, yüzleri inançsızlıkla bulutlanmış durumda - ağzı sıkı bir çizgiye , şaşkın gözleri hala ona yapışık olan Dom da dahil.

"Chiara, ciddi misin?" diye soruyor sonunda.

Ona doğru dönerken parmakları yavaşça yüzünden aşağı kayıyor.

"Delirdin mi sen?" Yüzü kaşlarını çattı. "Özür dilerim, yeni öğrendim-"

Koltuğundan hızla kalkıyor, kollarını kızın etrafında dolaştırıyor ve onu sandalyeden kaldırıp kollarına alıyor.

"Kızdın mı? mı sandın bebeğim?" Kalçaları adamın ortasına dolanırken dudakları hızlı ve derin bir öpücükle onunkilerle buluşuyor. "Kızgın mı görünüyorum?"

Sırıttırıyor, onu tekrar öpüyor ve avuç içleri omuzlarına dayanırken onu çekiyor. "Tanrım, Chiara," diye fısıldıyor, birbirlerinden bir santim uzaklaştıklarında. "Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?" "Bir fikrim var." Dudaklarında geniş bir gülümseme beliriyor.

"Küçük bir sen ve ben. Bunu hayal edebiliyor musun?"

Bu sözleri söyleme biçiminde, sesinde çok fazla sevgi var. Onu ne kadar çok sevdiğini açıkça görmek dokunaklı. Gözlerinden dökülüyor. Onun adına mutluyum, onu bulduğu için delicesine mutluyum. Tekrar. Onu havaya kaldırıyor, gözleri kapanmak için çırpınırken karnını öpüyor.

Hepimizin buna ihtiyacı vardı. İyi bir şeye. olumlu bir şeye.

"Kahretsin, seni mi kaldırmalıydım?" diye telaşlanırken geri çekilir ve onu yere bırakır.

"Ben ne bilirim ki?" Gülerek omuz silkiyor.

"Gerçekten anne olacaksın," diye ekliyorum.

Hâlâ şoktayım. O hamile. Teyze olacağım. Mutlulukla inançsızlık birbirine karışıyor.

Sandalyesine geri oturmaya çalışıyor ama Dom elini uzatıyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye soruyor ve yerine otururken onu nazikçe kucağına çekiyor.

Kız onun doğru eğilip başının üstünü öperken, adam da onun boynuna sokuluyor.

"Bu harika Chiara," diye ekliyor Joelle.

Yüzünde bir gülümseme var ama biraz da hüznün taşıyor. Nedenini sadece tahmin edebilirim.

Anne olma deneyiminden mahrum bırakıldı. Oğlunun büyüdüğünü hiç göremedi. Dante sekiz yaşlarında olduğunu söyledi.

Amcalarım, babam... Hepsi hayvan. Bunu nasıl yapabildiler?

Matteo'yu öldürttüklerini öğrendikten sonra neler yapabileceklerine şaşkırmamalıyım sanırım. Kim bilir başka neler yaptılar?

"Tebrikler, kardeşim!" Dante ayağa kalkıyor ve Dom'un yanına giderek omzunu sıkıyor.

Enzo da kardeşini tebrik etmek için ayağa kalkarken, "Havalı amca benim hakkım," diye ekliyor.

Sonra ikisi de Chiara'ya sıcak bir şekilde sarılıyor.

Herkes otururken Chiara, "Sadece dört haftalık falanım, çocuklar," diye açıklıyor. "Bu sabah bir teste girdiğimde öğrendim."

"Neden bir tane aldın?" Tamamen merakla sordum.

"Bilmiyorum. Dün bütün gün koku alma duyum çok güçlüydü ve biraz midem bulanıyordu, bu yüzden Sonia'dan bana bir test almasını istedim. Gerçekten öyle olduğumu düşünmemiştim."

Dom'un eli kadının çenesinde, onu kavırıyor ve bakışlarını ona çeviriyor.

"Sonia benden önce biliyor muydu?" Meraklı bir kaşını kaldırıyor.

"mı?" Yüzünü buruşturuyor. "Yani, öğrendiğimde onaylamadım ama bu olasılık onu heyecanlandırdı."

"Eminim öyledir." Elini indirirken kıkırdıyor.

Sonraki yarım saati, yakında anne-baba olacakları için heyecanlı bir şekilde konuşarak geçirdikten bayanlar ve ben ayağa kalkıp havuz kenarındaki şezlonglara doğru ilerledik. Chiara maden suyu dolu bardağını tutuyor, gözleri şarabını içmekte olan Joelle'e kayıyor. Chiara' yanındaki şezlongda oturan Joelle, bardağına bakarken zihni meşgul görünüyor.

"Enzo'yla birlikte olmak nasıl?" Garipliği kırmak için eğilirken onu dürtüklüyorum. "O kadar da kötü değil." Yüzü yana doğru eğilirken dudakları yukarı doğru kalkıyor.

"Bu doğru mu?" Chiara kaşlarını sallayarak ekliyor. "Peki, senin spor salonundaki MMA eğitmenini unuttuk mu? Hani şu hiç mesaj atmadığım?"

"O kim demiştin?" Joelle alaycı bir şekilde güler.

"Vay canına. Sanırım ondan gerçekten hoşlanıyorsun," diyor Chiara.

"Evet, yaşadığımız başlangıcı düşünürsek bana karşı oldukça iyi." Bir an için kucağına bakıyor. "Birbirimizi kulüpten tanıyoruz. Bunu biliyor muydun bilmiyorum. Müşterilerimden biriydi."

"Hayır. Onu hatırlamıyorum." Kuzenim başını sallıyor. "Nasıl olduğunu bilirsin. Yumruğumla olmadıkça erkeklerle pek ilişki kurmazdım."

Joelle bana "O tam bir baş belası" dedi. "Onu iş üstünde gördüm ve yumruğunun ucundaki kişiye acıdım diyebilirim. Bir keresinde bana dokunmaya çalışan bir adamın iki ön dişini kırmıştı."

"Oh, . Bunu hatırlıyorum," diye kahkaha atıyor Chiara.

Onlar kulüpten hikayeler anlatırken içmeye devam ediyoruz, ben de hepsini içime .

Sonunda Chiara keskin bir nefes çeker. "Bak, Joelle. Bunu söylemek zorundayım, o yüzden lütfen bunu söylememe izin ver."

Ortam değişir ve ortada oturan Chiara vücudunu Joelle'e doğru savurur.

"Ailemin sana ve oğluna yaptıkları için özür dilerim. Yardım için bana gelebileceğini hissetmediğin için üzgünüm. Orada isteyerek çalıştığını düşünürken ne kadar acı çektiğini bilmek kalbimi kırıyor." Devam etmeden önce çenesini sıkarken gözleri akmayan yaşlarla doluyor. "Beni affetmek zorunda değilsin ama bilmeni isterim ki bunların haberim yoktu. İkimizin de haberi yoktu."

Joelle burnunu çekiyor, başını sallarken gözlerinin altını siliyor.

"Sana söylemeye korkuyordum. Herhangi birine söylemekten korktum, gerçekten, ..." Çenesi titriyor. "Oğlumu öldürürlerse diye."

sessizce hıçkırırken yüzü avuçlarının içine düşüyor.

"Oh, Joelle. Çok üzgünüm," ağlıyor Chiaraelini nazikçe sırtında aşağı yukarı gezdirerek.

Ayağa kalkıp ben de Joelle'in yanına oturuyorum, bir kolumu ona doluyorum ve muhtemelen ihtiyacı olan rahatlığı ona veriyorum.

"O çok güzel." Joelle kederli bir şekilde iç geçirir. "Tam olarak bana benzediği için çok minnettarım. _"

Yüzü sertleşiyor.

"Babası değil mi?" Chiara merakla ona bakarak sözlerini bitiriyor. O da başını sallıyor.

"Babası kim, Joelle?" Ben soruyorum.

Midemin çukuruna bir batma hissi vuruyor. Korkunç bir şey olacağını bildiğin zamanki gibi. önce.

Puslu bakışları Chiara'dan bana doğru kayıyor.

Soğuk bir ürperti her iki kolumu da sarıyor ve tenim karıncalanıyor.

Nefesini içine çekiyor, yüz hatları acıya boğuluyor. "Bu çirkinlikten daha önce hiç bahsetmek istememiştim ama sanırım zamanı geldi. Oğlumu bulmama yardım edecek her şeyi yaparım."

"Ne zamanı?" Enzo beliriyor, diğer çocuklar da onunla birlikte. "Sorun ne bebeğim? Neden ağlıyorsun?"

Ona doğru yürüyor, kaşlarını çatarak yanağını avucunun içine alıyor.

"Bana Robby'nin babasının kim olduğunu sordular." Ayağa ona bakarken eli onun elinin üzerine düşüyor. "Sanırım size söylememin zamanı geldi. Hepinize."

Enzo sadece bakıyor, hareket edemiyor, muhtemelen benim de içimden geçen aynı endişeye kapılmış. Elini çekmeden önce ona hüzünlü bir gülümseme veriyor, sonra Enzo oturduğu yere doğru eğilirken dikkatini herkese çeviriyor.

"Enzo zaten bunların bir kısmını biliyor, ama hepsini değil." Gözlerini kısa bir süre ona dikeyiyor, sonra hepimizin yüzünü tarıyor. "On dokuz yaşımdayken bazı arkadaşlarımla ülke çapında seyahat ediyordum. Jeep'imde sadece üçümüz vardık. Elsie, Kayla ve ben birlikte gitmiştik ve doktor olmadan önce dünyayı deneyimlemek istediğimiz için üniversiteye ara vermeye karar vermiştik. Planımız hep buydu. Ben çocuk doktoru olacaktım, Elsie kalp cerrahı olmak ve Kayla'nın hayali de onkolog olmaktı."

Titreyen bir eli ağzına doğru gidiyor.

"Maceramıza iki gün kala birbirimizi bir daha asla göremeyeceğimizi bilmiyorduk." Enzo'ya doğru yürüyor, onun kucağına oturuyor, Enzo'nun iri eli ise koruyucu bir şekilde dizinin üzerinde duruyor. "Muhtemelen otuzlu olan bu adamın bizi yalnız bırakmadığı restoranlardan birinde akşam yemeği yedikten sonra tekrar yola koyulduk. Ama boş bir otoyolda uzun bir yola çıktığımızda motor durdu. Yardım çağırmaya çalıştık ama telefon çekmiyordu. Orada mahsur kalacağımızı düşündük. Tek bir araba görene kadar bir saat gibi gelen bir süre bekledik."

Bir elini yüzünde gezdiriyor ve keskin bir nefes veriyor.

"Üçümüz de çok heyecanlıydık. Büyük, beyaz SUV durana kadar ellerimizi sallayarak yola atladık. Sonunda güvende olduğumuzu düşünmüştük. Ne kadar da yanılmışız." Gözleri yaşlarla doluyor. "Dışarı çıkan adam restorandaki adamdan başkası değildi. İlk başta bir şey düşünmedim, ta ki onunla birlikte iki kişi daha çıkana kadar."

Nefesleri artık daha hızlı geliyor ve geri kalanını bulmaya çalışırken dizleri titriyor. "Al," diyor Dom, ona bir şişe su uzatarak.

Enzo şişeyi kapıyor ve neredeyse yarısını içmeden önce onun için açıyor.

"Ben... Özür dilerim," diye kekeleyor, gözleri buğulanıyor. "Bunca zaman sonra bile bunu yeniden yaşamak gerçekten çok zor."

"Bizden asla özür dilemek zorunda değilsin." Enzo onu kollarıyla sarıyor ve vücuduna sokuyor.

"Evet, üzülme Joelle," diye ekliyor Chiara. "bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum"

Korkunç olacağını bildiğim şeyin geri kalanını bize anlatmadan önce başını sallıyor.

"Diğer iki adamı daha önce hiç görmedim. Ama diğer adamdan daha yaşlı görünüyorlardı. Bize yaklaşıp ne olduğunu sordular, biz de anlatınca yardım eder gibi yaptılar, hatta bir tanesi arabamı inceledi. Ama aniden, diğer yaşlı adam Kayla'yı yakaladı ve kafasının yan tarafına silahla . Elsie ve ben çığlık atarak yardım istedik ve kaçmaya başladık ama gidecek hiçbir yerimiz yoktu. Elsie koşarken restorandaki adam onun bacağına ateş etti ve ağlarken onu geri sürükledi. O zaman koşmayı bıraktım. Beni ölü ya da diri her halükarda alacaklarını biliyordum."

Gözyaşları şimdi onun ve benim yüzümden aşağı akıyor. Kalbim sıkışıyor, onun acısını hissediyorum.

"Beni de bayılttılar ve bildiğim sonraki şey, karanlık bir kafeste seslerle uyandığımıdır."

inliyordu. Arkadaşlarımı çağırdım ama orada değillerdi."

Şişenin kapağını açıyor ve biraz daha içiyor, sonra Enzo'ya uzatıyor, Enzo'nun yüzü sertleşiyor, kalçasındaki yumruk öfkesinin şiddetiyle sarsılıyor.

"Oğlumun babasıyla tanıştığım gün beni kafesten çıkardı ve merdivenlerden yukarı çıkarırken başıma siyah dokuma bir torba . Yüzümdeki bezi çıkardığında bir yatak odasıındaydık ve..."

"Siktir!" Enzo homurdanıyor, eli kızın başının arkasına ve onu kendisine çeviriyor. "Bana onun kim olduğunu söyle. Vücudunu lime lime edeceğim."

"Benim için kendini tehlikeye atamazsın. Sadece oğlumu bulmanı istiyorum." Çenesi bir hıçkırıkla titriyor. "Gerisi önemli değil."

"Cehennem gibi, değil. Zaten ölmediyse orospu çocuğunu öldüreğim. Ona günlerce acı çektireğim ve bu bile yetmeyecek."

Onun paramparça bakışlarına baktığı her saniye nefesi daha da sertleşiyor. Onun için ne kadar önemli olduğunu görebiliyorum, için ne kadar önemli olduğunu.

"Kim olduğunu söyle, lanet . Bilmem gerek bebeğim."

Hepimiz bir şeyler söylemesi için sessizlik içinde bekliyoruz.

"İlk başta adını ya da kim olduğunu bilmiyordum ama daha sonra kafeslerde tuttukları tüm kadın ve çocuklardan sorumlu olduğunu öğrendim. Bizi izleyen adamlar ona hesap veriyordu."

Dante ellerini arkadan omuzlarıma koyuyor, parmakları tenimi ısıyor.

"Bir gece, sadece hayal edebileceğiniz bir şey yaptığında, ona ismiyle hitap etmemi istedi. Adının..." olduğunu söyledi. Önce Chiara'ya sonra bana bakıyor ve yutkunuyor. "Agnelo amcan yaptı. Bana defalarca tecavüz etti. Diğerleri prezervatif kullanıyordu. Oğlum ondan."

"Onu öldüreğim!" Enzo kükrer.

Vücudum buz oluyor. Sanki olduğum yerde uyuşmuş gibiyim. Tam ailemin daha fazla alçalamayacağını düşünürken, sistemimi şok eden başka bir şey oluyor.

"Bunun için acı çeke çeke ölecek," yemin ediyor Enzo, elinin tersiyle kızın çenesini tutup gözlerini kendi gözlerine kaldırırken. "Çok üzgünüm bebeğim."

Kolları onu sıkıca kavırıyor.

"O benim, duydunuz mu?" der kardeşlerine. "Onu öldürecek kişi ben olacağım."

Chiara sandalyeden fırlıyor ve nereye gittiğini görmek için arkamı döndüğümde yemek yediğimiz masanın yanındaki çöp kovasını kapıp içine atarken buluyorum. Dom peşinden koşup ona yardım ederken ben ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Dante oturdu.

"Ailemin bu kadar kötü olduğuna inanamıyorum." Gözlerimin kenarlarından süzülüyor. "Ona, diğer kadınlara ve çocuklara yaptıkları. Hayal bile edilemez."

"Biliyorum, tatlım." Kollarıyla beni sarıyor ve kucağına alıyor. "Ailenin kim olduğu konusunda hatalı olan sen değilsin." Gözleri gözlerimin içine bakarken çenemin dibinde geziniyor. "Bu senin ya da Chiara'nın suçu değil. Beni duyuyor musun?"

Chiara geri başımı ona yaslanıyorum.

Joelle'e "Özür dilerim," der. "Her şey için üzgünüm. Eğer burada olsaydı, onu öldürürdüm." Joelle ayağa kalkıyor, doğru adım atıyor ve nazikçe elini tutuyor.

"Seni ya da Raquel'i suçlamıyorum." Gözleri bir an için bana kaydı. "Onların yaptıklarından siz sorumlu değilsiniz. Kendinize bu kadar yüklenmeyin."

"Evet." Chiara onun kucağından kayar, volta atar, sanki hiçbir şeyle başa çıkamıyormuş gibi

Bu.

Ama ben de yapamam. Ailemin kurbanlarına uyguladığı kötülüğü sindirmek biraz zaman alacak.

"Efendim?" Dominic'in muhafızlarından biri ona doğru yürüyor. "Çitin diğer tarafındaki biri arızalandı," diyor sessizce. "Adamlar ona bakıyor."

"Gidip edeceğim."

Dom ayağa kalkıyor ve o kalkarken gözlerim adama takılıyor. Şefe.

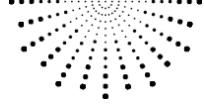
Şimdi gerçekten dikkat ettiğime göre, onda bir şeyler var. Gözlerimiz buluştuğunda merakla başımı eğiyorum ve orada bir aşinalık buluyorum. Onu tanıyamıyorum ama daha önce tanıştığımızı biliyorum.

Ama nerede?

Kendimi anılarımı karıştırmaya zorluyorum ama onu nerede görmüş olabileceğimi hâlâ bulamıyorum.

Bana bakıyor, neredeyse siyah gözleri sanki beni tanıyormuş gibi gözlerimi kesiyor. Ve ızgaraya doğru döndüğünde, boynundaki serçe dövmesini nefesim kesiliyor.

CHAPTER İKİ-BEŞ

RAQUEL

"BABE? İYİ MİSİN?" Dante sorar, ama sesi kilometrelerce öteden de gelebilir.

Dikkatimi adamdan çekemiyorum. Şok içinde donup kaldım. Aklımda sorular dönüyor.

O neden burada? Benim için mi?

Ve ben onları uyarmak için sesimi bulamadan, elinde bir silahla bize doğru döndü ve Chiara'yı hedef aldı.

Ve sonra ateş ediyor.

Pop.

Herkes ne olduğunu anlayamadan mermi canlanır ve Chiara'yı karnının yan tarafından deler.

Kurşunun isabet ettiği yere bakarken gözleri büyüyor. "Chiara!"

Dom çığlık atarak ona doğru koşar.

Kalçasından kan damlarken geriye doğru havuza düşmeye başlar, parmakları kırmızıyla kaplanmıştı. Suya çarpıyor ve kulakları sağır eden bir sıçrama havayı boyuyor.

Onu vuran adam, şef gibi davranan adam, şimdi Carlito'nun kuzeni olduğunu anladığım bir adam. Başka saldırmaya fırsat bulamadan, silahı hala havadayken, Enzo silahını çekiyor ve gözlerinin arasına ölümcül bir kurşun . Joelle onu bir ağacın arkasına saklamaya çalışırken ağlıyor.

Chiara'nın yanına atlamak için havuza doğru koşarken kendi çığlıklarımı duyuyorum. Ölmüş olamaz.

Ve bebek! Hayır! Hayır!

Hıçkırıklar üzerime çöktü. Ağır. Paramparça.

Bunu ona onlar yaptı. Ailemize. Ona zarar verdiler. "Chiara!" Feryat ediyorum.

Arkamdan bir el karnıma çarpıyor, protesto çığlıkları atarken beni sürüklüyor ve avlunun diğer tarafından daha fazla adam koşarken beni bir çalının arkasına yerleştiriyor. Ailemin adamları.

Kamera. Onlar olmalı. Bağırışmalar.

Silah sesleri. Kaos. Her şey etrafımızda hızla gelişiyor.

Dante, "Burada kal, lanet ," diye uyarır.

Ama gözlerim, bulunduğum yerden görebildiğim kuzenimde.

Dom'un adamları geri ateş ederek koruyucu bir hat oluştururken, kadının nabzını kontrol ederken kıyafetlerinden su damlıyor, sonra onu kollarına alıyor ve eve doğru koşarken vücuduyla onu koruyor.

"Sıradaki sen olmak ister misin?!" Dante tersler.

O iyi olmak zorunda. Lütfen. Hayatta kalmak zorunda.

Göğsümün ortasında ağır bir ağrıyla titriyorum, gözlerim nihayet Dante'ye bakarken tüm vücudum sokla delik deşik.

"Endişelendiğini biliyorum," diyor. "Ama hiçbir şey için kımıldama! Seni kaybetmeyeceğim, tamam mı? Seni seviyorum. Beni duyuyor musun?"

Parmaklarının sert çenemi kavırıyor ve ağzını benimkine çekiyor, dudaklarını nemli dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve kendini toparlamadan önce beni bir öpücükle baş başa bırakıyor.

"Geri döneceğim." Ayak bileğinden bir silah çıkarıp elini uzatmadan önce çenesi titriyor. "Al bunu."

Gözyaşlarım yanaklarımdan çılgınca başımı sallıyorum. Titreyen elim silaha doğru uzanırken ve onu kararsız avucumun içinde kavrarken ağzımı hareket ettiremiyorum.

"Sen benim her . Bunu unutma."

Sonra gitti. Onu kavgada kaybediyorum, açıdan artık onu göremiyorum.

Sessiz bir çılgılık beynimdeki sisi yararak vızıldayarak geçen mermilerin sesini bulanıklaştırıyor. Midem korkuyla kıvrılıyor. Çok fazla var.

Chiara için kork. Dante için. Hepimiz için.

Elimde silahla dizlerime sarılarak ileri geri sallanıyorum ve Chiara'ya ulaşabilmek için bu dehşetin sona ermesini bekliyorum. Böylece ikimizin de sevdiği insanların iyi olduğunu görebileceğim.

Hepsinin iyi olmasını istiyorum. Kimseyi kaybedemeyiz.

Bu kadarı ne zaman olacak? Ailem insanları incitmeyi ne zaman bırakacak?

Acı verici derecede yavaş dakikalar geçiyor ve silah sesleri yavaşlamış gibi görünmüyor. Aksine, artıyor.

Biri büyük bir gürültüyle sol tarafıma düşüyor ve irkilerek başımı salladığımda siyah tişörtlü, ağzından kan damlayan, gözlerini kırpmadan cansız bir şekilde bana bakan bir adamla karşılaşıyorum.

Dante ile hayatım hep mi olacak? Hiç bitmeyen savaşlar mı?

Bu şekilde bir ilişkiyi sürdüremeyiz ya da bir geleceğimiz olamaz. Chiara'ya ne olduğuna bak. Sadece bebeğini değil, hayatını da kaybedebilir. Peki ne için?

Amcam Faro onun yaptığını hak etti. Yıllar önce hak etmişti. Peki ya babam? O kendi yatağını yaptı. Kardeşinin Dante'nin ailesine ne yaptığını biliyordu ve umursamadı.

Kurşunlar artık daha az sıklıkta, ama savaş henüz bitmedi. Enzo'nun gitmesiyle Joelle'in iyi olup merak ediyorum. Uğruna yaşayacağı bir oğlu var. Zavallı kadın.

"Bize Chiara ve Raquel'i verin. Tek istediğimiz bu," diyor çok iyi tanıdığım bir ses.

Bu ses amcam Benvolio' a ait, yeni Don'a.

O burada mı? Piç herif bizzat bizim için mi geldi?

Elim silahın etrafında sertleşiyor, hepsini öldürmek istiyorum.

"O orospu Joelle'i ben de istiyorum. Nerede o, ha?" Agnelo amcam kıkırdıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

İkisi de burada. Umarım öldükleri yer burasıdır.

Enzo'şeytani kahkahası göğsünden kopuyor. "Yakında senin de yerde ölü yatan adamlarına yaptığım gibi senin de lanet kafanı koparacağım. de. Seni bir domuz gibi deşmekten zevk alacağım."

Agnelo, "Sizi lanet olası ahmak orospu çocukları," diyor. "Siz kim sanıyorsunuz, ha? Hepiniz annenize ve babanıza katılmak üzeresiniz. Yeğenlerim, Joelle... hepsi de sizi takip ediyor olacak."

Tek bir silah sesi konuşmayı kesmeden önce Dante ele geçirilmiş bir hayvan gibi hırlıyor. I

Kimin silahından bilmediğim bir korkuyla bedenim titrerken geri çekiliyorum. Kalbim göğüs kafesimde ağırlaşıyor, sanki kilolarca kayanın altında sıkışmışım, hareket edemiyor ya da nefes alamıyorum.

"İyi deneme," diye alay ediyor Agnelo.

Birdenbire, çılgınlık yeniden başlar. Silah sesleri, , çatışma yüzünden kırılan çatlayan şeyler.

Çiğerlerime hava çekerken elimdeki silah tıkırdıyor, korkuyu yatıştırıyor ve gözyaşlarım dökülürken onu yutuyorum. Artık hissetmek istemediğim bitmek bilmeyen bir sefalet.

Bizi yalnız bırakın! Nefesim içimden bağıriyorum, korkunun yerini öfke alıyor.

Ne yaptığımın farkına varmadan ayağa kalktım, saklandığım yerden çıkarken vücudum öfkeyle doluydu, artık ölmekten endişe etmiyordum. Sadece amcalarıma zarar vermek istiyorum. Onları sonsuza dek öldürmek istiyorum.

Ayaklarım hareket ettikçe tabancamı santim santim yukarı çekiyorum. Önce Benvolio Amca'yı görüyorum, Dom'un adamlarından biriyle dövüşüyor. Dante en sağda, silahını birine doğrultmuş. Henüz beni görmüyor. Yerde bir yığın ceset yatıyor.

Yavaşça amcama doğru ilerlerken kimse beni fark etmiyor. Ona doğrulttuğum silahımı kimse .

Kimse dikkat etmez. Ben tetiği çekene kadar.

ki amcam düşene, kafasının arkasında benim açtığım bir kurşun deliği oluşana kadar.

Etrafımdaki herkes sanki transa geçmiş gibi dövüşmeyi bıraktı.

"Raquel?" Dante seslenir. "Silahı bana ver, bebeğim."

Ben ölü amcama bakarken o yavaşça bana doğru yürüyor.

Öldürdüğüm amcama.

Birini öldürdüm.

Aman Tanrım.

Şimdi trans halinde olanın ben olduğumu fark ediyorum. Gözlerimi hızla kırıştırırken ve zihnim odaklanırken silah hâlâ uzanıyor. Sonunda Dante'ye döndüğümde, silahı benden almadan önce bileğimi nazikçe tutup yere indirirken gözlerindeki endişeyi fark ediyorum.

"Gel . Seni içeri götürüyorum." Bir kolunu kalçalarımın altına yerleştiriyor ve kaldırarak vücuduna .

Omzumun üzerinden sebep olduğum ölüme bakıyorum. Kalp atışlarım . "Ben... Ben özür dilerim. Çok kızgındım ve-"

"Hey. Sorun yok, bebeğim." Kolları beni sıkıca sarıyor. "Yanlış bir şey yapmadın."

Yaptığım şeyin acısı, farkındalığı içime çökerken gözlerimden yaşlar dökülüyor. Ben bir doktorum. İnsanları kurtarırm. Onları öldürmem.

Dom'un daha fazla adamla dolu olan evine giriyoruz. Sayılamayacak kadar çok. "Ben bahçeyi temizlemeye yardım ederken sen burada onlarla kalacaksın, tamam mı?"

"Evet, tamam." Beni yere indirirken ellerimle birlikte sesim de titriyor.

"Ona iyi bakın," diyor adamlarına, gözleri benimkilerle aynı gelmeden ve bir eli yüzümün yan tarafında kenetlenmeden önce. "Her şey yoluna girecek. Chiara iyi olacak. Bu iş yakında bitecek. Yemin ederim."

Dudaklarıma hızlı bir öpücük bırakıyor.

"Bunu bilmiyorsun," diye ağlıyorum. "Onu görmem gerek. Dom onu hastaneye götürdü mü?" "Evet. Burada işim biter bitmez seni . Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim." "Lütfen yaralanma," diye yalvarıyorum.

Şimdi iki kolu da beni sarmış, sımsıkı sarıyor. "Şşş. Ağlama. Seni seviyorum, Raquel." Geri çekiliyorum. "Ben de seni seviyorum. O yüzden beni bırakma, tamam mı?"

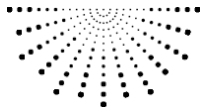
"Eğer yardım edebilirsem, hayır." Avuç içi yanağımın üzerine oturuyor. "Kendi gitmem için şeytanın kendisinin beni senden uzaklaştırması gerekir." Dudaklarını alnıma indiriyor ve sert bir nefes çekiyor. "Ama eğer birlikte bir hayat istiyorsak bunu bitirmek ."

"Biliyorum." Kaşlarım hem anlayış hem de ıstırapla çatıldı.

Hiçbirimiz bu kadar acı çekmemeliyiz. Bunu biz . Ailem bunu boğazımızdan aşağı itti ve biz bunu atana kadar asla huzuru tadamayacağız.

Gözlerimin içine son bir kez baktıktan sonra, kavgaya koşmadan önce *seni seviyorum diyor*. Hayatı boyunca yaptığı bir şey.

CHAPTER TWENTY-SIX

DANTE

Ölümün ilk işaretinde Agnelo kaçtı. Ona yapacaklarımızdan çok korkuyor ve korkmalı da. Ölümü yavaş olacak, şu anda betonun yatan ve bize bilmemiz gerekenleri söyleyemeyecek kadar ölü olan kardeşinin aksine. Ama adamlarından birkaçı hâlâ hayatta sandalyelere bağlı.

Enzo ve ben, onların insanca ölmelerine izin veremeyecek kadar öfke doluyuz. Chiara hastanedeyken ve kadınlarımız tehlikenin ortasında kalmışken, bunu olabildiğince acımasız bir şekilde yapacağız.

"Kardeşim Dom burada olsaydı, senin için çok daha kötü olurdu," diyorum yanağının üstünden kan sızan isimsiz adama, bıçağım sayesinde kalın yaradan kıpkırmızı sızıyor.

Bıçağımın mavi sapını kavriyor, etrafında yavaşça volta atıyorum. Silahın ucu boğazının kenarına geliyor ve yukarı doğru yalıyor.

"Bana çocukları nerede tuttuklarını söyle, o zaman biraz daha nazik olmayı düşünebilirim." Bıçağı daha derine itiyorum ve deriyi delip geçiyorum, boynundan aşağı kan damlaları damlıyor. "O kadar güzel değil ama yine de nefes alırken vücudunu yakmaktan çok daha iyi. Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu arkadaşlarına sormanı söyledim ama..."

Bıçağı yavaşça aşağı doğru kaydırıyorum, bıçağın açısını Adem elmasının etrafında kıvrıyorum.

"Dinle..." Nefesini tutmadan önce sertçe öksürüyor. "Çocuk olmaması hakkında hiçbir fikrim yok. Yemin ederim."

Abartılı bir nefes veriyorum, önünde bir sandalyede başka bir adam olan Enzo'ya doğru volta atıyorum.

"Gerçekten hayal kırıklığına uğradım, Ricky. Senin için

büyük umutlarım vardı." "Benim adım Ricky değil."

"Bugün öyle." Ters ters bakıyorum, gözlerim şiddetli bir intikamla dolu. Çabucak ağzını kapatıyor.

Ben bıçağı yere bırakırken Enzo bana bir meşale uzatıyor ve arkasından kırmızı benzin bidonunu alıp diğer ikisinin bizi yere götürüyor. Bidonu elimde tutarak Ricky' geri dönüyorum ve gerilmiş bacaklarının arasına yerleştiriyorum.

"Sabrım yok, ya bana değerli bir şey söylersin ya da seni diri diri yakarım." O pantolonunu çıkarırken meşaleyi yakıyorum, gözleri alevin parıltısına yapışmış: sakın ama tehlikeli.

"Lütfen dostum, bilmiyorum-ahhh!" Ateş omzunu yakıp havayı yanık et kokusuna boğarken çığlık atıyor.

Neredeyse bağışıklık kazandım, bu kokuyu sadece bir tutam sarımsakla yanan deri olarak tanımlayabilirim. Çok tatlı. Mide bulandırıcı. Bu nahoş kokuya biraz zaman aldı. Aksini öğrenme şansı verilmediğinde insan zihninin neleri komik.

"biliyorum," diye uyarıyorum meşale pazusuna inip neredeyse orayı da yakarken.

"Konuş."

"Onlar..." diye ağlıyor. "Bana hiçbir şey söylemediler."

"Bu çok kötü." Kıvılcımı vücuduna geri indiriyorum ve kaslarını yırtan ateşin benim adıma konuşmasına izin .

Feryat ve figanı beni sadece rahatsız ediyor. Kutuyu kaldırıyorum ve kapağını kapatıyorum. "Mmm, kokuyu alıyor musun?" Benzin kokusunu içime çekerek soruyorum. "Umarım seversin." Sonra kutuyu çeviriyorum ve adamlarım geri çekilirken sıvının vücudundan aşağı izin veriyorum. "Lütfen bunu yapma," diye yalvarıyor Ricky -ya da gerçek adı her neyse-.

Ama onu görmezden geliyorum. Kadınlarımız için geldiler. Onları öldüreceklerdi. Sırf bu yüzden, hayal ettiklerinden çok daha acı bir ölümle tanışacaklar.

kutuyu meşaleyle birlikte yere bırakıyorum. Cebimden kibritleri çıkarıp bir tane yakıyorum, dans eden aleve bakıp gücüne saygı duyduktan sonra Ricky'nin kucağına atıyorum.

Çıglıkları turuncu alevlerin kükreyen ihtişamı içinde hapsolmuş, pişmanlığı içinde sıkışıp kalmıştı. Konuşmalıydı. O biliyordu. Bildiğini biliyorum. Ama bize söylerse Bianchilerin ona ya da ailesine yapacaklarından korkuyordu.

Hiç sempati duymuyorum. Hepimiz bu hayatta kendi seçimlerimizi yaparız ve onunki bir Palermo olmaktı. *Bu* onun kaderi.

Ölüm onu geçirdiğinde çıgılık atmaya bırakıyor ve ben de su hortumunun alevlerin geri kalanını ve bir zamanlar orada oturan adamın kömürleşmiş etini izin veriyorum.

Enzo'nun yanındaki diğer bok çuvalına geçip meşaleyi alıyorum ve kardeşime veriyorum.

"Şunu görüyor musun?" Adama soruyorum, yumruğumla yüzünü sertçe arkadaşının bir zamanlar oturduğu yere doğru çeviriyorum. "Eğer bize yerini söylemezsen bu sen olacaksın."

Ricky'ye yaptığım yıkıma bakarak feryat ediyor.

"Tamam. Sana anlatacağım." Yutkunuyor. "Sana çocukların nerede tutulduğunu söyleyeceğim. Ama söylediğimde beni vuracağına söz ver dostum. Bunun ben olmasını istemiyorum. Lütfen!"

"Bize yalan söylemesen iyi edersin," diye uyarıyor Enzo, gömleğinin önünü tutup kabaca kıvırdıktan sonra dişlerini sıkarak onunla yüz yüze geliyor. "Eğer bunu yaparsan lanet ailenin her bir üyesinin peşine bizzat . Annenin. Büyükannenin. Eğer yaşıyorsa onun annesinin de. Birbirimizi anlıyor muyuz dostum?"

"Yemin ederim dostum. Sana palavra atmayacağım." Enzo birkaç geri çekilirken başını şiddetle sallıyor. "Onlar hasta. Yaptıkları şey -yaptıkları şey- iğrenç. Bunların hiçbirinin parçası olmak istemedim. Hiç istemedim. Çocuklar. Kulüp. Hiçbirini."

"Ne kulübü?" Henüz duymamışız gibi davranıyorum.

Gözleri açılıyor, Enzo'nun daha önce attığı tekme yüzünden dudağı kanıyor.

"Konuş!" Kükredim, yumruğum fırladı ve çenesinin tam ortasına isabet etti. "Hiçbir detayı atlama iyi edersin."

Nefesini toplaması bir dakika sürüyor ve ağzını tekrar açmadan önce acı içinde mırıldanıyor. "Sapık seks kulüpleri için çocukları ve kadınları götürüyorlar."

Kaslarım gerilirken elim istemeden yumruk haline geliyor. O yer hakkında ne zaman bir şey duysam, beni delirtiyor.

"Yemin ederim nerede olduğunu bilmiyorum. Bu bilgiyi sadece altın kartlı ve üzerinde maça olan üyeler biliyor. Üzerinde bir telefon numarası var. Aradıklarında biri gelip onları ve gözlerini bağlıyor. Bu konuda konuşan olursa otomatik olarak öldürülüyor. Arkadaşına bu yerden bahseden bir adamın öldürülüp nehre atıldığını duydum."

Enzo adama doğru koşuyor, kılıfından dokuz milimetrelik silahını çıkarıyor ve adamın şakağına doğrultuyor. "Başka ne var?"

"Lütfen beni vurmayın!" diye ağlıyor. "Sana her şeyi anlatıyorum, tamam mı?" Enzo sadece bir parça geri çekilir.

"Bir avukatları var. Jo-Joey Russo," diye kekeliyor. "Nerede olduğunu biliyor. O da üye.

O her şeyi bilir. Size söylüyorum. Onu bulursan, tüm cevapları da bulursun." Joelle de Enzo'ya böyle demişti. Ama o orospu çocuğunu hiçbir yerde bulamıyoruz.

"Çocukları nerede tuttuklarını bildiğini söylemiştin. Çıkar ağzındaki baklayı."

O çocukları ve kadınları bulmalıyız. Joelle'in oğlunu bulmak için. Hepsini kurtarmalıyız.

Kendi kardeşimiz ya da ebeveynlerimiz için yapamadığımız bir şey.

"Şehir merkezinde Joey'nin ofisinin olduğu iki katlı bir bina var. Bütün bina onun. Çocuklar ve kadınlar bodrumda, kafeslerde tutuluyor. Ses geçirmez. Beton duvarlar ve çatı." Hızlı bir nefes veriyor. "Binanın lobisinden bodruma inen bir kapı var, ama otopark kompleksinin de bir bodrum kapısı var."

"Tüm biliyordunuz ve hiç bildirmediniz mi? İsimsiz olarak bile mi?" Yüzüm bir hırıltıyla dönerken içime tiksinti yerleşiyor.

"Anlamalısınız, bunun bana geri dönmesini istemedim. Çocuklarımı öldüreceklerdi. Faro ve kardeşleri önlerine çıkan herkesi öldürecekler. Bu kulüp onlara çok para kazandırıyor."

"Sahibi kim?" Ben havlıyorum.

Bianchi adı altında olmadığı kesin, çünkü yok ettiğimiz yasal işletmeler dışında onlara kayıtlı bir şey bulurduk.

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Joey olduğunu tahmin ediyorum ama emin olamıyorum." Enzo silahı adamın gözlerinin arasına yerleştiriyor ve adam bir çığlıkla sarsılıyor.

"Kahretsin. Çocuklarımı arayıp onları sevdiğimi söyleyebilir miyim? Lütfen? Veda etmeme izin verin." Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve ilk kez onun için üzülüyorum.

Enzo bana bakıyor. İkimiz de geçmişe saplanıp kalmışız. Onun da benim gibi düşündüğünü biliyorum: Babamıza ya da annemize nasıl veda edemediğimizi. Acımasız bir katil tarafından bizden nasıl koparıldıklarını. Kardeşimizin nasıl hiç büyüyemediğini.

Ama biz bundan daha iyi olabiliriz. Hayatını bağışlamayabiliriz ama ona hiç sahip olmadığımız bir şeyi verebiliriz. Enzo'ya bir kez başımı sallıyorum, o da karşılık veriyor.

"Telefonun nerede?" diye sordum. "Sol cebimde."

Onu almak için içeri uzandım.

"Tatlım'ın altında karımın numarası var," diye burnunu çekerek daha çok ağlıyor.

Cep telefonu parmak izi gerektiriyor, bu yüzden ekranı sağ elinin işaret parmağının arkasına yerleştiriyorum ve telefonun kilidi açılıyor.

Numarasını çeviriyorum, hoparlörü açıyorum. Üç kez çaldıktan sonra .

Arka planda çığlık atan çocukların sesi yankılanırken yorgun bir ifadeyle "Hey, Anthony," diyor.

"Akşam yemeği hazırlıyorum. Yemek için evde olacak mısınız?"

"Sanmıyorum. Bu gece olmaz. Yapacak çok işim var. Özür dilerim." Sesi sessiz bir hıçkırıyla kesiliyor ve süre duraklayıp ağlamaya başlıyor.

"Neyin var? Sesin garip geliyor."

"Yok, her şey ." Bir kıkırdama çıkarır. "Sadece seni özledim. Hepsi bu."

"Tamam mı?" Kızın yanıtı kuşkuyla karşılanıyor. "Ben de seni özledim. İyi olduğuna emin misin? Birini dövmek zorunda mıyım?"

"Hayır, bebeğim. Ben . Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Ant. Yakında eve gel."

"Elimden geleni yapacağım, bebeğim. Çocuklara merhaba diyebilir miyim?"

"Evet. Tabii. Georgia! Runo! Kaldırın kışınızı şu lanet koltuktan!" diye bağıyor. "Siz ikiniz deli misiniz, zıplıyorsunuz? Boynunuzu mu kırmaya çalışıyorsunuz?"

Gülüyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"Çocukların beni deli ediyor, Ant."

"davrandıklarında neden benim çocuklarım olmak zorundalar?" gülüyor.

Lanet olsun. Onları aramasına izin vermemeliydim. Ailesinin sesini duyarken bir adamı öldürmek işkencedir. Ama bize verdikleri için bunu ona vermem gerektiğini biliyordum.

"Babacığım! Merhaba! Seni özledim." Küçük bir kızın cesareti hatta geliyor.

"Selam prenses. Ben de seni özledim. Annene zorluk çıkarmayı bırak, tamam mı? çalışıyor."

"Tamam, baba. İyi olacağıma söz veriyorum."

"İşte benim kızım." Sırıttıyor, çocuklarına duyduğu sevgi gözlerindeki ışıltıdan belli oluyor. "Sizi çok seviyorum. Tahmin bile edemezsiniz."

"Biliyorum baba. Bana her zaman en sıkı sarılmaları ve en güzel öpücükleri sen verirsin." Yüz hatları acıyla buruşurken göz kapakları kayarak kapanıyor.

"Kardeşin orada mı?" "Evet. İşte, Runo."

"Hey, baba." Çocuğun sesi kız kardeşinden belki birkaç yaş büyük.

"Hey, dostum. İkinizin de uslu durmasını istiyorum, tamam mı? Ben evin sensin ve öyle davranmalısın. Annenize ve kız kardeşinize yardım edin. Her zaman yaptığınız gibi beni gururlandırın."

"Tamam. Yaparım. Bu arada, yarın akşamki beyzbol maçından sonra hamburger ve patates kızartması yiyebilir miyiz?" Gözyaşları sessizce yüzüne ve kucağına dökülür.

"Evet, tabii evlat. Ne istersen yaparım. Seni çok seviyorum. Sen ve kız kardeşin, annenle benim yaptığımız en iyi şey oldunuz."

"Ben de seni seviyorum baba. Akşam görüşürüz. Georgia benimle resim yapmak istiyor, o yüzden gitmeliyim." "Evet, tamam." Sertçe , sesini düz tutmaya çalışıyor. "Hepinizi seviyorum." "Hoşça kal baba."

Sonra hat kesiliyor ve başı öne eğilirken hıçkırıkları daha da yükseliyor.

Enzo silahını kaldırıp Anthony'nin kafasına doğrultuyor ama kardeşimin gözleri benimkilerde, benimkiler de

onu
n. "Çocuklarınız kaç yaşında?" Ben soruyorum.

"Georgia dört yaşında ve Runo neredeyse sekiz yaşında." Yüzünü bana doğru çeviriyor. "Onlar iyi çocuklar.

Benim gibi değil. Onların bu hayata kapılmasını istemiyorum. Onları bu hayattan uzaklaştırmak için elimizden geleni yaptık."

Tekrar Enzo'ya bakıyorum, zihnim ne yapmamız gerektiği ve ne yapmak istediğimle savaşıyor. Kardeşim sadece bir bakışıyla aklımdan geçenleri kolayca okuyabiliyor.

"Ciddi misin?" Enzo yalvarıyor.

"Bilmiyorum." Omuz silktim, kararsızlıktan tamamen çarpılmışım.

"Ne?" Anthony'nin dikkati benden Enzo'ya kaydı. "Lütfen, aileme zarar verme!"

"Biz masum çocuklara zarar vermeyiz." Ona ters ters baktım. "Sen ve adamların bunu yapıyorsunuz."

"Yemin ederim ben karışmadım. Onlara yardım etmediğim için ben pisliğim. Bunu biliyorum. Ama bu kendi çocuklarımı korumak anlamına geliyorsa, gerekeni yapmak zorundaydım. Bunu

anlayamıyorsan özür dilerim. Ama bebeklerim için olmasaydı, o çocukları kendim çıkarırdım. Benim de sınırlarım var."

Bir zamanlar düşmanımızın bir üyesinin gitmesine izin vermeyi asla düşünmezdim, ama lanet olsun, ben

yumuşuyor. Belki de Raquel'i sevmektir. Belki de bir aile olarak aramızdaki bağı hatırlıyorum. Ama bir de baktım ki elimdeki bıçakla bileklerindeki bağları kesiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Dudakları şaşkınlıkla titrerken kaşları kamburlaşıyor. "Sana ikinci bir şans veriyoruz. Bizi pişman etme."

"Sen... gitmeme izin mi veriyorsun?" diye ağlıyor ve avuçlarını birleştirip dua ederek yere düşüyor.

"Teşekkür . Oh, Tanrım, teşekkür ."

"Aileni alıp New York'tan defolup gitmelisin. Nereye gittiğin umurumda değil ama yerinde olsam kaçır ve seni bulamamalarını umardım."

Eğer izin verdiğimizden şüphelenirlerse, konuştuğunu bileceklerini ve ailesindeki herkes için ışıkların söneceğini hissediyorum.

"Yemin ederim. Gitmiş olacağım. Şimdi karımı arayacağım ve hemen yola çıkacağız."

Ayağa kalkıyor, yanaklarındaki gözyaşlarını siliyor, yüzündeki kesikten akan kanla birbirine karışıyor.

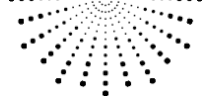
"Bunun için teşekkür ederim. Sizler onurlu insanlarsınız. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, size yardım ederim." "Yardıminıza ihtiyacımız yok," dedim ve ona telefonunu uzattım. "Git. Şimdi. Fikrimizi değiştirmeden önce." Ellerini tekrar birbirine kenetledi. "Teşekkür ."

Sonra da oradan cehennem gibi kaçıyor.

Enzo geldi. "Sence doğru şeyi mi yaptık?" Omuz silkiyorum.

"Umarım öyledir."

İKİ YILDA BİR

RAQUEL

Bir hastanenin duvarları içinde ziyaretçi olarak bulunmak çok daha farklı. Hastalarımın ailelerinin neler yaşadığını şu ana kadar hiç fark etmemiştim. Chiara'nın durumuyla ilgili haber beklemek işkencenin en kötüsü.

Dom adım atarken ben kahverengi sandalyeye çökmüş oturuyorum. Yüzündeki acımasız ifade kalbime sesleniyor. Dante ve Enzo da burada, hepimiz iyi olmasını umuyor ve başaracağı umuduna tutunuyoruz.

Dom'dan duyduğum son şey acil ameliyata ihtiyacı olduğuydu. Kurşunun nereye isabet ettiğini ya da ne kadar kötü olduğunu bilmiyoruz. O açıdan bağırsaklarına ya da herhangi bir ana organa girmiş olabilir. Durduğum yerden ve her şeyin ne kadar hızlı olduğunu söylemek çok zor.

Neredeyse bir saat geçene kadar dakikalar ilerliyor.

Ayağa kalkıp hemşire doğru yürüyorum, bilgi almak istiyorum.

Tam soracakken, mavi uzun boylu bir kadın çift kapıdan çıkıp geniş bekleme alanını tarıyor. "Chiara Bianchi'nin ailesini ."

Dominic ona doğru koşar. "Evet. İşte."

Ben hızla onu takip ederken gözleri açılıyor.

Mavi şapkasını çıkarıp avucunun içinde tutarken dikkati Dominic'ten bana kayıyor.

"Bayan Bianchi'nin durumu stabil. Kurşun karnının bir tarafından diğer tarafına doğru ilerlemiş ve bağırsaklarını ıskalamış. Çok şanslı. Yaklaşık iki hafta içinde tamamen iyileşecek ve birkaç gün içinde evine gidebilecek."

Dominic bir elini yüzünde gezdirirken, vücudum tutunduğum endişeden dolayı karıncalanırken rahat bir nefes veriyorum.

"Teşekkür ," diye fısıldıyor, sesi çatlıyor. "Bebeğimiz nasıl?"

Bu soruyla birlikte doktorun yüzü bir parça kaş çatmayla buruştu. Bu bakışı bilirim. Korkunç haberler vermek zorunda kaldığımda ben de takmıştım. Şimdi geleceğini bildiğim haber gibi.

Bebek gitti.

"Çok üzgünüm, Bay Cavaleri, ama-"

"Siktir!" diye kükreyerek bağılıyor ve odanın köşesine doğru tepiniyor. Kardeşleri de hızla onu takip eder.

"Gerçekten üzgünüm," diyor doktor bana. "İşimin en sevmediğim kısmı bu."

"Biliyorum." Ve biliyorum, onun fark ettiğinden daha fazla.

Bir kez başını salladı, yüz hatları ciddiydi. "onu görebileceksin." Sonra beni terk etti.

Chiara bebek için çok mutlu görünüyordu ve neyi kaybettiğini -ailemizin

Hayal edebileceğimden çok daha fazla acı çekecek.

DANTE

Dom hastanede kaldı. Biz çocukların ve kadınların peşinden giderken onun da bizimle gelmesini beklemiyorduk. Chiara hastanede yatarken olmaz. Bebeklerini kaybettikten sonra olmaz.

Midem öfkeyle kıvrılıyor. Bunu *onlar* yaptı. Bianchiler. O lanet piçler her şeyi öldürüyor. Her biri ölene kadar bekleyemem. Gitmelerini. Bir daha asla masumları yok edemeyecekleri bir yere.

Russo'nun binasındaki o çocukları ve kadınları bulsak iyi olur, yoksa Anthony'nin yalan söylediği için bizzat peşine düşeceğim.

Hafta sonu ve zamanlama daha mükemmel olamazdı. Joey-Russo'nun ofisinin karşısında küçük bir ofis binası var ama bugün kapalı. Russo'nun bürosu da öyle. Bölgedeki tüm kameraları da kapattık, bir şeyler giderse yakalanmak istemiyoruz. Adımızın lekelenmesine izin veremeyiz.

Kardeşim ve ben cipimizden inip Anthony'nin mahzen kapılarını bulabileceğimizi söylediği boş arsaya park ediyoruz. Diğer tarafta bizi neyin beklediğini bilmiyorum ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Adamlarımız aracımızın yanına park minibüsten iniyor ve bizi takip ederek gümüş kiler kapılarını gördüğüm yere geliyorlar. Çabucak onlara ulaşıyorum.

", herkes beni dinlesin," diyorum dönerlerken. "Enzo ve ben önce gireceğiz, siz de takip edeceksiniz. Kurşunları minimumda tutun. Sadece ihtiyacımız olursa. Masum kimseye zarar vermek istemiyoruz. Anladınız mı?"

Bazıları "patron," derken diğerleri başlarıyla onaylıyor.

Bununla birlikte, Ricky'de kullandığım el fenerimi çıkarıyorum ve asma kilidi ateşe veriyorum. Sessizce, deforme olana kadar eriyor ve ikiye bölünerek içeri girmemize izin veriyor.

Kapıları tutup çekiyorum ve gıcırdayarak açılıyorlar. İçeriye karanlık kaplıyor, duvarların içinde yaşam olduğuna dair bir belirti yok. Feneri cebime sokup mini bir el feneri ve dokuz milimetrelik bir tabanca çıkarıp sol tutuyorum.

Yavaş adımlarla aşağı iniyorum, el fenerini yakıyorum ve yolumuzu aydınlatıyorum. Bir adım daha atıyorum ve dibe ilk ulaşan ben oluyorum, dosya kasalarından başka bir şey bulamıyorum.

Mavi. Yeşil. Sarı. Her renkten kutular var ama başka bir şey yok.

Burun deliklerim açılıyor, dişlerim sıkılıyor. Her nefes alıp verişim bir öncekinden daha sert.

Işığı her köşeye ama istediğim bakabiliyorum. Burada hiç kimse yok. Bizden başka kimse yok.

"O orospu çocuğu yalan söyledi! Burada hiç çocuk yok!" Kalbim kulaklarımda çınlarken ve neredeyse sökülüp atılırken patlıyorum. "Onu öldürmeliydik! Neden bu kadar aptalım?!"

Kardeşim içeride dolaşmaya devam ediyor, dosyaları kükreyerek deviriyor.

Bir kez daha sonra gitmeye hazırım ve tam o sırada kolum bir sandığa çarpıyor ve silah büyük bir gürültüyle yere düşüyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, onu almak için aşağı iniyorum.

Ve bunu yaptığımda, uzaktan gelen bir takırtı sesi duyuyorum, sanki biri bir boruya ya da bir tür

Metal.

"Bunu duyan var

mı?" "Ne-"

Elimi uzatarak Enzo'yu durduruyorum. "Şşş. İşte yine." "Alo?"

Bağırıyorum. "Kimse yok mu?"

Takırtılar şimdi daha yüksek, sanki uzaktan birden fazla boruya vuruluyormuş gibi.

Parmağımınla yeri işaret ederken Enzo ve ben birbirimize bakıyoruz.

"geliyor," diye fısıldıyorum.

"Kahretsin. Sence onları orada mı saklıyorlar?" "Bunu

öğrenmenin tek bir yolu var."

Enzo cebinden bir el feneri çıkarıyor ve yanımızdaki altı adam da aynı şeyi yapıyor, hepimiz bir tür kapı arıyoruz. Her yeri didik didik ediyoruz ama hiçbir şey bulamıyoruz.

"Siktir!" Elim enseme sıkarken bir sandığı tekmeleyerek bağırıyorum. "Patron,"

diye adamlarımızdan biri.

"Ne?" Göğsüm asi nefeslerle patlarken gözlerimi ona kaldırıyorum.

"Bak." Ayaklarımı işaret ediyor ve ben de onun hareketini takip

ediyorum.

Gözlerim kiremitlerle kamufle edilmiş, küçük kahverengi bir kulpun çıkıntı yaptığı kare bir tuzak kapısına takılıyor.

Enzo ve diğer adamlar için ıslık çalarak . Hiç vakit kaybetmeden kapıyı kaldırıyorum, aşağıda beş, on ya da yüz adamlarının olması umurumda değil. Her birini tek başıma halledeceğim. Kilitledikleri her kişiyi kurtarmamıza engel olmalarına izin vermeden önce bedenlerini parça parça bu lanet olası yere saçacağım.

Bu gece bitecek.

El fenerimin aşağı inerken bana yol göstermesine izin veriyorum, adımlarım metale çarpıyor. Sidik kokusu duyularıma saldırıyor ve bununla mücadele ederek öğürüyorum.

"Bu koku da ne böyle?" Enzo arkamdan mırıldanıyor.

"Sen ne olduğunu sanıyorsun? Kapa çenenin bir dakika."

"Alo?" Sesleniyorum. "Aşağıda kimse var mı?"

İlk başta hiçbir şey görmüyorum - sadece önümde beton bir duvar - ve umudum neredeyse sıfırlanıyor.

Ama sağa döner dönmez onları görüyorum.

Sırtımda bir ürperti dolaşıyor.

Kafesler. Bir sürü lanet kafes.

Kadınlar. Çocuklar.

Yüzleri kir ve kanla boyanmış ve vücutları zar zor giyinmiş halde, büyük köpek kasalarına benzeyen şeylerin içine çömelmişler, bazılarında aynı anda iki kişi var. Burada en az yirmiden fazla sandık var.

"Lütfen," diye yalvaran bir kadın sesi geliyor tam .

Sarı saçları cılız yüzünün toplanmış. kemikleri çıkık ve kolları çatlayacak kadar ince.

"Yemek yemeleri gerek," diye yalvarıyor, dizlerinin üzerine çökerken kaşları çatılıyor. "Açız efendim. Sadece çocukları besleyin. Onlara bir şeyler verin. Onları burada bırakmayın. Ölürler."

"Daha fazla adama ve daha fazla minibüse ihtiyacımız olacak." Tüm adamlarımın duyduğundan emin olmak için sesim yükseliyor. Roger telsizle destek istedi.

El fenerim tavana doğru sallandığında, orada tek bir ampul buluyorum. İpini çekiyorum, hepimizin el fenerlerimizi kapatabilmemiz için yeterli ışık sağlıyor.

"Hey..." Ellerimi kaldırarak kadının kafesine yaklaştım.

Titriyor, tüm vücudu şiddetli sarsıntılarla uyanıyor.

"Sana zarar vermeyeceğim." Ses tonumu eşit ve yumuşak tutuyorum. "Ben onlardan biri değilim.

Seni buraya koyan insanlardan biri değilim. Sizi kurtarmak için buradayız. Hepinizi buradan çıkarmak için."

Diğer sandıklardan fısıltılar yükseliyor.

"Sana neden inanalım?" diye soruyor, alnına yapışmış bir tutam saç silkeleyerek. "Buraya gelen tek insanlar bize zarar verenler. Senin farklı olduğunu nereden bileceğiz?"

"Bunu sana nasıl kanıtlayabilirim bilmiyorum ama gözlerimin içine baktığında doğruyu söylediğimi görebileceğini umuyorum." Birkaç adım daha yaklaşıyorum. "Hepimiz sizi arıyorduk. Sadece size yardım etmek istiyoruz."

Biraz daha yükseğe oturuyor, biraz daha az korkmuş görünüyor. Bu zavallı insanlar, hayvanlardan daha kötü yaşıyorlar.

"Bu işe karışan adamlar ailemi ve küçük kardeşimi uzun zaman önce, o henüz sekiz yaşındayken öldürdüler," diye açıklıyorum. "Bu yüzden, inanın bana, hepsini öldürmek istiyorum. Acı çektirerek."

Tekrar yukarı bakmadan önce ela gözleri bir an için yere düşüyor.

"Özür dilerim," diye iç geçirir. "Benimkini de öldürdüler. Ailemin Palermos'a ödeyemeyecekleri bir borcu vardı, bu yüzden on altı yaşındayken on iki yaşındaki kız kardeşimle birlikte beni de aldılar."

Dizlerinin üzerine çökerken sesi kısılıyor. "O da burada mı?"

Başını iki yana sallar. "O artık ölü. Partilerinden birinde öldürüldü."

Sikeyim.

Yüz ifadesinden ne kadar çok şey bildiğimi bilmeden daha fazlasını söylemek istemediğini anlayabiliyorum.

"Kulüp mü?" Ben soruyorum.

Tekrar başını sallıyor, göz kapakları yarı kapalı ve yüzü kederle eğilmiş.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Hiçbirimiz bilmiyoruz. Bize ihtiyaçları olduğunda, bizi temizlerler, gözlerimizi bağlarlar ve oraya götürürler. Oraya nasıl gideceğimi bile bilmiyorum. Özür dilerim."

"Özür dilemeyin. Onu bulacağız." Yaklaşıyorum. "Peki, sizi buradan çıkarıp temiz bir yere götürmeye ne dersiniz?"

"Duş olduğu sürece." Küçük bir gülümseme yayıyor.

Bu, her hücreyi açıp, çoğu on yaşın altındaki küçük çocuklar ve yirmiden büyük olmayan kadınları serbest bırakmamız için bir işaret.

O küçük, yırtık pırtık yüzlerin dehşetle baktığını görünce nabzım daha da hızlanıyor. Yalnızdım. Çok şey gördüm ve çok şey yaptım ama onları bulmak, kardeşimin de aynı yaşta olduğunu bilmek... beni öldürüyor.

Kafesten çıkmasına yardım ederken kadın "Adın ne?" diye soruyor.

"Ben Dante. Solumdaki de kardeşim Enzo." Başımın ucuyla bir işaret yapıyorum. "Ben Serena."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Serena. Seni bulduğumuza sevindim."

Gözlerinde ıslık ıslık parlayan yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyor. "Ben de öyleyim."

"Hiçbir şey için endişelenmeyin. İhtiyacınız olduğu sürece hepimizin güvenli bir yerde kalmasını sağlayacağız."

"Teşekkür ," titreyerek.

"gelenler için üzgünüm."

Kirpikleri titriyor, dudakları kaşlarını çatıyor. "Evet."

Otellerimizin olması iyi bir şey. Onlarla ne yapacağımızı düşünürken kalacak yer bulmak sorun olmayacak.

"Birini bulmama yardım edebileceğini mi düşünüyorsun?" Gözlerinin altını siliyor. "Elbette. Elimizden geleni yaparız. Kimi ?"

"Ben buradayken, benden birkaç yaş büyük iki kadın vardı ama onları uzun görmedim. Sadece bir şekilde dışarı çıkıp çıkmadıklarını ya da -"

Kelimeler kabaca kesiliyor ve sözlerini tamamlayamıyor ama ne söylemek istediğini biliyorum. Eğer öldürülselerdi.

"İsimleri ne?"

"Uh..." Bakışlarını , sanki hâlâ bana güvenebileceğinden emin değilmiş gibi. "Söz veriyorum, arkadaşlarına zarar vermeyeceğim."

Çatlamış dudaklarını yalıyor.

"Elsie ve Kayla," diye cevaplıyor sonunda. Kaşlarını havaya kalkıyor.

Oh, . Joelle'in arkadaşları.

"Sana yardım edeceğim," diye onu rahatlattım.

"Onları bulacağız." "Teşekkürler."

"Burada yardıma ihtiyacımız var!" diye bağıyor adamlarımızdan biri.

"Hemen döneceğim," diyorum ona, neler olup bittiğini görmek için sonuna kadar koşarken, Enzo da beni takip ediyor.

İki adamımı yerde toplanmış, Serena kadar dağınık ve korkmuş görünen bir kadınla diz çökmüş halde buluyorum. Hepsinin dikkati yerde yatan ve henüz göremediğim birinin üzerinde.

Ben yaklaşırken, adamım Trevor dönüp başını sallıyor ve sonunda sarı saçları alına dökülmüş küçük çocuğu fark ediyorum.

"Patron, durumu kötü. Zorlukla nefes alıyor. Onu minibüse bindirmeliyiz." "Pekâlâ. Götürün onu!"

Trevor bir deri bir kemik kalmış, ancak yedi yaşında görünen çocuğu kaldırıyor. "Adını biliyor muyuz?" Ben soruyorum.

"Evet," diyor kadın ayağa kalkarak. "Adı Robby. Hastaydı ve henüz gelmediler-"

"Ne dedin sen?" Trevor merdivenlere doğru ilerlerken Enzo ona doğru yürür. "Robby mi dedin?"

"Evet." Başını sallıyor. "Neden? Onu tanıyor musun?"

O zaman Enzo bana sertçe bakıyor.

"Git," dedim ona.

Çocuğu Trevor'dan almak için yola çıkmıştı bile. Ama aniden durur. "Siktir!"

Bağırma şeklinden kötü bir şey anlıyorum. "Nabız yok,

Dante. Nefes almıyor!"

SON

Enzo Robby'yi kurtarabilecek mi? Joelle oğlunu geri alabilecek mi? için **TIKLAYIN!**

The Devil's Secret'ı beklerken başka mi izlemek istiyorsunuz? **FRAGILE SCARS'**a göz atın!
Birbiriyle bağlantılı bağımsız bir serinin 1. kitabı.**bir şey**

LILIA N H A R R I S T A R A F I N D A N

KIRILGAN KALPLER SERİSİ

1. *Kırılğan Yara İzleri*
2. *Kırılğan Yalanlar*
3. *Kırılğan Gerçekler*
4. *Kırılğan Parçalar*

CAVALERİ KARDEŞLER SERİSİ

1. Şeytan'ın Anlaşması
2. Şeytanın Piyonu
3. Şeytanın Sırrı
4. Şeytanın İni
5. Şeytan'ın Ölümü

PLAYLIST

[Spotify'da dinleyin!](#)

- Klergy'den "And So It Begins"●
- Sam Tinnesz'den "The Hunter"
- "Chosen" by Generdyn feat. SVRCINA●
- Katie Garfield'dan "Gallows"
- "No Mercy" by Unsecret feat. Icetope
- "Six Feet Under" by Oshins feat. Leslie Powell●
- "Afraid of the Dark" by EZI
- The Score'dan "Legend"
- "Him & I" by G-Easy feat. Halsey●
- CRMNL'den "Devil Inside"
- "Dancing Under Red Skies" by Dermot Kennedy●
- "Big Bad Wolf" by Roses & Revolutions
- "Ignite" by Unsecret feat. Neoni●
- "Empires" by Ruelle
- "Middle of the Night" by Elley Duhé●
- "Trampoline" by Shaed feat. Zayn
- "Landmines" by Bellsaint●
- "Take" by Wens
- Wildwood'dan "Moonrise"
- "Sacrifice" by Black Atlass feat. Jessie Reyez●
- "Worship" by Laces
- Demi Lovato'dan "Body Say"
- XYLØ'dan "Chlorine"
- "I Can't Get Enough" Benny Blanco, Selena Gomez, J Balvin, & Tainy●
- "The Devil Is a Gentleman" Merci Raines
- "Ready For the Mayhem" by Unsecret feat. Alaina Cross●
- "Darkside" by Oshins feat. Hael
- Jaymes Young'dan "Infinity"●
- The Phantoms'tan "Devilish"
- Miley Cyrus'tan "When I Look at You"●
- Unsecret'ten "No Good" feat. Ruelle

● Roniit'ten "Fade to Blue"

AB OUT THE AUTHOR

Lilian için yazma aşkı kitap sevgisiyle başladı. *Goosebumps*'tan kapağında seksi erkeklerin olduğu aşk romanlarına kadar hepsini çok sevdi. Sekiz yaşındayken şiir ve şarkı sözleri yazmaya başlaması ve o zamandan beri yazmayı bırakmaması şaşırtıcı değil.

Azerbaycan'da doğdu ve şu anda Long Island, N.Y.'de kocası, üç çocuğu ve Gatorade adında bir köpekle birlikte yaşıyor. Hukuk diplomasına sahip olmasına rağmen şu anda avukatlık yapmıyor. Lilian yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda fırında yemek pişiriyor. Çocuklar yattığında ise elinde genellikle bir bardak kırmızı şarap oluyor. Sadece kahve ile hayatta kalamazsınız!

En son , alıntılar almak ve hatta en sevdiğiniz yeni şovu tartışmak için onun okuyucu grubuna katılın: [**Okuyucu Grubu.**](#)
Kendisiyle buradan da bağlantı kurabilirsiniz:

- [**E-posta**](#)
- [**İmzalı Kitaplar**](#)
- [**Web Sitesi Bülten**](#)
- [**Facebook**](#)
- [**Instagram**](#)
- [**TikTok**](#)
- [**Twitter**](#)
- [**Goodreads**](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.